СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.25 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.25

РІК CVI П'ЯТНИЦЯ, 12 ЛЮТОГО 1999 ЧИСЛО 7 VOL. CVI FRIDAY, FEBRUARY 12, 1999 No. 7

Папа Римський приїде в Україну

КИЇВ. Папу Римського Івана Павла Другого запрошено відвідати Україну з офіційною візитою як Главу держави Ватикан. Його візита можлива в листопаді-грудні поточного року, після президентських виборів, - повідомив голова державного комітету у справах релігій Віктор Бондаренко під час прес-конференції. Це буде перша в історії візита Глави Католицької Церкви в Україну.

(УНІАР).

Наскільки „плідною" була поїздка В. Пустовойтенка до США – час покаже

Підбиваючи підсумки дводенного перебування в США, прем'єр-міністер України Валерій Пустовойтенко зазначив у Вашінгтоні: "Візита до Сполучених Штатів була плідною і корисною у багатьох аспектах". Як ми вже повідомляли, українська урядова делегація на чолі з Валерієм Пустовойтенком побувала у Вашінгтоні 2–3 лютого, де мала переговори з представниками Міжнародного Валютного Фонду щодо подальшої допомоги Україні за програмою розширеного фінансування.

Повернувшись до Києва 4 лютого, В. Пустовойтенко заявив, що Україні у кредитах не відмовлять. Прем'єр-міністер повідомив журналістів, що директор-розпорядник Міжнародного валютного фонду Мішель Комдесю запевнив, що програму розширеного фінансування України буде продовжено.

До 5 лютого у Вашінґтоні залишалися міністер фінансів Ігор Мітюков та голова Національного банку Віктор Ющенко. Вони провели консультації з представниками Міжнародного Валютного Фонду про параметри програми фінансування.

"Україна продовжить співпрацю з Міжнародним Валютним Фондом за програмою розширеного фінансування, – заявив прем'єр-міністер України Валерій Пустовойтенко на летовищі у Борисполі після прибуття з Вашінгтона. Як повідомили УНІАН він, зокрема, зазначив, що результати переговорів перевищили очікувані сподівання. Прем'єр-міністер повідомив про наміри уряду України продовжити переговори з МВФ і виконати ряд умов, обумовлених з Фондом. Водночас він заявив, що Україна повинна проводити власну політику, адже для цього в Україні, як вважає він, вистачить „і колективного розуму, і накопиченого досвіду". (Як стало відомо, для отримання чергового траншу кредиту МВФ Україна повинна виконати ряд умов. Найвірогідніше, МВФ надасть черговий транш, однак допомогу за програмою розширеного фінан сування буде істотно зменшено.)

Щодо проблем американських фірм в Україні, які обговорювалися під час зустрічей, зокрема, з держсекретарем США Маделин Олбрайт, В. Пустовойтенко зазначив, що в цьому є вина виконавчої влади

(Закінчення на стор. 3)

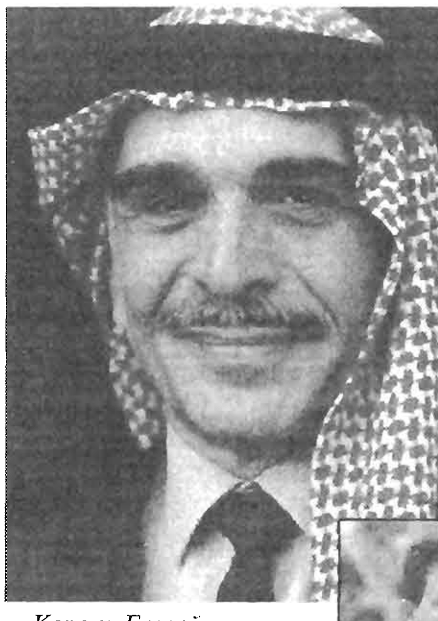
Президент України висловив співчуття з приводу смерті короля Йорданії

Президент України Леонід Кучма висловив співчуття йорданському народові, родині короля Йорданії Гуссейна бін-Талала у зв'язку з його смертю, повідомили у пресслужбі глави держави. «В Україні з глибоким сумом сприйняли звістку про смерть короля Гуссейна бін-Талала, який користувався високою повагою на міжнародній арені, любов'ю та пошаною своїх підданих», - зазначається в телеграмі Л. Кучми.- Король Гуссейн залишиться в історії як авторитетний державний діяч, під керівництвом якого Йорданія утвердилася як важливий чинник безпеки на Близькому Сході, мудрий та далекосяжний політик і гуманіст, котрий зробив значний внесок у пошук шляхів до справедливого і довготривалого миру в цьому напруженому реґіоні планети".

(УНІАН).

ЗА МАТЕРІЯЛАМИ АМЕРИКАНСЬКОЇ ПРЕСИ

Він був одним з найбільш шанованих володарів у світі

Король Гуссейн

Король Йорданії, син покійного Гуссейна Абдулла II

У неділю, 7 лютого, у військовій лікарні в Аммані, перестало битися серце одного з найбільш поважаних володарів XX-го століття — Гуссейна бін Талала, короля Йорданії.

Зі смертю короля Гуссейна затих голос одного з найавторитетніших миротворців на Близькому Сході. , людини і політика, котрий впродовж 47 років на престолі Йорданії мусів повсякчасно маневрувати між сусідами – арабами та ізраїльтянами, щоб охоронити свою країну від воєнних небезпек, а народові створити кращі умови життя. З його смертю великої втрати зазнали не тільки родина, співвітчизники та Йорданія, але цілий ряд інших осіб і країн, що по-справжньому сприяли його мирним починам на Близькому Сході. Відійшла із цього світу людина невеликої постави, але ґіґантської особистости, непересічної відваги та політичної обережности, котра зуміла провести свою країну крізь інтриґи холодної війни, аж до завершення миру з Ізраїлем.

Успадкувавши престіл Йорданії 17-річним юнаком у 1952 році, Гуссейн зі збиранини бедуїнських племен і палестинських біженців створив відносно сучасну державу та здобув щось рідкісного і нечуваного в цих околицях: довічну репутацію толерантної людини. Його правління вирізнялося відважними дипломатичними потягненнями і стратегічними компромісами, котрі, на його дум-

(Продовження на стор. 6)

ВІДЗНАЧЕННЯ 22 СІЧНЯ В УКРАЇНІ І У СВІТІ

„Україна після поневірянь постала перед світом соборною"

ПРЕСОВЕ ПОВІДОМЛЕННЯ
Посольства України в США

22 січня 1999 року міністер закордонних справ України Борис Тарасюк виступив у Києві перед дипломатичним корпусом, акредитованим в Україні.

Зустріч стала символічною, оскільки „саме в цей день 80 років тому Україна після столітніх поневірянь постала перед світом об'єднаною і соборною. Саме в цей день у 1919 році Софіївський майдан озвався до світового оркестру націй золотим гомоном української єдності і волелюбства. Озвався, щоб ніколи не замовкнути і не завмерти".

У своєму виступі Б. Тарасюк зазначив, що 1999 рік виявився плідним для зовнішньої політики України. Це був рік, коли в світі змінилось сприйняття України як невід'ємної частини Центрально-Східньої Европи. Рік, коли на саміті ЕС у Відні було прийнято рішення про вироблення спільної стратегії Европейського Союзу щодо України. Рік, коли відбувся перший етап ратифікації договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і РФ. А для міністерства закордонних справ Укра-

(Закінчення на стор. 6)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Військовики візьмуть участь у спільному леті

До США відбула група офіцерів управління верифікації Генерального штабу Збройних Сил України. Українські інспектори візьмуть участь в українсько-американському тренувальному спостережному польоті над територією США, який відбудеться у другій половині лютого в рамках Договору про відкрите небо. Політ буде проведено над північною частиною США і стейтом Аляска — над об'єктами запропонованими українською стороною. Всі заходи під час проведення місії носитимуть навчально-показовий характер.

Візита О. Вершбоу до України

Головною метою візити до України посол США при НАТО Олександер Вершбоу, який прибув до Києва у понеділок, назвав обговорення питань майбутньої зустрічі у Вашінгтоні у квітні ц.р. За його словами, Україна «є важливим «гравцем» у новій спільній системі безпеки в Европі й розглядається як частина Европи». Під час зустрічі буде ухвалено програму для країн, що висловили бажання вступити до НАТО. США не визнають так звану «червону лінію» по колишніх кордонах СССР, на якій наполягає Росія. У 1998 р. НАТО надало допомогу Україні в розмірі 2 млн. дол., - з усіх партнерів НАТО Україна отримує найбільшу фінансову допомогу, яка дає можливість українським військовослужбовцям брати участь у спільних навчаннях, а також вивчати англійську мову.

Іноземні забезпеченеві компанії в Україні

За угодою про партнерство і співробітництво між Україною та Европейським союзом, підписаною 16 червня 1994 року, для України був встановлений 5-річний термін для створення законодавчих умов діяльности забезпеченевих компаній країн ЕС. Не пізніше 17 червня цього року будь-які обмеження їх прямої присутности повинні бути зняті, тобто український страховий ринок повинен стати повністю відкритим для закордонних страхових компаній. Про це йшлося на конференції, присвяченій питанням страхової діяльности та пенсійної реформи, що була організована у Києві відповідними структурами уряду за участю представників державних та чужинецьких страхових компаній.

Закордонні компанії можуть охопити медичне забезпечення, забезпечення життя, виробничих ризиків.

Депутати прагнуть знати все про розподіл фльоти

На початку пленарного засідання Верховної Ради України депутати отримали висновки Комітету з питань національної безпеки і оборони про ратифікацію трьох угод між Україною і Російською Федерацією про розподіл Чорноморської фльоти. Заступник голови Комітету з питань законодавчого забезпечення правоохоронної діяльности і боротьби з організованою злочиністтю і корупцією Іван Білас зажадав надання повних текстів усіх трьох угод з цього питання. В іншому разі "ні про яку ратифікацію цих угод Верховною Радою мова йти не може", - наголосив він. Йдеться про статус та умови перебування Чорноморської фльоти РФ на території України, параметри її поділу, взаємні розрахунки, пов'язані з поділом фльоти та її перебуванням на території України.

Ці угоди були підписані 28 травня 1997 року в Києві тодішнім прем'єр-міністром України Павлом Лазаренком.

* * *

Ратифікація угод щодо Чорноморської фльоти буде одним з найперших питань, винесених на розгляд ВР України після розв'язання проблеми вступу України до міжпарляментської асамблеї країн СНД, повідомив перший заступник голови ВР Адам Мартинюк. При цьому він не виключив, що чорноморські угоди будуть «більш складною і затяжною проблемою», ніж проблема вступу до МПА.

Шахтарі вимагають розслідування причин самоспалення

Із заявою до сороковин від дня загибелі Олександра Михалевича, 35-річного забійника шахти, який відважився на самоспалення в ході 5-місячного пікетування Луганської адміністрації, виступила громадськість Луганщини. Люди вимагають від Президента України, Кабінету Міністрів, а також депутатів провести розслідування злочину щодо Олександра Михалевича, доведеного до самоспалення, зняти з посад керівників області, директора шахти, покарати винних у застосуванні проти шахтарів сил спецрозділу „Беркут".

Олександер Мороз про вибори і Степана Бандеру

Провідник Соціялістичної партії України і голова парляментського Комітету з питань агропромислового комплексу Олександер Мороз провів прес-конференцію в Червонограді виключно для місцевих журналістів. Він підкреслив, що перебуває на Львівщині перш за все як кандидат у Президенти на майбутніх виборах. Олександер Мороз заявив, що розглядає себе як найкращого кандидата на цю посаду, позаяк Леонід Кучма себе дискредитував, а Олександер Ткаченко щонайшвидше кандидувати не буде. У зв'язку із 70-річчям ОУН у Олександра Мороза запитали про його ставлення до увічнення пам'яти Степана Бандери. Він відповів, що з цією проблемою слід звертатися до ЮНЕСКО, а українська держава, на його думку, нічого не має до цієї проблеми.

* * *

Прес-центр Політради Соціялістичної партії зажадав від редакції газети "День" спростування статті Юрія Тимчука "Мороз у Львові стає правішим" ("День", 4.02.99), у якій стверджувалося, що Олександер Мороз порекомендував львів'янам звернутися у ЮНЕСКО з пропозицією святкувати ювілей Степана Бандери та УПА на міжнародному рівні. Як стверджує прес-центр Політради СПУ, насправді на запитання, чи доцільно було б на честь 90-річчя С. Бандери указом Президента присвоїти йому звання героя України, Олександер Мороз відповів наступне: "Бандера не об'єднує суспільство, і хай йому оцінку дасть ЮНЕСКО ... подайте пропозицію до ЮНЕСКО, ... і тоді побачимо, чи хтось захоче відзначати його ювілей."

Парлямент розглядатиме питання про арешт П. Лазаренка

На сесії Верховної Ради голова Комітету з питань реґламенту, депутатської етики і організації роботи ВР Віктор Омеліч (фракція "Громада") повідомив, що 4 лютого на засіданні комітету було вирішено повернути Генеральній прокуратурі подання до ВР щодо надання згоди на притягнення до кримінальної відповідальности і арешт народного депутата Павла Лазаренка. Такі дії він пояснив непідготовленістю документів.

Відповідаючи на звинувачення у необ'єктивності й упередженості, що пролунали з боку Наталії Вітренко (Прогресивна Соціалістична партія України), Віктор Омеліч зауважив: "Я не дам внести жодного питання на розгляд сесії, якщо воно як слід не підготовлене". ВР дала доручення комітетові не пізніше 17 лютого підготувати і внести на розгляд сесії питання про надання згоди на притягнення до кримінальної відповідальности і арешт народного депутата України Павла Лазаренка.

Новий морський порт в Очакові

Новий недержавний морський порт відкрився в місті Очакові Миколаївської области. Його засновниками стали судноплавна компанія «НІЕС О» і АТ «Дніпробугводбуд», котрі взяли в користування у держави на 25 років водні акваторії та підхідний канал. Розпочато прийом малотоннажних суден (перевантажування цитрусових, чаю, в перспективі - великої рогатої худоби, зернових, контейнерів), а також оголошено про відкриття щотижневої пасажирської лінії за маршрутом «Очаків-Стамбул-Очаків».

Конституційний суд не прийняв подання 158 депутатів

Конституційний суд не прийняв до розгляду подання 158 народних депутатів про внесення змін до Конституції, які передбачають, зокрема, скасування інституту президентства. Голова Конституційного суду Іван Тимченко у посланні до Верховної Ради зауважив, що надіслані до суду документи не відповідають законові "Про Конституційний суд", 156-й статті Конституції та рішенню Конституційного суду від 9 червня 1998 року. Іван Тимченко звернув увагу депутатів на те, що в поданні Верховної Ради, яке підписали 158 депутатів, пропонується внести зміни до 154-ої та 156-ої статтей Конституції, а такі пропозиції мають підтримати і підписати не менш як 300 депутатів.

За інформаціями УНІАН та УНІАР.

ТІЛЬКИ ФАКТ

На 16-го лютого призначене чергове засідання суду за позовом голови КУН Ярослави Стецько проти лідера Компартії України Петра Симоненка про захист чести й гідности.

◆

Керівництво Красноярського краю погодилося на зменшення ціни за зберігання відходів ядерного палива. Для вивезення відходів з України до Красноярського краю потрібно 105 млн. долярів США.

◆

Два з половиною мільйони гривень заборгувала Львівська залізниця своїм працівникам. Середній термін заборгованости із платні становить півтора місяці.

◆

Леонід Кучма дав доручення міністерству фінансів щодо першочергового фінансування виплат заробітної плати шахтарям.

◆

Національний банк України проголосив новий валютний коридор на 1999 рік – він окреслюється в межах 3,4- 4,6 грн. за доляр.

◆

Криза в атомній енерґетиці загрожує національний безпеці України, заявили у зверненні до керівництва країни 28 фахівців-ядерників.

Ще один літак виробництва завода імені Антонова розбився в Анголі. За повідомленням місцевого радіо, ніхто не загинув. Кілька днів тому в Анголі розбився Ан-12. Тоді загинуло 28 осіб.

◆

Постановою Кабінету міністрів України надана можливість громадянам придбати автомобіль в кредит на 5 років. Перший внесок становить 25 відсотків вартости авта.

◆

Европейська комісія і Рада Европи почали реалізацію програми боротьби з корупцією у Східній Европі, у тому числі Україні та Росії. Програма "Спрут-2" має бюджет майже 2,5 мільярди евро і розрахована на два роки.

◆

Міністр закордонних справ Ізраїлю Аріель Шарон, офіційний візит якого в Україну був запланований на 9 лютого, потрапив у шляхову пригоду, повертаючись з похорону короля Йорданії Гусейна.

◆

Будівництво храму Української єпархії Вірменської Апостольської церкви починається у Харкові, храм буде відкрито у 2001 році.

◆

У Києві відзначатиметься день св. Валентина як день любови, доброти, соціяльної терпимости.

◆

У київському готелі "Україна" спалахнула пожежа. Хоча загасити вогонь вдалося швидко, довелося евакуювати 50 мешканців готелю. Номер, де виникла пожежа, орендував Український промисловий фінансовий концерн "Славутич".

◆

Лідери Народно-демократичної партії Анатолій Матвієнко і Ліберальної партії Володимир Щербань оприлюднили підписаний ними протокол намірів про політичне співробітництво, один із пунктів якого є висунення і підтримка спільного кандидата на президента України.

Наскільки плідною...

(Закінчення зі стор. 1)

України. Водночас, за його словами, американські партнери також винні, бо почали співпрацю «невідомо з ким». Як раніше повідомляли інформаційні агенства з України, засідання Ради директорів МВФ заплановано на кінець лютого, таким чином, вже в березні Україна може отримати черговий транш МВФ, а також ряд кредитів від Світового банку, головною умовою отримання яких є продовження співпраці України з МВФ.

Під час зустрічі Прем'єр-міністра Україна Валерія Пустовойтенка з державним секретарем США Меделин Олбрайт обговорювались проблеми, що виникли при реалізації в Україні проєктів американських компаній. Як повідомив Президент Українського союзу підприємців і промисловців Анатолій Кінах, якщо проблеми 9 компаній не будуть найближчим часом вирішені, то американські інвестиції в Україну можуть бути обмеженими.

Проблеми виникли переважно через бюрократичний апарат і податкову систему, і зараз владні структури працюють над їх вирішенням.

Віце-президент УСПП Олександр Шніпко повідомив, що кількість підприємств, створених в Україні за участю американських інвесторів, за 1998 рік збільшилася з 823 до 962. Загальний обсяг інвестицій за цей період збільшився з 261,6 мільйонів долярів США у 1997 році до 385 мільйонів долярів у 1998 році. За словами О.Шніпка, не можна категорично заявляти, що немає умов для роботи, тому що більшість компаній прийшли на Україну, пристосувались до наших умов і спокійно працюють. При цьому проблемними визначені лише 9 проєктів, тобто менше одного відсотка існуючих.

Серед компаній, що знаходяться зараз у компетенції судових органів України, — "Ар Енд Джей Трейдінг", "Гранд Готель", "Скоуп Тревел", "Піонер Хай-Бред Інтернешнл Інк.", "Гала Радіо". Для них об'єктивно відсутня можливість безпосереднього втручання в процес врегулювання проблем. Вирішення проблем решти чотирьох компаній - "Еллаєнт Київ", "Дженерейшн Юкрейн", "Перехід Мідія", "Фрідом Фарм Інтернешнл" дійсно можливе шляхом адміністративного втручання органів виконавчої влади.

Нагадаємо, що 20 січня поточного року віце-прем'єр-міністер Сергій Тигипко доручив Національній агенції з питань розвитку та європейської інтеграції, МЗЕСторгу, МЗС терміново провести додаткове обговорення з американською стороною питання виключення з переліку "проблемних" тих компаній, які скористалися своїм правом вирішення проблем у судовому порядку. На сьогодні це питання ще не вирішено.

Керівництво Українського союзу підприємців і промисловців на чолі з Президентом Анатолієм Кінахом провело зустріч з представниками іноземних компаній, які працюють в Україні. Серед них "Кока Кола", Мак Доналдз", "Тасіс", "Деу", "Моторола", "Проктер енд Гембл" та іншими. Під час зустрічі обговорювались умови ведення бізнесу в Україні, питання, пов'язані з інвестиціями, приватизацією.

За словами Анатолія Кінаха, зараз, як ніколи, важливо працювати над створенням умов для співробітництва. "Сьогодні ми розуміємо, що проблеми існують переважно внутрішні. Нас хвилює високий рівень бюрократії та корупції у структурах влади. Не менш важливе завдання адміністративної реформи. Повинен бути взаємний, рівноправний діялог влади і бізнесу",- зазначив А. Кінах. Перша зустріч мала ознайомчий характер. Плянується, що подібні зустрічі будуть постійними і більш конкретними.

Президент УСПП Анатолій Кінах переконаний у необхідности перегляду податкових пільг, необхідности відрахувань у Іноваційний фонд та інші фонди. Анатолій Кінах пропонує скоротити число пільг за службовими ознаками, тобто для транспортників, податківців, комунальників.Він задоволений тим, що Верховна Рада відхилила два Укази Президента щодо змін у оподаткуванні прибутку підприємств і змін до Закону про ПДВ. За словами Анатолія Кінаха, механізм, що встановлюють ці Укази, ще більше дошкуляв би підприємцям.

(УНІАР, УНІАН).

* * *

ВИСЛОВІМ СВОЮ ПІДДЕРЖКУ УКРАЇНІ

У четвер, 18 лютого, Державний департамент США розглядатиме питання подальшої допомоги Україні за програмою розширеного фінансування Міжнародного Валютного Фонду. Щоб подержати таку допомогу, Україна повцинна довести, що вона робить поступ у сфері економічних реформ та у поліпшенні клімату для інвесторів. Бо якщо ні — то американська допомога для України на біжучий рік буде знижена наполовину.

Кожен з нас може допомогти, висловивши свою стурбованість щодо статусу сертифікації України. Ми можемо писати листи до американських урядовців з проханням поцікавитись дійсним станом справ в Україні та закликати Державного секретаря Маделин Олбрайт дати Україні позитивну сертифікацію. Залучіть до цієї акції Ваших сусідів і друзів. Часу залишилось мало. Сертифікація має бути в Конгресі вже 18 ЛЮТОГО.

Нижче подаємо зразок листа до законодавців:

I am deeply concerned that the certification for Ukraine, required by FY Foreign Aid Act, may not be granted and the much needed aid to Ukraine will be withheld, It is very important that the United States, having established a strategic partnership with Ukraine, demonstrate through its program that we support Ukraine's reform efforts and want stability and peace in the region.

If the United States fails to grant certification for Ukraine, it will be a signal that we are no longer interested in a partnership with Ukraine and that we are abandoning a nation which Poland, Hungary, and other Central European countries want very much to succeed and to remain a Western ally, especially now in the face of increasing attempts in Russia to reconstitute a Soviet-type union. This is the first step towards reestablishing Russian hegemony in the region. Certification is necessary to encourage Ukraine's efforts for continued reforms, democracy, rule of law, and forging even closer relations with the West.

Please convey the vital importance of certification for Ukraine to Secretary Albright before February 18, 1999. We in the Ukrainian diaspora care very much about a free, democratic Ukraine, and we know you want to see democracy thrive in Ukraine, as well.

Thank you for your support in this matter… it is truly critical now.

АМЕРИКА І СВІТ

Фабрика Форда знову працює

ДІРБОРН, Миш. – На початку цього тижня комплекс автомобільного підприємства Форда у Рівер Руж знову відкрито після однотижневої перерви, спричиненої вибухом, у котрому загинуло дві особи. Досі 14 осіб дальше перебувають у лікарні з пораненнями, котрих зазнали під час згаданого вибуху в понеділок, 1 лютого. З них 11 знаходяться в критичному стані, двоє у тяжкому, а одна особа в доброму. Стейтовий інспектор заявив, що вибух стався через згромадження газу в середині одного з казанів у кочегарці. У фабриках згаданого комплексу виробляли авта - Мастенґс, а також мотори та різні інші частини, що їх уживають у 16 із 20 фордівських монтажних фабрик у Північній Америці. Цей 1,100-акровий комплекс колись творив найбільше у світі автомобільне виробництво.

Північна Корея може бути загрозою для США

ВАШІНҐТОН. – Минулого тижня Джордж Тенет, директор Сі-Ай-Ей, заявив Конґресові, що Північна Корея є на межі удосконалення балістичної ракети, котрою зможе досягнути США. Виявляється, що комуністичний уряд Північної Кореї в таємниці намагається випродукувати ядерну зброю та збільшити засяг своїх балістичних ракет. Наполегливість північних корейців у цій ділянці є великою несподіванкою для американської розвідки. Перевіряючи загрозу для американської краєвої безпеки, Дж.Тенет підкреслив перед законодавцями, що Північна Корея працює над новою ґенерацією ракет, які незабаром „зможуть доставляти бомбовий вантаж до берегів США".

Незавважений день народження

МОСКВА. – Хворий та залишений своїми колишніми прибічниками російський президент Боріс Єльцин у підмосковній урядовій санаторії Барвіха без будь-якого розголосу відсвяткував у понеділок, 1 лютого, свій 68-ий день народження. Поздоровити його прийшли тільки голова Російської Православної Церкви, Патріярх Алєксій II, довгорічний союзник Б. Єльцина, прем'єр-міністер Євгеній Прімаков і керівник президентського штабу Ніколай Бордюжа. В основному, цей для нього важливий день пройшов незавважених ні пресою, ні опозицією, ані пересічними громадянами. Два дні після того пресове аґентство „Ассошіейтед Пресс" повідомило, що російський президент Боріс Єльцин, видужуючи від виразки шлунка, у середу, 3 лютого, перший раз у цьому році відвідав своє кремлівське бюро. Під час свого перебування він встиг звільнити чотирьох дорадників і прийняти зумовлену здоров'ям резиґнацію головного прокуратора країни Юрія Скуратова.

Іранців вишколюють у Росії

ТЕГРАН, Іран. – Пресове аґентство Ройтерс інформує, що Іран набирає інженерів, яких будуть вишколювати в Москві, щоб вони могли працювати на іранській атомно-електричній станції у Бушегр. Все це кілька тижнів після того, як Вашінґтон усіма можливими засобами намагається переконати Москву припинити ядерну співпрацю з Теграном. В оголошеннях Іранської організації енергетики в газетах Теграну зазначується, що потрібно 225 інженерів для управління 1,000 меґаватного реактора, котрий будують російські інженери на побережжі Перської затоки.

Канадські провінції, крім Квебеку, дійшли згоди з Оттавою

ТОРОНТО. – Нова угода мала своїм завданням скріпити національну єдність, балянсуючи владу між федеральним і провінційними урядами, але у висліді знову ізолювала Квебек від решти країни. Минулого тижня на засіданні у приватній резиденції прем'єр-міністра Жана Кретієна в Оттаві провідники девятьох провінцій і двох територій погодились на трирічне адміністративне улаштування, згідно з яким федеральний уряд погодився не уводити нових соціяльних програм, хібащо більшість провінцій перше погодиться їх прийняти. Федеральний уряд також погодився, що будь-які нові програми, котрі відносяться до здоров'я, освіти чи інших соціяльних пільг, будуть уводитися з фінансуванням федерального уряду. Провідники Квебеку вірили, що вони зможуть прийняти пропозиції Оттави, що вказувало б на готовість Квебеку, після кількох спроб відокремлення, залишитися в Канаді. Однак квебекський прем'єр Люсієн Бушар вважає, що федеральний уряд відкинув важливу точку, згідно з якою дозволялося б провінціям вийти з державних програм, але прийняти призначені державні гроші, якщо згадані програми замінили б місцевими програмами з подібною метою та стандартами.

Іран протестує

ТЕГРАН, Іран. – Пресове аґентство Ройтерс інформує, що Камал Харразі, міністер закордонних справ Ірану, заявив, що Іран ні в якому разі не толеруватиме американської військової бази у сусідньому Азербайджані. При тому він підкреслив, що своє невдоволення в цій справі Іран „висловив офіційним чинникам Азербайджану. Все це у наслідок того, що минулого місяця один із дорадників азербайджанського президента Гайдара Алієва сказав, що Азербайджан хотів би мати на своїй території американську військову базу для протистояння, на його думку, загрозі азербайджанській незалежності з боку Росії. Президент Г. Алієв сказав, що негайних плянів про присутність чужої військової бази в нього немає, але не виключив такої можливости.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280 Parsippany, N.J.07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510. UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svo103@aol.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $50.00, на півроку - $30.00. Для членів УНСоюзу $40.00 річно, на півроку - $25.00. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам редакції. Редакція застерігає за собою право при потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли.

Україна і Африка: історичні паралелі

Як уже повідомлялося, наприкінці минулого року відбулася триденна візита міністра закордонних справ України Бориса Тарасюка до Південно-Африканської Республіки. Це вперше в історії дві такі далекі одна від одної, такі різні країни зустрілися віч-на-віч. Але чому ж — різні? Якби в оцю мить ми оглянулися на колючі терни край шляхів обох народів, на кривди, заподіяні їм, і якби скрушно зітхнули: „Нещасний нарід!", то нелегко було б здогадатися, про кого йдеться — про африканців чи українців. Ті й ті однаково довго — понад триста літ — і однаково вперто йшли до незалежности, до волі на своїй рідній землі, і майже водночас прийшли. Так самісінько над двадцятьма мільйонами чорних у Південній Африці панувало п'ять мільйонів білих, як над п'ятдесятьма мільйонами українців — „старший брат".

Втім, як заглибитися у паралелі і порівняння, то дістанемо однозначний висновок, що білі, добровільно відійшовши від влади над чорними, залишили по собі набагато кращий економічний і культурний спадок, аніж комуністичний режим в Україні після себе. Де Клерк, останній білий президент і лідер південно-африканської Національної партії, заініціював радикальні реформи, які дозволили легалізувати Африканський Національний Конгрес, революційну партію чорної більшости, і звільнити з в'язниці її популярного лідера Нельсона Манделу. Білий уряд передав корінному населенню впорядковану, ефективну промисловість, розвинене сільське господарство, модерну освітню систему, квітучі міста.

За довгі роки тремної неволі — у цьому Н. Мандела схожий на нашого Левка Лук'яненка — стихійний бунтар—правдолюбець пететворився на розумного, дфалекоглядного, відпівідального за свої слова і вчинки політика. Ставши, у висліді перших в ПІвденній САфриці загальшних демократиних виборов, президентом, він закликає свій народ не руйнувати досягнення білих, а зберігти все корисне і примножувати його. Певна річ, для Н. Мандели праці вистачає — він хоче покласти край неграмотності серед молоді, безробіттю, культурній відсталості аборигенів.

І все ж ці завдання легші, ніж ті, що стоять сьогодні перед Україною — її треба буде набагато довше лікувати від згубних експериментів тоталітаризму. Зруйновано щось більше, ніж економіка, ніж господарство — зруйноване почуття господаря власної землі. Живучи на „рідній не своїй землі", українці відстали не тільки від розвинутих країн, але від самих себе, від своєї первісної національної енергії. Хіба це не різниця — до своєї перемоги у виборах Н. Мандела, на догоду своєму партнерові, лідерові південно-африканських комуністів Джо Слову, обстоював „соціялістичний вибір" і ледве не колгоспи. Однак коли переміг, то пальцем не зачепив ринкової економіки. В Україні ж тим часом ринкові реформи йдуть як мокре горить, і до „соціялізму" все ще ближче, ніж до ринку, і сам голова Верховної Ради, позичивши в Сірка очі, впевняє, що колгоспна система — „найпрогресивніша"

Було, було про що говорити міністрові Тарасюкові з президентом Манделою. ПАР тепер головує у світовому Русі Неприєднання, цей рух має значний вплив в ООН і міг би посприяти Україні, яка тепер кандидує у непостійні члени Ради Безпеки. Принагідно міністер Тарасюк вручив Манделі орден Ярослава Мудрого, яким визначного африканця нагородив Президент Кучма. То нехай же з цієї мурдої нагороди почнеться й мудре співробітництво між двома країнами, що подібні своєю історією, мов рідні сестри.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про зраду найкращого приятеля –книжки

Хто це колись сказав, що книжка – це найкращий приятель людини? На тему книжок та їхнього читання можемо знайти десятки різних гарних висловів чи приповідок, а всі вони доказують, що книжка від винаходу друку, це справді незаступима товаришка життя кожної інтелігентної людини. А коли книжка має ще більше значення? Тоді, коли виконує своє завдання, а це розбуджує інтелект, даючи читачеві сполучення приємности із знанням та ознайомленням із чимось новим. Недарма у нас так часто цитують, що „книги – це морська глибина..."

І ось після такого вступу мусить прийти причина його, яку мені, як завжди у моїх фейлетонах, насунуло просто сьогоднішнє життя. Бо якось у ньому щораз менше місця на книжку та її читання, щораз менше їх тут появляється і здається щораз менше є таких, що їх читають. Правда, у розмові відомого науковця і літератора Миколи Мушинки із редактором „Українського слова" у Києві читаємо, про те, як відносно багато появляється в Україні книжок і то звичайно накладами авторів, або відомих інституцій як НТШ, чи Інституту народознавства, але знаємо як важко іде їхня розпродажа і там і серед нас. На це є різні причини, в Україні, книгарні переповнені російськими книжками, а транспорт книг до нас не є легкий та книгарень обмаль.

Чи уявляєте мої любі читачі, що в цілому українському Ню Йорку і те саме в Нюарку немає однієї справді української книгарні, а у крамницях, що продають український товар, декілька їх ховається десь за вишивками і керамікою?

Навіть мала книгозбірня, що її пригорнуло наше видавництво, поволі ліквідується. Коли тепер шукаєте за якоюсь книжкою, радять вам писати до Едмонтону, або до Торонто, а це так складно. І тут саме насувається питання; чи це брак читачів, чи бр. книжок, чи, може, справді наша українська книжка зрадила нас читачів через складні обставини, які тепер завітали і в Україні, і в діяспорі? А може ми, а передусім молодші за нас, є такими зрадниками? Бо, скажіть, так з рукою на серці, скільки знаєте молодих українців, що читають українські книжки, якщо взагалі читають?

Певне, їх в Україні таки мусить бути більше, тому що там ще не панує так всевладно Інтернет та стрічки „сі-ді" із текстами книжок, зате, однак, як пише М. Мушинка, щораз більша русифікація. А тут і купити важко, і читати важко.

Ми стараємося на сторінках нашого тижневика давати інформації про усі нові видання, що доходять до наших рук, але часто бракує адреси, де можна цю книжку купити і бракує ціни. А без того годі найти покупця. І десь ці нові книжки ховаються по бібліотеках університетів, інститутів чи наукових товариств, та треба бути вже справді наполегливим читачем, щоб шукати за тими новими виданнями, що появилися або і за ранішими, що ніколи не стратили своєї актуальности.

То як, отже, із тим „найкращим приятелем", що пробуджує наш інтелект і дає приємність та ширше знання? Може, таки ми його зраджуємо?

О-КА

Документальний фільм про сталінський терор

Цього березня буде висвітлено документальний фільм „Вкрадені роки" на телевізійній програмі Громадської служби передач (PBS). Фільм, який розглядає сталінський терор очима 11 жертв, що вижили, виготовлений Блеквелл корпорацією та Еванс-МекКен групою, у співпраці з відділом освітнього телебачення Південної Каролайни. Вступ до цього одногодинного фільму підготував відомий історик Роберт Конквест, а сама історія фільму проілюстрована архівними плівками і знімками з урядових архівів, музеїв і приватних збірок, досі невідомих на Заході. У фільмі представлено надзвичайні мистецькі праці одного із тих, що пережив сталінський ҐУЛАҐ — Ніколая Гетмана.

Фільм буде висвітлено у четвер, 4 березня 1999 року, в 10:00 год. вечора (ЕТ) східного часу на програмі Громадської служби передач (PBS).страждали і вмирали мільйони невинних українців.

Кого, що і як представляли жінки-політики з України?

Зустріч з депутатами Верховної Ради України в Ню Йорку викликала різні почуття

29 січня 1999 року в Генеральному консульстві України в Ню Йорку відбулась зустріч з делегацією професійних жінок України, яка перебувала в США.

Спонзорувала цю поїздку некомерційна організація „Проект Гармонія", яка займається професійними та культурно-освітніми зв'язками між державами колишнього СССР і Америки. Вже 3.5 роки професійні люди з України мають можливість приїжджати до США, щоб набувати досвіду та розвивати економічні, культурні та освітні відносини між нашими державами.

Генеральний консул України Юрій Богаєвський тепло привітав гостей – депутатів Верховної Ради України Наталію Лимар, яка представляє Прогресивну Соціялістичну Партію, Наталію Донець – представника фракції „Громада" та Ірину Бєлоусову, яка належить до Партії Зелених. До складу делегації входять також завідуюча Секретаріятом Верховної Ради України Раїса Логвиненко, консультант Відділу міжпарляментських зв'язків Верховної Ради Раїса Саєнко та три журналістки – кореспонденти газет „Нєзавісімость", „День" та „Служби новин" українського телебачення. Перекладачем була Анна Борисова зі Львова.

(Закінчення на стор. 11)

ГІСТЬ РЕДАКЦІЇ

О. Тритяк в редакції „Свободи".

Щоб діти України берегли природу

Другий Міжнародний конкурс українських дітей „Природа і ми" закінчився успішно, взяли в ньому участь 693 учасники, з яких 122 отримало нагороди. Минулі неславні роки залишили гірку екологічну спадщину в Україні, і саме новим поколінням доведеться "лікувати" природу. Ініціяторка і душа цього другого з черги конкурсу, що його влаштовує Союз Українок Америки, Ольга Тритяк заходить до нашої редакції із книжечкою, що появилася на закінчення конкурсу, та великим альбомом світлин з її відвідин України — для власноручного передання нагород і книжечки першунам.

— Це вже другий конкурс, який я, як заступниця голови СУА, провела, — розпочала розмову Ольга Тритяк. — І мушу сама признати, що з повним успіхом. Перший був у 1995 році під кличем „Рік родини", отже, тепер я мала вже певний досвід, який мені придався у цій праці. При тому для виготовлення книжечки я мала цілий гурт помічників, у ній повні списки учасників, що писали так українською, як і англійською мовами. Майже сім соток учасників — то не що-будь, і шкодую лише, що не мала можливости помістити в книжечці усі нагороджені твори. В Україні майже кожна школа має екологічний гурток, — продовжує О. Тритяк. — Отже, тема „Природа і ми" була для них особливо близькою. А тут гляньте на світлини — це із роздання нагород в поодиноких школах. Яка це була радість і як святочно все це проходило. Мушу підкреслити, що учителі в Україні віддають своїм учням справді все, що можуть, і радіють щиро їхніми успіхами. Я бачила це, як передала нагороди.

— Чи крім цього великого альбому із світлинами та вашим звітом на конвенцію СУА, що відбудеться у травні, ви призбирали багато доказів про успіх вашого діла?

— Відгук на конкурс був несподівано широким. Тут декілька листів, шкільних газеток і примірник книжечки, яку ми випустили. У мене багато листів, з яких я справді горда, що цей конкурс був так вдалий. Я маю своєрідне вдоволення, що можна в такий спосіб багато допомогти, і надіюся, що в бюджеті СУА буде призначена певна сума, щоб продовжувати такі конкурси і на майбутнє. Цим разом було призначено учасникам конкурсу 122 нагороди у спецшколах-інтернатах — 78, все на загальну суму 3,105 дол., яку зібрано серед щедрих жертводавців. Ми їхній список помістили у книжечці „Природа і ми".

— Чи ви вже маєте ідею на черговий конкурс?

— У листах з України є різні думки та пропозиції, зокрема багато пишуть про боротьбу з алькоголізмом, курінням, про збереження природи. Але деякі із запропонованих тем обмежують участь у конкурсі старших дітей, а ми б хотіли мати нагоду втягнути усіх — і молодших, і незрячих та глухих, щоб не було між дітьми різниці чи почуття упослідження.

— Чи можете нам пояснити чому ці конкурси проходять тільки за ініціятивою Союзу Українок Америки? Знаємо, що долею дітей в Україні активно цікавляться також інші наші організації. Чому не співпрацює з вами ККДУ чи „Організація для сліпих", чи ЗУАДК, чи інші наші організації? Чому у нас кожна майже організація працює на „власну руку", а не разом?

— На жаль, я не вмію вам на це питання відповісти. Але всі вдячні за нашу працю. Ось погляньте на лист з Криму: „...Добре, що проводите такі конкурси на такому рівні, так прекрасно зорганізовані, бо ж даєте крила дітям, а то так потрібно, щоб дітей вчасно підтримати, підштовхнути, а далі вони самі полетять, наші орлята..."

Отож, хай летять!

О. Кузьмович

Учасники конкурсу з Першої Української гімназії в Миколаєві. Посередині О. Тритяк.

Віталій Карпенко, політичний оглядач „Свободи"

ЕКОНОМІКА УКРАЇНИ: тіньова сторона

Виступаючи минулого тижня на колегії Української податкової адміністрації, Президент України Леонід Кучма сказав буквально таке: **якби нині він був директором підприємства, то також всіма можливими засобами ухилявся б від сплати податків.** Визнання, звичайно, промовисте: попри свою парадоксальність і гіперболічність, воно висвітлює нинішню економічну дійсність, зайвий раз доводячи абсурдність вітчизняної системи оподаткування.

Не заглиблюючись у саму систему, яка складається із десятків різних податків та податкових зборів, варто наголосити на суто фіскальних її принципах. Українські урядовці, які готували і пропонували проєкти податкових законів, і законодавці Верховної Ради, які їх ухвалювали, керувалися одним орієнтиром: будь-що наповнити державний бюджет. І стали на зовні простий, але глибоко хибний шлях – вирішили збільшувати норму податку, замість того, щоб збільшувати його масу, зменшуючи саму норму. А це веде до того, що у виробника відбирається практично весь прибуток і навіть понад те. Наведу простий приклад: наша редакція має сплатити податок на додану вартість (іншими словами, податок з продажу – це 20(!) відсотків продажної ціни товару) від кількости примірників, незалежно від того, продані вони чи ні. І в житті нерідко трапляється так, що товару не продано, доходу немає, а виробник податок має сплачувати. З чого?

Таких парадоксів можна навести безліч. Тому виробник не має іншого виходу: або платити і збанкрутувати, або ухилятись від сплати податків, ховаючись в тінь. Реакція влади на це – посилення репресій через збільшення чисельности силових структур (чисельність міліції сьогодні перевищує чисельність Збройних Сил України), роздування складу та розширення повноважень податкової адміністрації, на що витрачаються додаткові кошти (і немалі!) все ж з того порожнього бюджету. Ось саме це і мав на увазі Президент Л. Кучма, говорячи, що також уникав би сплачувати податки, якби був директором підприємства. Бо законослухняний виробник в Україні просто приречений на загибель.

Таким чином, незграбна економічна політика Української держави в особі її законодавчої і виконавчої гілок влади, зокрема податкова система, яка не стимулює, а пригнічує виробництво, заганяють національну економіку в тінь. Не йдеться тут про організовану злочинність, яка тільки й діє в тіньовій економіці (це окрема тема), а йдеться про цілком нормального українського виробника, який змушений ненормально ховатися в тінь через безвихідь, створену владою. Безумовно ж, це створює сприятливе середовище для існування мафіозних структур, корупції та організованої злочинности і ускладнює боротьбу з ними.

Недавно у Києві під егідою Центру ринкових реформ та Фонду Фрідріха Еберта (Німеччина) відбулася дискусія на тему „Тіньова економіка і державна політика: суперечливий взаємозв'язок", в якій взяли участь відомі українські економісти і політики. Володимир Лановий – директор Центру ринкових реформ – навів такі цифри: за оцінками експертів, тіньова економіка в Україні сягає понад 60 відсотків внутрішнього валового продукту (ВВП). Іншими словами, якби врахувати тіньову економіку, то ВВП, який офіційно у 1998 році становив 100–104 мільярди гривень, дорівнював би 250 мільярдам. Чи варто говорити, що державний бюджет при цьому становив би не 30, а 65 мільярдів гривень? А це дозволило б підвищити середній рівень пенсій з 60 до 140–150 грн.

Вимушене чи свідоме „ховання в тінь" вітчизняного виробника завдає величезної шкоди економіці в цілому. Нагромаджений капітал не вкладається у виробництво, а вкладається у нерухомість, коштовності, автомобілі. Або ще гірше – вкладається в зарубіжні банки. Розрахунки між підприємствами все більше проводяться на рівні товарообміну, тобто за допомогою так званого бартеру, що виснажує економіку, рунує фінансову систему. Взаємна заборгованість підприємств досягла астрономічної цифри – 125 мільярдів гривень. Внутрішній ринок наповнений закордонним непотрібом, якому створено стимулюючі умови, на шкоду товарам вітчизняного виробництва. Закордонні кредити або проїдаються, або невідомо куди діваються, а Україну все більше засмоктує боргове болото. Уже сьогодні для обслуговування зовнішнього боргу не вистачає доходної частини державного бюджету. Треба знову позичити, щоб заплатити проценти за раніше взяту позичку. Нагромаджуються борги, за які доведеться розраховуватись землею та нерухомістю, або ще гірше – які будуть залишені у спадок майбутнім поколінням.

Не дивно, що Україна має про себе непривабливу оцінку у світі – як країна з нестабільною економікою, несприятливим інвестиційним кліматом, непередбачуваним і суперечливим законодавством. Минулого року вона за сукупним показником трансформаційних процесів посідала 15-те місце серед 17 країн Центрально-Східньої Европи: після неї йдуть тільки Боснія та Білорусь (дані Transition Report). Надзвичайно низький рівень інтегрованости України в світову економіку: серед 27 постсоціялістичних країн вона за цим показником перебуває на 23-му місці, випереджаючи лише Узбекистан, Туркменію, Білорусь і Таджикистан (Central European Ekonomic Review). І це при тому, що, за оцінками европейських експертів, Україна з її природними багатствами та розвинутим промисловим і аграрним секторами в 1992 році мала найкращі серед колишніх союзних республік стартові можливості.

Все це навіює песимістичні роздуми. За політичними іграми, за псев-

(Закінчення на стор. 17)

ВІДЗНАЧЕННЯ 22 СІЧНЯ В УКРАЇНІ І В СВІТІ

Відзначення Дня Незалежности у Торонто

З ініціятиви місцевого Комітету Українців Канади під проводом Марії Шкамбари наша спільнота гідно відзначила річницю проголошення Незалежности і Самостійности України спільною трапезою в Українському Культурному Центрі при вулиці Кристі, Торонто. Святкування це звеличав своєю присутністю та головною промовою високопреосвященний Владика, помічник глави УКЦ в Україні Кир Любомир Гузар. Свято відкрила М. Шкамбара, а програмою вміло вела п. Ґрох. Гостя з України тепло представив владика Корнилій Пасічний, ЧСВВ, вітаючи при тому також заслуженого Владику емерита Кир Ізидора Борецького.

Достойний гість – це відносно молода людина, 1933 року народження, здобув він високу освіту на Заході, в Америці і Римі, завершуючи її докторатом філософії у Римі. Він є монах-студит, знаменитий проповідник і промовець.

– Приємно бути у спільноті, яка так щиро плекає традиції 22-го Січня, Дня Незалежности і Самостійности та Соборности, себто єдности всієї України, – розпочав голова УКЦ. – Недавно відбутий Собор всіх епархій в Україні також дав вираз єдности. Після нещасливої повені на Закарпатті український народ ще раз виявив свою єдність. Помимо всіх поділів, ми відчуваємо, що ми є один народ.

Нашим національним обов'язком, – підкреслив високий гість, – є оживити стан Церкви в Україні. Ми знаємо, які глибокі рани завдав нашим людям большевизм. А що ж хочемо осягнути? Євангелізацію. Це не значить, щоб все було греко-католицьке, але щоб всі почули ідеї Христа. В Україні є тепер визнаних урядом держави 67 різних релігій чи конфесій. Щось як в Америці. Тому там є трудний і скрутний поділ. Рівень релігійного знання низький. Половина населення України ще не хрещена. Через відомі обставини духовенство слабо підготоване, але багато є добрих і ревних. Суспільство просякнуте старою ідеологією. Що робимо? – питає владика. –Треба працювати, не шукаючи привілеїв Церкви, а допомагати людям зберегти незалежність на довгі роки. Підвищити кваліфікації духовенства, підготовити катехитів для дітей і дорослих. Творити і втримувати християнські освітні організації молоді і дорослих, католицькі школи, ліцеї, Богословську Академію, визнання державою духовних семінарій, капелянів. Хочемо представити державі християнську альтернативу, християнське бачення світу в політиці, науці, економіці, екології тощо.

Оце приблизно декілька думок – здорових, вагомих, державницьких і соборних, які я зміг запам'ятати з промови Владики Любомира Гузара з України.

Свято Незалежности в Торонто було також прикрашене мистецьким співом нашого славного тріо „Срібний передзвін" та молодим львівським бандуристом і співаком Олегом Созанським.

Д-р В. Соханівський

Січневі дати урочисто вшанували в Чикаґо

Щороку, за почином Іллинойського Відділу Українського Конґресового Комітету Америки, ці великі січневі роковини, спадкоємницею яких є сучасна незалежність України, відзначає чикаґська українська громада.

Цього року святкування відбулися в неділю, 24 січня, в залі Українського Культурного Осередку. Їх відкрив довголітній голова місцевого відділу УККА, інж. Орест Бараник. На святі були присутні Владика Михаїл, ЧНІ, Єпископ української католицької епархії св. о. Миколая, і Людмила Протасова, виконуюча обов'язки Генерального консула України в Чикаґо.

Господарем свята був мґр Лука Костелина. Привітавши гостей і коротко сказавши про сутність січневих дат, він надав слово Л. Протасовій, яка повідомила, що указом Президента України Леоніда Кучми день 22 січня проголошено в Україні державним святом. Публіка прийняла цю вістку ентузіястичними оплесками.

Після молитви-коляди і благословення трапези, що їх провів Владика Михаїл, мґр. Костелина представив гостей – маестра-графіка Богдана Сороку зі Львова, який матиме в Чикаґо свою мистецьку виставку, та Віктора Герасименка і Наталю Литвиненко-Орлову з далекого Мурманська. Пані Наталя є головою Національно-культурної автономії українців Мурманської области.

Головним доповідачем на святі-бенкеті був д-р Василь Маркусь, редактор Енциклопедії Української Діяспори. Доповідь була глибоко продумана й охоплювала багато аспектів історичних подій, записаних в анналах нашої історії як Визвольні Змагання.

Після доповіді Іллинойський Відділ УККА нагородив почесними грамотами: керівника хору „Сурма" проф. Романа Андрушка, директора школи українознавства „Рідної Школи" Надію Людмилу Хойнацьку, екзекутивного директора Української Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч" Богдана Ватраля і голову Контрольної комісії Іллинойського Відділу УККА Олега Каравана.

У мистецькій програмі виступала духова оркестра під диригентурою Богдана Скавінського. Оперна співачка Леся Грабова (фортепіяновий супровід д-ра Катерини Кішки) заспівала декілька пісень. Відтак вона і Василь Матвіїв виконали арії Оксани та Андрія з опери „Запорожець за Дунаєм", та арії Альфреда і Віолетти з опери Верді „Ля Травіята".

На закінчення святкувань господар Л. Костелина подякував усім за участь, а присутні, в супроводі оркестри, заспівали національний гимн „Ще не вмерла Україна",

І.Т.Ґ.

Україна постала перед світом незалежною і соборною

(Закінчення зі стор. 1)

їни — рік активного виконання дорученої Президентом України Леонідом Кучмою координуючої ролі у сфері зовнішніх зносин нашої держави.

Водночас, у минулому році особливого ритму набуло саме міжнародне життя. Згадаймо – 1998 рік став роком Іраку і Косово, роком ядерних амбіцій і фінансових потрясінь, з іншого боку – роком Північної Ірляндії та Боснії і Герцеґовини, роком заборони протипіхотних мін і створення Міжнародного кримінального суду.

Роздумуючи над цими та іншими віхами пройденого року, він наголосив, що динаміка сучасного світу дарує нам рік не меншої активности. І в рік прийдешній Україна вступає, послідовно продовжуючи обраний курс.

Ще чіткішими стануть три основні складові діяльности зовнішньої політики України:

– розвиток двосторонніх міждержавних відносин;

– европейська та евроатлантична інтеґрація;

– багатостороння дипломатія.

Двосторонні відносини – це, насамперед, відносини з сусідами, у тому числі в прикордонній сфері, а також – зі стратегічно важливими партнерами, впливовими державами світу.

Інтеґрація, зазначив Б. Тарасюк, означає:

– подальше політичне та інституційне зближення з ЕС та еволюційне просування до кінцевої мети – інтеґрації України до Европейського союзу;

– адаптування українського законодавства до норм ЕС та Ради Европи;

– поглиблення відносин України з НАТО як впливовим чинником всеохоплюючої системи европейської стабільности та безпеки; і в цьому пляні ми сподіваємось, що Вашінґтонська зустріч Аліянсу надасть нових імпульсів нашому співробітництву.

Як наголосив міністер закордонних справ, в рамках багатосторонньої дипломатії Україна працюватиме над суттєвим підвищенням її ролі в ООН, забезпеченням обрання непостійним членом РБ ООН. Надаватиме особливої уваги роботі в реґіональних організаціях і форумах, а також в СНД реформування якої має бути завершене в цьому році.

Наша держава має намір продовжити активний пошук заходів довіри, мирного врегулювання конфліктів, участи у миротворчих операціях, безпекових режимах і контрольних механізмах.

Наприкінці зустрічі міністер привітав членів дипломатів з Новим роком, побажав їм злагоди у розвитку відносин між нашими державами.

Помер король Йорданії

(Продовження зі стор. 1)

ку, були необхідними для зміцнення його престолу. До тих останніх можна зачислити його рішення не входити до союзу під керівництвом США, котрий примусив іракського Саддама Гуссейна закінчити його п'ятимісячну окупацію Кувайту в 1991 році. А в 1967 році він зігнорував приватні прохання Ізраїля стриматися і не приєднуватися до Єгипту і Сирії у війні проти нього. Ця помилка коштувала йому половини Єрусалиму та всієї території на західньому березі ріки Йордан, яку його дід Абдулла здобув 1948-1949 року у війні проти Ізраїля. Однак після кожної невдачі король Гуссейн спромагався знову відновлювати свою політичну рівновагу та обертати програші у свою користь. У 1994 році, з видимим невдоволенням своїх арабських сусідів, він довершив те, чого не зумів здійснити його дід — мир з Ізраїлем, і назвав це „коронним досягненням" його правління. Стійкість, престиж і мир для Йорданії були великими здобутками Гуссейна, але це не завадило йому постійно шукати доріг для ширшого замирення на Близькому Сході. В ім'я цього минулого жовтня він встає з лікарнянного ліжка міннесотської клініки Мейо, де перебував на лікуванні раку, що його в нього виявили ще у 1992 році, щоб допомогти зрушити з місця мирні переговори між Ізраїлем і палестинцями.

У половині січня 1999 року повертається з лікування до Йорданії, повний сподівань на видужання, але три тижні опісля мусить повернутися на дальше лікування. Лікарям не вдається зупинити нищівної хво-

(Закінчення на стор. 16)

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Підсумки конвенційних зобов'язань

Підсумовуючи організаційні здобутки за 1998 рік, хочемо звернути увагу на зобов'язання делеґатів, яке вони зробили при кінці 34-ої Конвенції.

Делеґати зобов'язалися придбати по 10 нових членів до кінця конвенційного 1998 року. Тільки чотирнадцять делеґатів взяли собі до серця свою присягу і виконали зобов'язання. До них належать радні УНС: Євген Остиславський, Від. 234, і Андрій Скиба, Від. 399 — по 34 члени, і Андрій Воробець, Від. 76 - 25 членів; Йосип Чабан, Від. 242 - 18 членів, радна Стефанія Гаврилюк, Від. 88 - 17 членів, Михайло Турко, Від. 63 - 16 членів, контролер УНС Стефан Гавриш, Від. 83 - 15 членів, Любов Стрелецька, Від. 10 - 14 членів, і Павло Фуґа, Від. 269 - 13 членів.

По 12 членів здобули: о. Мирон Ткач, Від. 39, Віра Кривий, Від.174 і Лонгин Стархух, Від. 172: Юрій Юрків, Від. 130, і Дана Ясінська, Від. 287, вписали 11 і 10 членів. Три делеґати приєднали по 9 членів, чотири по 8, три по 7, чотири по 6, вісім делеґатів по 5 і вісім по 4 члени, шістнадцять по 3, п'ятнадцять по 2 і 36 по 1 членові.

Коли б всі делеґати пам'ятали про своє зобов'язання та приєднали по 10 членів УНСоюз, збагатився б на 2,350 нових членів. На жаль делеґати придбали тільки 533 нових членів. Дякуємо всім делеґатам, а особливо тим, які виконали своє конвенційне зобов'язання.

Річні збори 67-го Відділу УНС

Річні збори 67-го Відділу УНС „Запорізька Січ" відбулися в неділю, 31 січня, в залі церкви св. Петра і Павла при 105 Кліфтон Аве., Ансонія, Конн. Збори відділу відкрив молитвою голова інж. Мирослав Троян і прочитав порядок нарад, після чого було вшановано хвилиною мовчання померлих членів нашого відділу Андрія Снайдера і Михайла Гузея. Делеґат на 34-ту Конвенцію УНС в Торонто, секретар-скарбник нашого відділу Франк Стубан подав загальний звіт із перебігу останньої Конвенції УНС, та свої особисті завваги і спостереження. Ф. Стубан представив фінансовий стан відділу і різні проблеми із збиранням вкладок від поодиноких членів, тому що нова система збирання вкладок ще не цілком усталена. Попередні повідомлення у формі поштових карток були для секретарів кращі.

Голова відділу М. Троян роздав звіт із своєї праці, звідомлення про наш відділ було поміщене в газеті „Свобода". Він рівнож написав листи до нашого делеґата на Конвенцію УНС, до головного редактора „Свободи", як рівнож до інших членів відділу. М. Троян репрезентував наш відділ на Річних зборах Окружного комітету Відділів УНС, Округа Ню Гейвен, які відбулись у Бріджпорті, Конн., де, як голова Контрольної комісії, перевів контролю діловодства та дав звіт із проробленої праці. Він був переобраний на вищезгаданий пост на наступний діловий рік нашої Округи.

Наша церква св. Петра і Павла святкувала 100-ліття свого існування із цієї нагоди видані пропам'ятну книжку із цікавим змістом та ілюстраціями. Цю книжку можна набути у секретаря відділу.

Річні збори вибрали нову Управу у такому складі: голова - М. Троян; секретар/скарбник - Ф. Стубан; Контрольна комісія: голова - Джек Липень, член - Петро Глива. Вирішено дати пожертву в сумі 100 дол. на сиріт в Україні і 100 дол. для жертв повені у Закарпатській області.

УНСоюз

запрошує всіх молодших дітей побажати своїм матерям з нагоди

„ДНЯ МАТЕРІ"

в газетах „СВОБОДА" або УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖНЕВИК.

Вітаючи своїх мам, УНСоюз заохочує і дає можливість дітям вислати свої малюнки і віршики, які УНСоюз помістить в „Свободі" та в Українському Тижневику перед Днем Матері.

Щоб дати кожній дитині нагоду привітати свою Маму з її святом, просимо дотриматися декількох правил та вказівок.

Учасники: Діти у віці до 12 років, можуть прислати свої малюнки або віршики для вшанування Дня Матері до УНСоюзу.

Правила та вказівки:

- 1. Всі малюнки чи вірші мусять бути оригіналами.
- 2. Приймаються чорно-білі або кольорові малюнки обмежені до 8½"x11" розміру, які будуть поменшені. Вірші не повинні бути довші, як 20 ліній.
- 3. Тематика мусить відноситися до вшанування матерей.
- 4. Ім'я, адреса та число телефону учасника повинні бути надруковані на зворотній стороні твору;
  — кожна праця мусить бути датована;
  — вік учасника, та ім'я школи чи передшкілля.
- 5. На бажання оригінали звертатимуться.
- 6. Можливість загальної виставки експонатів.
- 7. Усі експонати мусять бути надіслані до УНСоюзу не пізніше як 9-го квітня 1999 р.

UNA Headquarters, Att.: Oksana Trytjak
2200 Route 10, P.O.Box 280,Parsippany, N.J. 07054

За додатковими інформаціями прошу звертатися до:
ОКСАНИ ТРИТЯК, Координатора Особливих Проєктів УНСоюзу:
Тел.: (973) 292-9800 Ext. 3067

ДО ШАНОВНИХ АВТОРІВ "СВОБОДИ"

Ласкаво просимо всіх, хто дописує до "Свободи", підписувати свої матеріяли **власноручно**, подавати адресу і **ОБОВ'ЯЗКОВО ЧИСЛО ТЕЛЕФОНУ**. Це допомагає редакції швидко уточнити ті місця у ваших дописах, які викликають у нас запитання або коли не можемо відчитати тексту. ***Щиро дякуємо усім авторам за безцінний вклад у зміст і різніманітність тем нашої газети.***

ДОРОГІ ЧИТАЧІ, ШАНОВНІ ЧЛЕНИ УНС!

станьте друзями "Свободи" – справжнього виразника голосу діяспори. Допоможіть нам у розширенні кола читачів. ПРОСИМО ПРИСЛАТИ ДО РЕДАКЦІЇ АДРЕСИ ТИХ УКРАЇНЦІВ, які ще не передплачують "Свободу", щоб ми могли послати їм безплатно показове число газети. ПРІЗВИЩ НЕ ВИЯВЛЯЄМО.

УНС дарує книги Україні

Д-р Іван Пелех, Володимир Дзінґала та Ігор Заяць (на знімці зліва направо) пакують часопис "Веселка" для дитячих бібліотек України.

У той час, коли комуністичний режим по війні репресіями письменників і цензурою друкованого слова вихолощував будьяку думку, яка не вписувалася у жорсткі канони соціялістичного реалізму, українська еміґрація підтримувала свої таланти, сприяла виданню їх творів. Великою заслугою діяспори перед Україною є, власне, збереження у красному писемництві пройденого страдницького шляху та ідей побудови незалежної української держави.

Відразу ж після надбання Україною незалежности стало очевидним, що більшість українців не чула про художню літературу діяспори, не знає її письменників, Так сталося не лише через неможливість проникнення українських книг із Заходу в українські терени, а й навіть через небезпеку мати такі видання в своєму домі, говорити про них із знайомими.

У наші дні українці Америки багато допомагають землякам ліками, одягом, грішми. Але "не тільки хлібом живе людина", говориться у Святому Письмі. Керуючись цією настановою, Екзекутивний Комітет Українського Народного Союзу й, вирішив зібрати в дарунок Україні запаси тих книг, які вже прочитані місцевою громадою, а в Україні для багатьох читачів стануть відкриттям незнаного світу. Може, то було Божим пляном, що книжки завжди друкували з деяким запасом, який тепер виявився дуже доречним.

З метою підготови книжкового дару проведено ретельний перегляд наявних книжок, щоб надіслати саме те, що цікавитиме читачів України. На подарунок призначено також резерв книгарні "Свободи". Бібліографічний перелік відібраної літератури займає 32 сторінки дрібного тексту. У ньому такі відомі прізвища, як Василь Барка, Яр Славутич, Докія Гуменна, Микола Левицький, Лука Луців, Леонід Полтава, Остап Тарнавський, твори українських клясиків, які не друкувалися в Україні, а також борців за волю, політичних в'язнів, вивезені на Захід. Будуть подаровані й часописи. які не втратили своєї актуальности, зокрема дитяча "Веселка" та Альманах УНСоюзу за багато попередних років.

Книжкові багатства будуть перевезені контейнером за кошт УНСоюзу до Інституту літератури Національної Академії Наук України, а звідти безкоштовно передані в численні бібліотеки. Перегляд і пакування тисяч книг і часописів — нелегка справа і провід УНС був заклопотаний нею. Але усе вирішилося, коли предсідник Уляна Дячук розповіла про цей клопіт голові 172-го Відділу. Д-р Іван Пелех, секретар Степан Косоноцький, а з ними три добровольці Дмитро Яджин, Ігор Заяць і Володимир Дзінґала приїхали в Парсиппані й приступили до праці. Усі вони покинули Україну в годину лиха, але після надбання незалежности більшість цих людей вже побувала в Україні, в своїх селах, і пересвідчилася, як чекають земляки на українське слово правди. Тому й поспішили на допомогу.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

VI з'їзд Світової Кооперативної Ради

1 і 2 грудня 1998 року в Торонто відбувся VI український Кооперативний з'їзд. Такого роду з'їзд відбувається один раз у п'ять років — в часі, і місці, де відбувається з'їзд Світового Конґресу Українців. Метою і завданням Кооперативного з'їзду є підведення підсумків роботи Світової Кооперативної Ради за п'ять років, плянування роботи на наступні п'ять років, а також вибори екзекутиви та комітетів на нову п'ятирічну каденцію. Членами Світової Кооперативної Ради є Національна Асоціяція Кредитних Спілок України, Кооперативна Рада Австралії, Централя Українських Кооператив Америки та Українська Кооперативна Рада Канади. Це означає, що українські кредитні спілки України, Австралії, Америки і Канади є членами Світової Кооперативної Ради.

П'ятирічну каденцію голови Світової Кооперативної Ради закінчив Дмитро Григорчук з Чикаго, головою на нову каденцію обраний Богдан Лещишин з Торонто, Канада, член дирекції КС „Будучність". На підставі Статуту заступниками голови СКР обрані голови крайових Правлінь: Іван Івасюк, голова Національної Асоціяції Кредитних Спілок України; Всеволод Саленко, голова Централі Українських Кооператив Америки; Петро Микуляк, голова Кооперативної Ради Канади; Мирослав Болюх, голова Кооперативної Ради Австралії.

Для продовження повноцінної роботи Світової Кооперативної Ради, створено президію у складі: Богдан Лещишин, Торонто, КС „Будучність", Михайло Шепетик", Торонто, КС „Будучність", О. Романишин, Торонто, Українська Кредитова Спілка, Петро Микуляк, Торонто, голова Кооперативної Ради Канади та Наталка Бундза-Іваницька з Торонто,УкраїнськаКредитова Сппілка. Канцелярія Світової Кооперативної Ради перемістилася з Америки до Канади і розміщена за адресою: 295 College Street, Suite 200 Toronto, ON M5T 1S2.

Богдан Лещишин,
голова Світової Кооперативної Ради

„Лісові Чорти" на костюмівці

Як належить за традицією, рік-річно пластові курені „Лісових Чортів" проводять в Ню Йорку костюмову забаву, в якій найкращі та найоригінальніші костюми здобувають нагороди. Тим разом костюмівка відбулася, як і минулими роками, в приміщеннях Українського Інституту Америки в Ню Йорку. Організували її члени старшо-пластунського куреня „Лісових Чортів", з участю старших і молодших.

Д-р Р. Літепло з дружиною у костюмах князенка і царівни

Забава пройшла у веселому та дружньому настрої, а допомагала в цьому оркестра „Кришталь". У традиційному конкурсі костюмів переможцями стали Лариса Полянська і Андрій Літепло, що зображували дві частини книги „Життя в Пласті", на другому місці — д-р Роналд Літепло з дружиною, перебрані як царівна жаба і князенко, на третьому — Дора Гапій і Орест Декайло, перебрані за метелика і ловця метеликів.

Д. Гапій і О. Декайло — метелик і ловець метеликів

Костюмівка, що відбулася в листопаді 1988 року, зібрала велику кількість гостей, молодих і старших, що забавлялися до пізньої ночі. Чепурне запрошення, з відповідним до назви цього пластового з'єднання чортом на обкладинці, виконав як і минулого року, член „Лісових Чортів" ст. пл. К. Савицький.

А. Г.

Подарунок від Президента

20 січня ц. р., на відзначення 80-річного ювілею Романа Рахманного — видатного українського журналіста-публіциста в діяспорі Президент України Леонід Кучма подарував ювілятові книгу-фотоальбом „Леонід Кучма: Президент України" — з присвятою та особистим автографом. Подарунок передав Р. Рахманному військовий аташе при посольстві України в Канаді полковник О. Шемет, що також символізувало подяку ювілятові від імени українських військовиків за його безкоштовне передання всім бібліотекам Збройних Сил України 920 примірників своєї найновішої збірки вибраних творів „Р. Рахманний. Роздуми про Україну", виданої в Києві 1997 року.

Бібліотеці у Філядельфії – 40 років

Утримання живою інституції культурологічного значення впродовж 40-років на еміґрації — це вже осяг, а ще коли дана інституція має перспективи розвитку на майбутнє — це вже досягнення. Цією інституцією є Українська бібліотека, приміщена в УОКЦентрі у Філядельфії. Для відзначення цієї бібліотеки, і ради моральної й матеріяльної підтримки, влаштовано 21 листопада 1998 року бенкет-бенефіс, у приміщеннях УОКЦентру. Добірна публіка шанувальників бібліотеки причинилася до успіху імпрези.

Відкрила бенкет голови Ради бібліотеки Софія Геврик і передала його ведення д-рові Альбертові Кіпі, який розпочав спільну вечерю молитвою „Отче наш". Д-р А. Кіпа, професор порівняльної літератури Мюленберг коледжу і перший заступник голови УВАН, надав відразу академічного характеру імпрезі, цитуючи відповідні афоризми щодо вартости книги цілого ряду світочів науки — Томаса Карляйля, Вольтера, Віктора Гюго, Івана Франка. Згадав д-р Кіпа і долю славних у світі бібліотек — Александрійської, що згоріла в I столітті до Христа, і навмисне підпалених бібліотек України — від бібліотеки Києво-Печерської Лаври, що її ще за царя Петра I підпалили московські монахи, що нібито прибули помолитися, аж до пожеж Національної бібліотеки України і бібліотеки Межигірського Спаса, спричинених аґентами червоної Москви у 1960-их роках. Віщими були слова поета Гайнріха Гайне: „Де палять книги, палитимуть і людей". Д-р Кіпа пригадав присутнім, що першою відомою бібліотекою в Україні була книгозбірня при Св. Софії в Києві, створена князем Ярославом Мудрим. Назвав д-р Кіпа і найбільші сучасні бібліотеки світу.

На тлі великих світових бібліотек наша бібліотека у Філядельфії, здавалося б, незначна, але ж насправді її роля і значення велике. Вона охоплює тепер понад 16 тисяч томів українських книжок та зв'язаних з українською проблематикою іншомовних книжок і журналів. Почин для створення української бібліотеки 40 років тому дав гурток старших пластунок „Чортополохи", і першим фаховим організатором і керівником була Марія Кохановська-Щука. Спочатку книгозбірня діяла як „Бібліотека при Пластовій Станиці" і приміщувалась у Пластовому Домі. Згодом її перенесено в дільницю Найставн, до парафіяльного дому католицької парафії Христа Царя, а після створення Українського Освітньо-Культурного Центру — до його будинку в Дженкінтавні.

Від 1964 до 1992 року діяла ця книгозбірня як Бібліотека Пласту і „Рідної Школи" і була під зарядом пластових куренів „Чортополохи". З-поміж „Чортополохів" були і вибирані довголітні керівники бібліотеки: Марта Тарнавська, Анна Максимович, Марія Одежинська.

З початком 1992 року бібліотека, на основі договору між „Чортополохами", нашою українською „Рідною Школою" і УОКЦентром перетворилася в загально-громадську установу, з дев'ятичленною Радою бібліотеки у проводі.

Д-р Кіпа прочитав і ряд привітів, що наспіли з нагоди ювілею, деякі із долученими щедрими пожертвами. З нагоди свого ювілею бібліотека звернулася до організацій і громадян з проханням про підтримку: акція збирання фондів продовжується, і датки на підтримку бібліотеки продовжують надходити, і їх буде належно відзначено після закінчення цієї акції.

Бібліотека від початків свого існування була не тільки фахово зорганізованою колекцією українознавчих матеріялів, але і активною установою, що влаштовувала конкурси, семінари та імпрези. І ось тепер, з нагоди свого 40-річчя, Українська Бібліотека проголосила літературний конкурс для українських письменників на коротке оповідання. Про висліди цього конкурсу на бенкеті-бенефісі доповідала Марта Тарнавська, голова літературного жюрі, членом якого були також проф. А. Кіпа і д-р Лариса Онишкевич. На конкурс наспіло 77 творів — з Америки і з багатьох міст і областей України. Розділено нагород і премій на загальну суму 750 дол.

Фундатором цих нагород на прохання Ради бібліотеки стала Українська Федеральна Кредитова Кооператива Самопоміч у Філядельфії. Нагороди отримали: по 150 дол. Любов Романчук з Дніпропетровського і Петро Кралюк з Луцька, по 100 дол. Марина Павленко з Умані і Дмитро Чередниченко з Києва. Відзначення з преміями по 50 дол. отримали: Марина Слов'янова (Київ), Надія Дичка (Долина, Івано-Франківської области), Еліна Свенціцька (Донецьке), Микола Петренко (Львів) і Ганна Черінь (Форт Шарлот, Фльорида). Марта Тарнавська подала коротку характеристику нагороджених і відзначених преміями творів, підкреслила борг, що має наше суспільство перед літературою і ролю бібліотеки як мосту між діяспорою і Україною.

У дальшій програмі було читання одного із відзначених творів. Актуальний для бібліотек і в діяспорі і в Україні нарис-фейлетон Надії Дичко під назвою „Делеґація їде" прочитала Марта Васильців, яка є під цю пору керівником Української Бібліотеки. У програмі, для розваги гостей, було і музичне інтермеццо: музичне тріо ансамблю „Промінь" з Ню Йорку — Богданна Волянська, Алла Куцевич і Людмила Грабовська — виконало українські народні пісні „Як м'я ніч покриє", „Попід гай", „Ой сивая зозуленька", „Анничка", а також пісню І. Поклада „Чарівна скрипка" до слів Ю. Рибчинського і пісню „Бібліотекарка" з текстом Марти Тарнавської.

Закрила бенкет-бенефіс голова Ради бібліотеки Софія Геврик подякою жертводавцям і всім дотеперішнім працівникам бібліотеки. З нагоди 40-річчя Української Бібліотеки при головному вході до УОКЦентру у великій виставочній стіні-ґаблотці за склом підготовлено велику, цікаву і кольоритну виставку, яка говорить і про історію цієї бібліотеки, і про її цінні найновіші надбання.

Н. Пазуняк

Церква св. Івана Хрестителя в Нюарку святкує два ювілеї

У неділю, 4 жовтня 1998 року, парафія св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., мала честь вшанувати ювілеї двох своїх відданих священиків, а саме 25-ліття священства пароха о. Франка Шадяка, ЧНІ, і 40-ліття священства о. Івана Стухляка, ЧНІ. Святкування почалося Службою Божою в церкві св. Івана. Мужі довір'я, Андрій Кейбіда і Юрій Долинський, привітали Владику Степана Сулика і Владику Михайла Вівчаря традиційним хлібом-сіллю. Обидва Владики тоді поблагословили присутніх парафіян.

У святочній відправі брали участь 7 священиків — Митрополит Сулик, Архиєпископ філядельфійський всіх українців-католиків Америки, Владика Михайло Вівчар, ЧНІ, Єпископ Епархії Чикаґо, о. Франко Шадяк, ЧНІ, о. Іван Стухляк, ЧНІ, о. Теодор Кравчук, ЧНІ, з Вашінґону, о. Юрій Перейда, ЧНІ, з Торонто, Канада, і о. діякон Михайло Вак з Менвил, Н. Дж. Чотири вівтарних хлопців служили при відправах, а церковний хор під проводом Михайла Стащишина своїм співом збільшував величність і містичність Богослужби.

Парох о. Шадяк привітав присутніх владик, отців сестер, парафіян і родини обидвох отців, які прибули на ці святкування, і представив Митрополита Сулика. Владика Сулик виголосив святкову проповідь, глибоку змістом, в якій склав двом отцям признання за їх віддану працю в Божім винограднику.

Друга частина ювілейних святкувань, бенкет, відбулася в Рамада готелі в Іст Геновер, Н. Дж., де зійшлося понад 300 гостей. Бенкетом провадив Ігор Раковський. Молоденькі учениці школи св. Івана віддеклямували привітання отцям і вручили два букети на головний стіл. Митрополит Сулик відмовив молитву і гості відспівали Многая Літа. Ігор Раковський представив почесних гостей за головним столом, а саме: Митрополита С. Сулика, Єпископа Вівчара, о. Шадяка, о. Стухляка, о. Кравчука, о. Ю. Маркевича (парох церкви св. Івана Хрестителя в Випані, Н. Дж.), о. Й. Федорика (парох церкви св. Володимира в Елизабет, Н. Дж.), о. П. Семенича (Елизабет, Н. Дж.), о. діякона М. Вака, о. Л. Малькова і о. В. Барана з Нюарку.

Далі йшли промови і прочитання привітів мужами довір'я і вручення папського благословення о. Франкові і о. Іванові. Отець шамбелян Й. Федорик привітав ювілятів і розповів кілька веселих історій. Теж прочитали привіт від цілої родини Шадяків сестри о. Франка, котрі прибули з далекої Канади. Музичну точку виконали членки молодіжної групи. Головну промову виголосив Владика Вівчар. Він поділився особистими споминами і згадав деякі фраґменти з шкільних днів о. Франка і о. Івана, та погратулював отцям з нагоди їх ювілеїв.

Кінчаючи програму, ювіляти подякували всім парафіянам, що так гарно відсвяткували разом з ними ювілеї їхнього священства. О. Ф. Шадяк теж подякував сестрі Дамяні, теперішній учительці школи св. Івана, за її 60 років праці, вручаючи її плакету заслуги. Заключну молитву перевів о. В. Баран.

Н. Н.

Св. Миколай у дітей Чикаґо

Майже 50 літ діє школа українознавства „Рідна Школа" у Чикаґо. З її стін вийшли сотні випускників, які навчилися рідного слова. Сьогодні тут є понад 320 учнів, 23 вчителі. Вже 7-ий рік очолює школу мґр. Надія Л. Хойнацька.

В очікуванні Св. Миколая шкільну залю заповнили учні, гості, батьки. Директор Надія Хойнацька привітала представників духовенства та громадських організацій, усіх присутніх із святом Різдва Христового та новим роком.

Програму свята вела вчителька Христя Таран. Лунали коляди, ворічні вітання із засіванням пшеницею на щастя, здоров'я, на Новий рік, герої вертепних сценок грали свої ролі, юні музиканти дарували музичні п'єси.

У супроводі ангелів під срібний передзвін різдвяних дзвіночків та пісню „Ой хто, хто Миколая любить?" зайшов до залі Св. Миколая. Дитячі очі світилися радістю, випромінювали стільки любові і тепла, що розчулений Св. Миколай розв'язав свою торбу і щиро обдарував усіх дітей подарунками.

Марія Климчак,
вчителька української мови.

СУМ відзначає свій ювілей

Цього року Спілка Української Молоді (СУМ) в Америці відзначає 50-річчя. З перспективи півсторіч-ча безперервної праці і активности, можемо гордо ствердити, що наша Спілка, сповідуючи гасло „Бог і Україна", виконала надзвичайно важливу ролю у вихованні молоді і розбудові українського суспільно-громадського життя.

Ідеї СУМ в Америці привели нас до цього славного ювілею і зазабезпечили нам світлу майбутність. Для відзначення 50-річчя СУМ в Америці Крайова Управа заплянувала наступні імпрези: 6 лютого — баль дебютанток КУ СУМ; 29-31 травня — злет юнацтва СУМ, 3-4 липня — зустріч українців Америки, 4-6 вересня — всеамериканський маніфестаційний здвиг СУМ; 9-11 жовтня — крайовий з'їзд СУМ; 9 жовтня — ювілейний бенкет СУМ.

Точніші інформації можна дістати в Крайовій управі СУМ: (212) 477-3084.

Орест Козіцький,
референт преси й інформації

Українська громада в Сиракюзах вшанувала о. д-ра Бориса Ґудзяка

Українська громада в Сиракюзах, Н. Й., мала нагоду вшанувати одного зі своїх колишніх співмешканців, який міг вибрати собі всяку бажану професію, бо був здібним студентом, але пішов за покликанням, щоб служити Богові та Українській Греко-Католицькій Церкві і народові – став священиком. Таку професію у зматеріялізованій Америці тепер вибирає собі мало молодих людей, тому рішення д-ра Бориса Ґудзяка стати священиком українська громада прийняла дуже похвально.

Отець д-р Борис – син д-ра Олександра і Ярослави Ґудзяків – щедрих жертводавців на потреби української культури, науки і Церкви та знаних в українській громаді громадян. Народився і виріс у Сиракюзах. Тут закінчив Школу Українознавства ім. Лесі Українки, а Сиракюзький університет – з подвійним дипломом, з філософії та біології. Згодом вступив до Колеґії св. Софії в Римі, де перебував під батьківською опікою Патріярха Йосифа Сліпого. Там і перейнявся мрією Патріярха про відновлення у Львові Богословської Академії, закладеної ще Митрополитом А. Шептицьким.

У 1992 році майбутній священик захистив докторську дисертацію у Гарвардському університеті п. н. „Криза і реформа: Київська митрополія, Царгородський патріярхат і генеза Берестейської унії", а відтак виїхав на постійне проживання до Львова. В Україні створив Інститут Історії Церкви, що став першим кроком до відновлення Львівської Богословської Академії, а з часом став її віцеректором.

Ієрейське рукоположення о. диякона Бориса Ґудзяка відбулося 26 листопада 1998 року в соборі св. Юра у Львові. Святу Тайну Священства уділив йому Владика Софрон Мудрий з Івано-Франківського. Свою першу Службу Божу о. д-р Борис достойно відслужив 13 грудня у церкві св. Івана Хрестителя в Сиракюзах, в асисті о. д-ра Андрія Чировського з Оттави, о. Володимира Куцая, о. Джеймса Карепіна та о. диякона д-ра Мирона Ткача, а після Служби Божої давав усім вірним своє благословення.

Громадську зустріч з о. Борисом зараз після Святої Літургії влаштував у церковній залі місцевий відділ УККА, який очолює о. диякон д-р Мирон Ткач. Під час цієї зустрічі, на яку склались полуденок, мистецька програма, доповідь і привіти, і яка тривала кілька годин, громада щиро вшанувала людину, яка з покликання стала до праці для добра нашої Церкви, та з переконання, що ця людина творитиме добро і служитиме Українській Церкві і народові чесно і вірно.

Зустріч з о. д-ром Борисом Ґудзяком стала немов родинним громадським святом, сповненим пошани та прихильности, бо в особі цього священика люди бачили чесну та щиру українську людину, захисника наших відвічних традицій і будівничого нашої Церкви. Нехай Господь сприяє йому у добрих ділах на вибраному ним шляху життя.

Микола Дупляк

Грипа в Україні стає епідемією

В усіх київських школах через епідемію грипи "А-Сідней" припинено навчання. Вимушені канікули триватимуть, поки не мине пік захворюваности. За словами головного санітарного лікаря Києва Ірини Козлової, це займе 2-3 тижні. У Києві налічується вже понад 25 тисяч хворих на грипу. Медики оцінюють ситуацію як близьку до епідемічної. На сьогодні через вірус грипи "А-Сідней" епідемічний стан оголошено в Донецькому, Харкові, Калуші, Запоріжжі, Дніпропетровському, у Львівській та Чернігівській областях.

Новий Альманах УНСоюзу: оцінка читачів

„Я ПРОЧИТАЛА ЙОГО НА ОДНОМУ ДИХАННІ"

Редактор Людмила Волянська

До редакції „Свободи" надійшов дуже теплий, якийсь-такий ясно-мудрий лист, і першим його рядком є цей: „Прийміть мою вдячність...". Відразу наші серця гулко закалатали в грудях, бо ж не так часто втішаються газетярі читачевою вдячністю — більше вислуховуємо нарікань і претенсій: то давайте нам Голоскевича, то нам не треба Голоскевича, то в „г" вчепляться обіруч або в родовий відмінок. Забуваючи при цьому, що з чорного по білому передусім варто брати не ***ЯК****, а* ***ЩО****.*

Тому нам так приємно було читати цього листа. Українка з Каліфорнії Марія Роман якраз має на увазі зміст журналістики „Свободи", хоч мову веде переважно про щойно виданий „Альманах УНСоюзу" за 1999 рік. Щоправда, альманах — це також продукт „Свободи", проте ми охоче віддаємо всю славу нашій колезі Людмилі Волянській, талановитій журналістці, колишній штатній журналістці газети, літературно-мовному редакторові альманаха. Висока якість цього видання — її безпосередня заслуга.

Швидко летить час! Постала незалежна Україна, хлюпнула до нашого берега „четверта хвиля", — й от вже треба розповідати про відомих українців Америки, оглядаючись у минуле.

Вже пожовкли сторінки „Вісника ООЧСУ" 50-60-их років, „Свободи" 70-их років, та ніколи не візьметься попелом напружена, вогниста і водочас глибока публіцистика Людмили Волянської. Її слово поставало зі самої гущі ідейної боротьби нашої нації. Якщо колись прийде час (а він мусить прийти) на історію і хрестоматію української національно-визвольної преси, то одну з її сторінок прикрасить ім'я і творчість Людмили Волянської.

Третя хвиля, така чутлива й уважна до всього національного, дотепер пам'ятає участь цієї української журналістки у дискусії, яку в 1951 році почала нюйоркська газета „Новое Русское Слово" щодо українського народу, української мови і культури: мовляв, невідомо, чи взагалі є такий народ і така культура. Відповідь Людмили Волянської була в такій мірі обґрунтована і сильна, що „нове" російське слово злякалося слова українського, і не надрукувало її. Стаття побачила світ у мюнхенському тижневику „Український Самостійник". А тоді — десятки схвальних листів-відгуків, серед них і від славнозвісного Дмитра Донцова. Хто-хто, а він добре знав, як потрібен воюючій українській думці цей дар — поєднання сердечного вогню з глибоким розумом та ерудицією. Після її аж несподівано свіжих та оригінальних статтей-роздумів над поезією Шевченка і його долею Донцов наполегливо радив їй іти у професійну журналістику. Вона відбулася жартом: „Ось тільки віддам на руки Олега чергову дитину, й відразу йду у газету". Здається, після п'ятої її дитини Донцов написав: „Дуже тішуся, що на світі побільшало ще на одного Волянського, одначе журюся, що українська журналістика поменшає на одну Волянську".

Аж на початку 70-их років вона приходить у „Свободу". І знаменитий Іван Кедрин-Рудницький, вперше побачивши її там, зупинився напроти й урочисто мовив: „За цим столом сидить людина, яка й має за нами сидіти!".

Відтак її знову поглинають обов'язки матері п'ятьох дітей. Втім, не менш важливі, не менш національно значущі, ніж журналістика: безкомпромісна, послідовна у своїх політичних переконаннях, Людмила Волянська-мати виховала своїх синів і дочок у тій самій високій напрузі любови до України...

Цей же патріотичний вплив, інтелектуальний і чуттєвий, має на читачів редагований Людмилою Волянською „Альманах УНСоюзу", що й підкреслює у своєму листі Марія Роман з Каліфорнії.

„Хочу відзначити тематику і пізнавальне та виховне значення матеріялів, надрукованих у чудово оформленому „Альманахові УНС —1999 року.

Усього три місяці, як я волею долі (приїхала до чоловіка) опинилася в Америці. Тижневик „Свобода", що його одержує мій чоловік, тепер є єдиним моїм зв'язком з Батьківщиною (крім листів від родини). Перечитую його кожен рядочок. Відчуваю вболівання за долю незалежної України. Чимало статтей засвідчує недостатню національну самосвідомість на Батьківщині, — не можна (на жаль) не погодитись, але... Автори одних публікацій просто констатують цей факт, інші (що особливо радує) — намагаються зрозуміти причини...

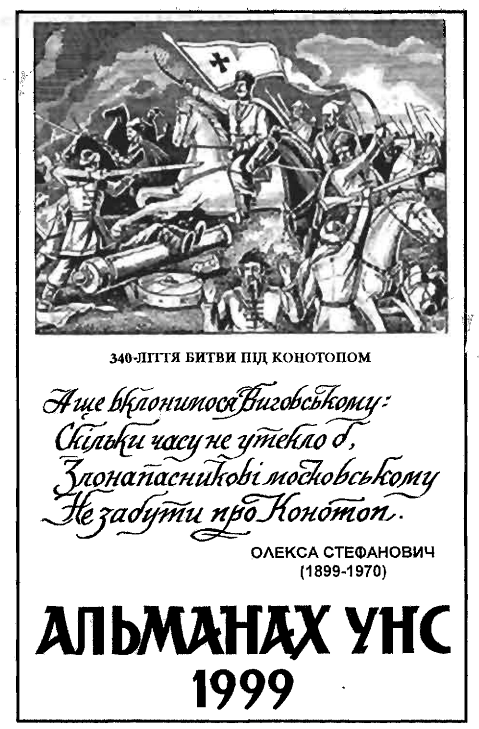
І ось я отримую „Альманах"! Дорогі друзі, я прочитала його, як кажуть, на одному диханні — це справжній подарунок для душі!

Варто було б порадити членам українського Уряду прочитати в „Альманасі" „Державні акти УНР" Володимира Трембіцького!

З великою користю для душі і розуму читаються статті про маловідомих (на жаль) на Батьківщині представників української культури, що в своїй творчості прямували до „мети — воздвиження української незалежної держави" — (Христина Волинська-Ференцевич — „Олекса Стефанович"). Дуже цікава рецензія Емілії Смалько — „Поговоримо про "Між", в якій вона дає глибоку аналізу книжки редактора „Свободи" Петра Часта під заголовком „Між". (Жаль, що не маю змоги її прочитати!).

„Альманах" містить ділові, конкретні пропозиції щодо допомоги української діяспори незалежній, але слабкій „як немовля, яке щойно спинається на ноги", Україні. Це не означає, що люди наші такі безпорадні і не здатні само собі допомогти. Здатні, але, на жаль, не вдома, не в Україні, якою керує просто таки антинародний Уряд. Треба нагодувати голодних і хворих. Саме тому „батьки ідуть на кінець світу", щоб помагати багаточисельній родині (це традиційно у нас, на Закарпатті), треба підтримати старих батьків, яким місяцями не платять і ту мізерну пенсію (18–20 дол.), що не вистачає заплатити за житло, воду і газ. Не від доброго життя в моєму маленькому Ужгороді (біля 100,000 населення) за три місяці 16 осіб покінчило життя самогубством — серед них і пенсіонери, і що найстрашніше — молоді мами, які не мали чим годувати своїх дітей...

Ще хочу звернути увагу на статті п. Е. Ш „У сьому річницю незалежности України" і д-ра Романа Барановського „Сьома річниця", які вселяють так потрібний нині оптимізм у наші зневірені, розчаровані серця. Дякую Вам, панове! І повірте, що не всі зневірені. Напередодні референдуму 1 грудня одна приятелька спитала мене: „Ти будеш голосувати за незалежну Україну чи Україну в складі СССР?" Я відповіла: звичайно, за незалежну Україну, інакше не можу, бо мій тато сидів у мадярських тюрмах (про це згадує Гренджа-Донський в своєму творі), його мало не розстріляли за участь у боротьбі за незалежну Україну. 14 березня 1939 року, як січовик зі зброєю в руках захищав Карпатську Україну, за що Братство Карпатської Січі в діяспорі нагородило його срібним хрестом. Більшовики викинули його з роботи на вулицю після 36 років праці на залізниці. Мої два старші брати, Іван і Осип, змушені були покинути рідну Срібну Землю — в останні години перед арештом вислизнули з пазурів КДБ (добрі люди попередили). Нині, після багатьох

Обкладинка Івана Яціва, Віндзор, Онтаріо

страждань і митарств, проживають у Клівленді. Мого третього брата, Омеляна, засудили на смерть із заміною на 25 років ув'язнення. Він відмучився 12 з половиною років в таборах ҐУЛаґу на Колимі (каже, що тільки мамині і бабині молитви його врятували). Тепер він відповідальний секретар Закарпатського Товариства політв'язнів і репресованих. Моєму четвертому братові, Петрові, не дозволили вчитися в Ужгородському університеті, бо не комсомолець. Не було в нас ні дитинства, ні юности — все пройшло в страху, що виселять в Сибір, все в маминих сльозах... І тому — хоч як будемо бідувати — а назад в імперію не вернемося!

Ще раз дякую за такий „Альманах" — не шкода на нього часу! А якщо можете, надішліть хоч декілька примірників для Ужгороду, для Товариства „Просвіти". Там є велика потреба в українській публіцистиці.

Марія Роман,
Каліфорнія.

Тим часом до редакції надходять нові листи, в яких читачі дуже гарно відгукуються про Альманах-99 УНСоюзу. За браком місця, зацитуємо тільки по декілька речень з них:

Пише **Остап Ґац** з Вашінґтону:

„Альманах Українського Народного Союзу на 1999 рік належить до найцікавіших. Його зміст віддзеркалює дорогу нашому серцю українську історію, а разом з тим - актуальні явища сьогодення. Пропоную творчу ідею: чому б комусь з наших письменників не написати кіносценарій про Антона Олійника? Щось таке: „Марко Поло мандрує із Сибіру...".

Віра Оберемок з села Русалівки, Україна:

"Для мене було великою ра дістю побачити свою новелю в Альманасі".

Василь Наконечний з Мериленду:

"Дуже цінний Альманах! Прошу мені надіслати хоч три примірники — для передання в Україні"...

Петро Залуга:

„Цьогорічний Альманах УНСоюзу нагадав мені події 1940–45 років, свідком і учасником яких я був... Кожен українець в Америці читатиме це видання з задоволенням...".

ДІЯСПОРА — УКРАЇНА

Відкритий лист

Дві українсько-американські наукові установи — Наукове Товариство ім. Шевченка та Українська Вільна Академія Наук надіслали окремі листи (з однаковим текстом, поданим нижче) до Президента України у справі законопроєкту про середню освіту. Проєкт цього закону не вимагає вивчення української мови у школах України. Верховна Рада розглядала його минулого [illegible]у, і більшість депутатів проголосували „за".

Президентові України
п. Леонідові Кучмі.

Вельмишановний
пане Президенте!

Більше року тому (12-13 грудня 1997 року) в Києві відбулася Всеукраїнська наукова конференція з проблем сучасного правопису, скликана Українською Національною комісією з питань правопису при Кабінеті Міністрів України спільно з Інститутом української мови НАНУ, Українським мовноінформаційним Фондом НАНУ, Науковим Товариством ім. Шевченка та Національним університетом „Києво-Могилянська Академія". У 7-му пункті резолюції конференції сказано:

„Поставити перед Президентом і урядом України вимогу послідовно й неухильно виконувати положення статті 10 Конституції України про те, що **„держава забезпечує всебічний розвиток і функціонування української мови в усіх сферах суспільного життя на всій території України**; зокрема й **„Комплексні заходи щодо всебічного розвитку і функціонування української мови"**, затверджені постановою Кабінету Міністрів України від 8 вересня 1997 року, забезпечивши їх фінансово й організаційно.

Пана Президенте, Українська Вільна Академія Наук та Наукове Товариство ім. Шевченка у США занепокоєні голосуванням Верховної Ради про необов'язковість вивчення української мови учнями середніх шкіл (законопроєкт про загальну середню освіту).

Віримо, що Ваше вагоме слово і рішучі дії допоможуть спрямувати політику уряду в такому напрямку, щоб молоде покоління (майбутнє держави) вміло користуватися українською мовою в своїй рідній країні і зберігало цю основну культурну спадщину народу.

З повагою
(підписи членів Президій)

Ще про український літак АН-70

Надсилаючи свій коментар до статті „Чи злетить Ан-70 в Европі?" („Свобода" 15 січня ц. р.), хочу зазначити, що газета дає нагоду читачам і дописувачам висловити свої погляди, що підвищує інтерес до порушених тем і до самої газети.

Що стосується літака Ан-70, треба сказати таке. „Просування" через бар'єри конкуренції є частиною політичної гри у сфері міжнародних відносин. А ставки тут досить поважні. Чи повинен політико-економічно-військовий союз НАТО ставити себе у залежність від колишнього супротивника? На першому місці у нього стоїть забезпечення власних інтересів: збереження своєї авіяційної промисловости, забезпечення праці своїм інженерам і робітникам, і розвиток технологічних розробок.

На сьогодні в світі існує шість фірм, які конструюють, розробляють і будують великі, широкофюзеляжні пасажирські і транспортні літаки: дві в США, одна в Европі, дві в Росії і одна в Україні. Заміна в повітряних силах Великобританія, Франції і Німеччини попередніх поколінь літаків, які вилітали свої ресурси, але були якісні і надійні, вимагає пошуку нових відповідних конструкцій в рамках зменшених бюджетів. На ринку є дві моделі, подані в серійне виробництво. Це С-17 (Боїнг) і С-130 (Локгід-Мартін). Є також ідея створення в Европі майбутнього Великого літака (МВЛ). Але Західньоевропейський Союз ще не визначився, як це зробити. Проходить процес консолідації і уніфікації європейської авіяційно-космічної і оборонної індустрії. В кожному разі виробником була б військова компанія „Ербас", яка є конгльомератором і головним конкурентом на ринку цивільних літаків.

З німецького боку була висунута

(Закінчення на стор. 17)

Жінки-політики з України розчарували

(Закінчення зі стор. 4)

Того ж дня увечорі в Народному Домі делеґаток з України вітала громадськість Ню Йорку. Відкрив вечір інж. Мирослав Шміґель, який представив присутнім всіх членів української делеґації та запропонував гостям поділитися думками про діяльність Верховної Ради України, а також розповісти про партії, які вони представляють, та їхні програми.

Перший було надано слово депутату Наталії Лимар. Вона повідомила, що представляє ліву партію, лідером якої є Наталія Вітренко. Після цих слів заля дружно загула в знак протесту. Однак Н. Лимар все-таки зуміла привернути увагу присутніх розповіддю про сучасний стан життя в Україні, що завжди цікавить діяспору. В своєму виступі депутат розповіла, що Прогресивна Соціялістична Партія була створена у квітні 1996 року Метою партії є зміна курсу економічних реформ в Україні, „бо те, що відбувається зараз в Україні, – за словами Н. Лимар, – це не є реформи". Реформи – це тоді, коли з кожним днем життя людей покращується. В даний час в країні зростає безробіття. З 22 млн. робочих місць втрачено 13 млн. Керує державою та ж сама партійно-господарська номенклятурна верхівка, яка лише „перефарбувалася", але методів керівництва міняти не хоче. Заробітна платня не виплачується по 6,10,18 місяців, а в сільському господарстві – по 2-3 роки. Це веде до зубожіння народу, а звідси – висока смертність населення. Тільки за останні 7 років в Україні померло два мільйони людей. Дуже низька народжуваність – причина та сама, зубожіння. Середньомісячна заробітна платня становить 19 долярів, а встановлена межа малозабезпечености – 26 долярів. Пенсіонери просто голодують. В останній час в державі повністю відсутнє фінансування людей, які постраждали внаслідок Чорнобильської аварії. У Верховну Раду її партія внесла багато законопроєктів, які б покращили життя населення, але всі вони гальмуються парляментаристами.

З виступу депутатки Лимар можна зробити висновок, що вона є досить добрим агітатором, на що одна пані в залі сказала: „Ви приїхали, щоб зробити з нас комуністів, але це вам не вдасться!"

Другій слово надали депутату Верховної Ради України Наталії Донець, яка відразу запропонувала перейти до дискусії.

Потім слово взяла депутат Ірина Бєлоусова, яка повідомила, що буде виступати російською мовою. Публіка в залі незадоволено зашуміла, тим самим дала зрозуміти, що знання державної мови депутатом Верховної Ради є обов'язкове.

Оскільки присутні депутати Верховної Ради представляли в основному ліві сили українського парляменту, дискусія виявилась досить гострою. На деякі гарячі злободенні питання ми так і не одержали чіткої і зрозумілої відповіді. Першим було таке запитання до Наталії Лимар: "Уважно гляньте на посивілих людей, які сидять в цій залі, на їх спрацьовані руки, подивіться їм в очі і скажіть, яке право мали депутати Верховної Ради Володимир Чародєєв та Наталія Вітренко в одній з телевізійних передач обзивати цих людей буржуазними націоналістами та недобитими бандерівцями?" Н. Лимар відповіла, що вона також була присутня на цій телепередачі, і працівники телебачення не повинні були давати в ефір цей наклеп, а присутні в залі не повинні ці слова стосувати особисто до себе. Два рази звучало питання: „Чому ліві сили в парляменті голосують проти економічних реформ, а потім критикують Уряд за те, що реформи не проводяться?" „Чому депутати Верховної Ради України відмовились передати третину місячного заробітку на допомогу потерпілим від стихійного лиха в Закарпатті?". Наталія Лимар відповіла, що „проти" голосували члени Комуністичної партії і що електронна система „Рада", яка висвітлює результати голосування, часто діє „на замовлення" керівництва Верховної Ради, а це означає, що справжні результати голосування фальсифікуються.

Порушувалось питання про побиття в стінах Верховної Ради депутата Мовчана депутатами Володимиром Марченком та Наталією Вітренко. У відповідь ми почули, що обидві сторони допустили грубість і нетактовність, що привело до бійки. В залі звучали вигуки „Брехня!", а одна пані сказала, що це прояв справжньої „совєтської" культури.

Було питання до представника фракції „Громада": „Чому під час арешту у Швайцарії Павла Лазаренка виявилось посвідчення громадянина Панами?" Наталія Донець відповіла, що це неправда, і Лазаренко є лише громадянином України.

Вечір закінчився, але присутні в залі ще довго схвильовано обмінювались враженнями про почуте і з обуренням залишали Народний Дім.

Лідія Баб'юк

Поправка читача

В „Свободі" з 29 січня під заголовком „Чому так, а не інакше?" шановний дописувач Б. Лівчак поправляє моє ім'я Євген на Евген. Згідно з правописним словником Г. Голоскевича (Книгоспілка, Ню Йорк, 1955 рік, сторінка 116) має бути Євген. Щоб когось поправляти, слід спершу перевірити свою „поправку" з авторитетним джерелом.

З повагою д-р Євген Стецьків

УКРАЇНА–КАНАДА: ПОТИСК МОЛОДИХ РУК

ТРИ МІСЯЦІ В „ІНШОМУ СВІТІ”

Протягом трьох місяців група студентів з Острозького філіялу Києво-Могилянської Академії перебувала в місті Броквілл, Онтаріо, — в рамках обмінної програми, організованої канадським відділом Світового Молодіжного Товариства. Отже, восьмеро молодих острожчан, живучи у канадських родинах і беручи участь у громадському житті Броквіллу, безпосередньо ознайомлювалися з усіма сторонами суспільства цієї країни. До групи українців входили: Леся Коцюк (англійська мова), Владислава Мандрикіна (право), Наталя Хмілевська (економіка), Оксана Рижук (культурологія), Павло Мікула (економіка), Андрій Янушевський (економіка), Антон Матюк (культурологія) та Ігор Наумець (економіка).

Опікун групи — Світлана Новоселицька, викладач англійської мови в Острозькому філіялі НАУКМА.

Нижче вміщуємо записану Тарасом Закидальським розмову зі студентами-українцями про їхні канадські враження. Тут ще додамо тільки, що від'їжджали вони додому не одні, а з групою своїх канадських ровесників, які вивчатимуть в Україні нашу мову, народні звичаї та спосіб життя.

• • •

Студенти з Острога на прогулянці в околицях Броковіллу.

— Отже, як вам велося в Канаді?

Наталя: — Жили в родинах, як їх власні діти. Родини різного економічного рівня. Лише одна французька, решта — англійські. Деякі мали своїх дітей, деякі бездітні. Кожна родина опікувалася двома студентами: одним з України і одним канадським, нашим партнером. Мені дуже пощастило.

— Чи Ви зауважили які-небудь різниці між канадською та українською родиною?

Оксана: — Звичайно, адже це різні культури. Що відразу дуже вражає, це не настільки тісні родинні зв'язки, як у нас. Тут всі існують незалежно, навіть чоловік з жінкою: кожний має свою працю, заняття, свої зацікавлення і засоби їх здійснення.

Ігор: — Взагалі в канадських родинах стосунки між членами більш стримані, не такі емоційні, як в українських. Це було незвично, особливо для мене, але після трьох місяців ми зрозуміли, що батьки тут не менше люблять своїх дітей, лише інакше це виявляють. Тут панує індивідуалізм. Діти також незалежніші, ніж у нас: мають свої заняття, зацікавлення, і навіть заробітки.

— Молодь у Канаді працює під час літа, щоб оплатити науку або інші потреби. А як студенти в Україні дають собі раду?

Ігор: — Мій партнер Люї з Монтреалю за літо може заробити стільки, що йому вистачає на весь рік. У нас таке неможливе. Я завжди залежний від батьків.

С. Новоселецька: — Ми почали затруднювати студентів в нашій академії. Багатьом, що не можуть заплатити за навчання, даємо можливість відробити — в бібліотеці, в різних відділах чи деканаті. У суботній школі, в якій навчаємо дітей різного віку англійської мови, викладачами, переважно, працюють студенти.

— Розкажіть про ваші головні заняття під час дня.

Леся: — Три дні на тиждень ми працювали в різних суспільних установах і бізнесах Броквилу: TV-Cable 10, Sherwyn Park Nursing Home, Heart and Lung Association, Business and Employment Journal, VN Instruments, YMCA, Brockville Theatre. Кожний в іншій фірмі. В четвер і п'ятницю відвідували фарми кленового сиропу, яєць, молока; виконували добровільні роботи в громадських установах, наприклад, організували фестиваль Ялинки, осінній ярмарок та ніч страхіть напередодні Геловін, відвідували людей в старечому домі, помагали United Church з висилкою допомоги для дітей-жертв Чорнобиля, зустрілись із представником індіян.

— Чи тут люди працюють інакше, ніж в Україні?

Наталя: — Головною метою було спілкуватись з людьми і удосконалили англійську мову. Нам дуже сподобалась волонтерська праця, якої нема в Україні.

Леся: — Я працювала добровольцем в YMCA і мені дуже сподобалось те, що заохочують кожного дати власну оцінку спільної діяльности. Навіть якщо ти не є постійним працівником, прислуховуються до твоїх завваг і роблять відповідні зміни. Ти відчуваєш, що твоя опінія справді комусь потрібна.

Антон: — Я працював в театрі. В зимовий час вистави не відбуваються, то ми розсилали листи-повідомлення про новий сезон і запрошення на майбутні вистави. Добре було б в Україні таке впровадити!

Андрій: — Я навчився дечого при комп'ютері в Heart and Lung Foundation і виступав в школах перед дітьми, розповідав про хвороби і збирав гроші на фонд.

Павло: — Я працював в VN Istruments. Дуже багато позитивного здобув. У групі всього троє осіб, але була це одна сім'я, стосунки дійсно близькі. Кожний відчував відповідальність за фірму. Я навчився працювати в команді, нести відповідальність і максимально реалізувати свій потенціял.

Владислава: — Я працювала в редакції ділового журналу. Набула такі навички як don't give up. Редаґувала реклями і їздила до Кінґстону на комерційну виставку.

Оксана: — Я працювала в місцевій Heart and Lung Association. Ми з канадським партнером помагали готувати фестиваль „Ялинка” перед Різдвом, приготовляли дарунки для дітей, вбирали ялинку. Мене дуже вразили стосунки на праці: всі завжди лагідні, ніколи не виказують поганого настрою. Хоч ми були добровольці, нас вважали частиною офісу і з нами радились.

Наталя: — На місцевому TV ми займалися різною працею, виготовляли програми, брали інтерв'ю, зробили відеоплівку про наші роботи і родини. Я виконувала різні функції — відеоператора, редактора, сценариста.

С. Новоселецька: — А це буде дуже корисно, бо академія плянує закласти малу студію і заснувати свій телеканал.

(Закінчення на стор. 22)

Симпозіюм „Іконографія: теологія і духовність“

Сестри Василіянського центру духовности у Фокс Чейс Менор, Па., запрошують громадськість на щорічний весняний симпозіюм, який відбудеться в суботу, березня, від 2:00 до 6:00 год. по полудні, на тему „Іконографія: теологія і духовність“.

Цьогорічним гостем-доповідачем є о. Андрій Чировський, директор Інституту східніх студій ім. Шептицького при Університеті св. Павла в Отаві, Канада.

Метою доповіді о. А. Чировського є довести, як ця мистецька форма святих символів і містичних кольорів виявляє духовні істини. У доповіді буде порушено такі підтеми: теологія ікон, теологічні спов іщення в іконах, духовність іконописця та молитва з іконами.

о. Андрій Чировський

Симпозіюм відбудеться в Василіянському духовному центрі, 710 Фокс Чейс Ровд, Фокс Чейс Менор, Па 19046. Квитки: 25 дол., для студентів 15 дол., (при вході 30 дол.)

За інформаціями телефонувати на ч. (215) 342- 8381 або користуватися факсом ч. (215) 728-6129.

„Щоб не тинятися на чужині”

Відкритий лист до Постійного представника України ООН В. Єльченка

Шановний пане Володимире!

Я, громадянка України, з жалем і болем сприймаю події, які відбуваються в моїй рідній країні. Страйки вчителів, самоспалення людей, смерть дітей від недоїдання і тому подібне. А головне — це поведінка таких людей, як Ю. Звягільський, П. Лазаренко та їм подібних. Який сором! „Слуги народу”, урядові особи таке собі дозволяють! Чому П. Лазаренко досі подорожує по Україні в БМВ, а його 19-літній син — у джипі? Де можна чесно заробити гроші на такі авта? Куди дивляться правоохоронні органи України? Я все життя працювала на шкідливому виробництві (в місті Запоріжжі, маю два дипломи про вищу освіту і 43 роки стажу). На старості літ подалася до Америки, щоб побачити „загниваючий капіталізм” і, не просячи милостині від бідної української держави, допомогти своїм дітям.

Дуже прошу вас, пане Володимире, передайте правоохоронним органам мою думку і особисто посприяйте, щоб такі люди, як П. Лазаренко і йому подібні, були покарані, а я і мені подібні могли нормально жити на своїй рідній Батьківщині, а не тинятися на чужині.

З повагою,

Ольга Румяк,
Вірджінія

З ЧЕРГОВИХ НАРАД УККА

Пляни, перспективи, завдання..

НЮ ЙОРК. — Тут у неділю, 17 січня, у власному приміщенні відбулися чергові наради Крайової Екзекутиви УККА, ня яких зроблено підсумки фінансової діяльности УККА за 1998 рік та визначено проєкти на 1999 рік.

Фінансовий референт Михайло Шпонтак подав, між більшими приходами, збірки на Український Народний Фонд та коляду (122,110 дол), Українську Національну Інформаційну Службу (89,960 дол.), художній фільм (53,853 дол.), Раду Оборони і Допомоги Українцям (17,327 дол.), та інші менші пожертви. Сальдо на 31 грудня 1998 року становило 52,487 дол. Стверджено, що в усіх катеґоріях осягнено пляновану суму, окрім УНІС, на що забюджетовано 100,000 дол.

Щодо проєктів на 1999 рік, то підписано договір про придбання приміщення для УНІС (311 Массачусетс евеню у Вашінґтоні) в сумі 480,000 дол. Оформлено комісію на чолі з Квіткою Семанишин для здобуття основного капіталу завдатку в сумі 100,000 дол. До комісії входять: Тамара Ґалло, Михайло Савків, Мирослав Шміґель, Ігор Кушнір, Павло Надзікевич, Орест Бараник, Лариса Темпл, Павло Бадрівський та Богдан Федорак.

Між іншими новими проєктами заслухано повідомлення про весняні окружні конференції, замінено дату філядельфійської конференції на 24 квітня, продискутовано остаточний законопроєкт Міністерства юстиції України про іноземного українця, вирішено пропонувати замінити слово “іноземний” на „закордонний”, подбати про безвізовий в'їзд в Україну. Також вирішено, з огляду на зміну назви Товариства „Україна” (тепер Товариство „Україна-Світ”) та часопису „Вісті з України” (тепер „Український Форум”) відновити членство УККА у Українській Всесвітній Координаційній Раді та призначити на місце Аскольда Лозинського, новообраного Президента СКУ, Юліяна Куляса, кооптованого члена Крайової Екзекутиви УККА, представником УККА до УВКР.

Кандидуйте на стипендію ТВҐ!

ВАШІНҐТОН. – Влітку якась щаслива студентка або студент буде стажуватись у посольстві України як стипендіят Вашінґтонської Групи, асоціяції професіоналістів (знаної також як „ТВҐ” або TWG).

Орест Дейчаківський, президент Вашінґтонської Групи, повідомив, що, як і в попередніх трьох роках, стипендійна комісія ТВҐ розпочинає черговий конкурс на стажиста, який отримає стипендію у сумі 1,500 дол. на покриття коштів проживання у Вашінґтоні під час літа.

„Три роки тому першою стажисткою в амбасаді була Олена Зибликевич, студентка Джорджтавнського університету, – сказав Дейчаківський. – Влітку 1997 року стажисткою-стипендіятом була Олександра Річардсон з університету Маркет, а торік – Тарас Сірий, студент університету ім. Джона Каррола. Він працював в амбасаді два місяці”.

Кандидати на стипендію ТВҐ мають бути принаймні на другому році університету, свобідно володіти українською мовою і бездоганно англійською, зокрема писемною, повинні вміти користуватись комп'ютерами та Інтернетом.

Стажистка або стажист буде допомагати українським дипломатам у їхній роботі та займатись канцелярійними справами.

Заяву про бажання взяти участь у конкурсі треба надіслати до 21 квітня 1999 року.

Стипендійна комісія Вашінґтонської Групи хоче від кандидата ессей, обсягом одну сторінку, про себе, та як його чи її зацікавлення й досвід сприятимуть у роботі посольства. Копії свідоцтв з оцінками студента, один рекомендаційний лист та імена й адреси двох осіб, які знають кандидата, мають бути надіслані разом із заявою на адресу: The Washington Group Fellowship Committee Ukrainian Embassy Intemship Project P.O. Box 11248, Washington DC 20008.

Додаткові інформації про стипендію можна одержати телефоном, подзвонивши вечорами до Адріана Кармазина, голови стипендійної комісії (301)460-9755), або до Ореста Дейчаківського (301)937-0492). Інформація про Вашінґтонську Групу і її діяльність також є на Інтернеті: www.TheWashingtonGroup.org.

„Стипендійний Фонд Вашінґтонської Групи поповнюється з пожертв окремих добродіїв, – пояснив Кармазин. – Датки на цей фонд звільнені від податків і їх можна надсилати на цю адресу, що й заяви”.

Р. Хом'як,
Вашінґтон

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА в АМЕРИЦІ

запрошує членів й українське громадянство

на ДОПОВІДЬ

ФОРМУВАННЯ КОРДОНІВ УКРАЇНИ ІСТОРИЧНА РЕТРОСПЕКТИВА та СУЧАСНИЙ СТАН

яку виголосить

д-р БОРИС ЗАХАРЧУК

радник Постійного Представництва України при ООН

що відбудеться

у суботу, 20 лютого 1999 р. о год. 5-ій веч.

в домі НТШ, при 63 Четверта авеню, між 9 і 10 вулицями в Ню Йорку

УПРАВА НТШ

ЗВІДУСІЛЬ

Слідство закінчено

Французькі офіційні чинники у Парижі закінчили 17-місячне слідство причини смерти Діяни принцеси Валії в автомобілевій катастрофі в серпні 1997 року, де також загинули її приятель Доді аль Фаєд і водій авта Генрі Пол. Точних вислідів слідства покищо не подано. Рішення, чи у смерти згаданих осіб оскаржувати девятьох фотографів і одного мотоцикліста, котрих звинувачено у погоні за автом, що в ньому їхала принцеса, буде винесено в травні.

Зміна партнера не приносить успіху

Золота олімпійська медалістка і торішня чемпіонка Европи з парної фіґурної їзди на ковзанах, росіянка Паша Ґрищук перейшла до професійного спорту з іншим партнером. Впродовж 10 років вона танцювала з Євгеном Платовим, але відійшла від нього після надто відвертих його розповідей у пресі про їхнє особисте життя. З двох відомих російських танцювальних пар: Ґрищук — Платов і Майя Усова — Олександер Жулин виникли дві інші: Ґрищук — Жулин і Усова — Платов. Але вже перші змагання за першість світу серед професійних спортсменів Паша програла, здобувши третє місце.

Плятформа на 128 колесах

В американському місті Гартфорді, Конн., два з половиною тижні тому, в неділю, 17 січня, з'явилася плятформа на 128 колес, на якій встановлено ґенератор вагою понад 300 тонн, виготовлений у Польщі на замовлення підприємця з Массачусетсу. Це вже друга спроба перевезення кольоса, бо першого разу плятформа зламалася. Нову плятформу доставлено з Англії. Вантаж загальною вагою 500 тонн перевозили бічними дорогами.

Дві тонни ртуті — в ґаражі

У Москві сконфісковано майже дві тони ртуті, що їх знайдено у приватному ґаражі. Цією кількістю рідкого металю можна було б отруїти половину російської столиці (ртуть вражає нервову систему і віддихові шляхи). Ртуть зберігалася у кількох десятках іржавих банок. У голодній Росії, де панує кримінальний світ, почастішали випадки викрадання високотоксичних і радіоактивних матеріялів.

Верхи на закупи

Фармер Алан Пепелман за порушення закону автомобільної їзди опинився перед суддею, який, позбавляючи фармера права водити авто до 2011 року, порадив йому їздити верхи. Фармер купив білого коня і розповідає, що тепер не має труднощів із паркуванням. Коли поліція зупиняє фармера на трасі, він пояснює, що виконує пораду судді.

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Молоді бандуристи з Чернігова

Капеля молодих бандуристів „Надія". Попереду — Микола Чорний-Досінчук і керівник капелі Т. Заритовська.

Капеля молодих бандуристів „Надія" з музичних шкіл Чернігова була учасником величезного злету бандуристів України в Дніпропетровському, повернулася додому лавреатом міжнародного фестивалю. За чудові пісні, привезені з берегів Десни до Дніпра-Славути, музики дістали диплом першого ступеня і пам'ятний приз — прекрасну тарелю петриківського розпису. Керували капелею викладачі Т. Заритовська та Л. Фалалеєва.

Капеля „Надія" була заснована у 1981 році на базі музичних шкіл Чернігова. Керівники невеликих ансамблів вирішили об'єднати свої зусилля, свій творчий потенціял, щоб мати змогу на більш високому рівні представляти мистецтво ансамблевої гри.

Засновниками капелі були Валентина Іщенко та Лідія Фалалєєва. Зараз капеля налічує 58 учасників. Вона неодноразово брала участь в міських та обласних конкурсах-оглядах, за 17 років існування здійснила чимало творчих поїздок. Серед них — участь у святкуванні 175-ої річниці від дня народження Т. Г. Шевченка в Каневі, виступи на Всеукраїнському святі кобзарського мистецтва в селі Сокиринцях на Чернігівщині, батьківщині славетного українського кобзаря Остапа Вересая.

На міжнародному фестивалі в Дніпропетровському українські веснянки в обробці Лідії Фалалєєвої капеля виконала у заключному концерті.

Микола Чорний-Досінчук,
голова жюрі

Харківський театр-студія "Арабески" — в Мюнхені

Наприкінці минулого року театр-студія „Арабески" з Харкова відвідав Польщу, Німеччину, Англію, Францію, Австрію і Чехію — з виставою „Енеїда" за твором Івана Котляревського. Наприкінці листопада молоді харківські актори гостювали і в Мюнхені. До Німеччини „Арабески" прибули на запрошення Товариства плекання української культури в Німеччині „Україна", яке організувало два виступи харківського театру — у Мюнхені і в Новому Ульмі. Українська громада прибула на виступи „Арабесок" дуже чисельно, і спільно з багатьма німецькими глядачами вітала гостей з України.

Оригінальна постановка „Енеїди" за сценарієм Світлани Олешко, яка є художнім керівником „Арабесок", була відзначена першою премією за режисерську та акторську роботу на Всеукраїнському молодіжному фестивалі „Перлини сезону" в грудні 1997 року в Києві. Виконавці „Енеїди" — Наталя Цимбал, Руслана Никоненко, Дмитро Туркевич і Михайло Озеров.

Іван Бобин,
м. Мюнхен

Географічне Товариство Америки — про голод в Україні

У великій книзі „Погляд на XX століття" (400 сторінок, 600 світлин), яку видало і саме розсилає усім бажаючим американське Національне Географічне Товариство (National Geographic Society, P. O. Box 10543, Des Moines, IA, 50340), на сторінках з оглядом подій 1932 року є рядки про Україну:

„Голодомор в Росії. Навіть великий письменник Борис Пастернак не міг знайти слів для опису жахіття руйнівного голоду в СССР, особливо в Південній Росії і Україні у 1932-33 роках. 'Це була нелюдська, неймовірна біда, писав Пастернак, жахлива катастрофа, яка може видатися чимось нереальним, що перебуває поза можливостями сприйняття нашою свідомостю".

Голод був штучним, неприродним. Він став вислідом сталінського пляну колективізації сільського господарства. Держава безжалісно конфіскувала запаси збіжжя, прирікаючи селян на голодну смерть. Понад 14 мільйонів чоловіків, жінок і дітей вмерли з голоду, але це утримувалося у великій таємниці, будь-яка згадка про голод призводила до страти або багаторічного ув'язнення в таборах праці. Найменша інформація про голод не виходила за межі країни.

Л. Х.

"Український Вертеп" у Пармі

Під час свого першого американського турне, у травні-червні 1997 року, артисти Львівського академічного драматичного театру ім. М. Заньковецької справили дуже добре враження виставою „Шаріка" (за п'єсою Я. Барнича) і безсмертною „Наталкою Полтавкою". Тепер же заньківчани привезли знаменитий „Український Вертеп" — „Ой радуйся, земле". В нас, у Пармі, свято-вистава якраз припала на 14 січня ц. р.. Постановка цього „Вертепу" відбулася на Новий Рік за юліянським календарем, в залі Свято-покровського осередку. Вже з давніх часів, ще з XVII століття, часів Сагайдачного, залюбки виконували цю драму, але за комуністичних часів „Український Вертеп" в Україні перебував під суворою забороною.

„Український Вертеп" можна поділити на дві засадничі частини: релігійну і світську, які разом творили естетичну і змістовну цілість. Ляйтмотивом цього дійства є чітке розрізнення добра і зла — цьому завданню підпорядковані хорові, дуетові та сольові колядки і співи. Носії зла представлені на тлі всієї історії України і людства — це постаті Ірода, Гітлера, Леніна і Сталіна, найбільших ворогів духовних вартостей. Наприкінці дії, слава Богу, перемагає добро над злом.

Імпреза почалася поетичними віншуваннями народного артиста України, лавреата Державної премії ім. Т. Шевченка, головного режисера і директора театру Ф. Стригуна, разом з народною артисткою Т. Литвиненко. Відтак ішли наші мелодійні і любі кожному українському серцю колядки і щедрівки. Слухачі сприймали гру і співи акторів просто таки із захопленням.

При кінці імпрези Ф. Стригун заспівав пісню „Ой у полі жито", а потім палко деклямував поезію, включно з віршами І. Франка. З популярних колядок артисти виконали „Добрий вечір", „Бог Предвічний", „Не плач, Рахиле", (хорально), „Спи, Ісусе, спи", „Нова радість стала" та ін. Ф. Стригун і Т. Литвиненко грали ролі господарів. Цю гарну і релігійно-патріотичну виставу закінчено гимном „Ще не вмерла Україна", і тут артистів дружно підтримала вся заля.

В кінці голова централі Українських З'єднаних Організацій мґр. Василь Ліщинецький подякував заньківчанам за таку насолоду і духовну розраду та побажав їм дальших творчих успіхів. А діти зі залі вручили артистам на сцені квіти.

Варто додати, що публіка, складена з греко-католиків і православних, чулася єдиною родиною. Разом зі своїми парафіянами були о. В. Петрів і о. І. Наконечний, греко-католицький та православний священики. У залі було чимало людей як з числа давно проживаючих в Америці, так і недавно прибулих, — усі пригадували свята в Україні.

Д-р Володимир Боднар,
Парма, Огайо

Ювілей Школи Олекси Новаківського

Михайло Мороз. Гуцулки. Космач, 1943 р.

Сімдесять п'ять років виповнюється з часу заснування у Львові Мистецької Школи визначним українським маляром Олексою Новаківським. Тут здобуло науку понад сто визначних українських мистців, які сьогодні відомі в багатьох країнах світу.

Ювілей Мистецької Школи Олекси Новаківського сьогодні широко відзначається в Україні і світі. У виставочних залях Львівського Національного Музею з цієї нагоди розгорнуто велику виставку Олекси Новаківського та його славетних учнів — Михайла Мороза, Гриця Смольського, Стефанії Гебус-Баранецької, Святослава Гординського, Степана Луцика, твори яких є окрасою багатьох музеїв світу.

Виставку доповнюють численні фотографії Олекси Новаківського та його учнів, монографії та дослідження про багатьох вихованців школи. Зрештою, митрополит Андрей Шептицький щороку спонзорував поїздки учнів Школи Олекси Новаківського разом із своїм патроном на пленар до гуцульського села Космач, яке вони згодом охрестили Українським Барбізоном. То й не випадково, що космацька тематика присутня в творчості усіх вихованців школи. Більшість із учнів Олекси Новаківського співали в космацькому хорі, який створив при церкві маляр Михайло Мороз.

Мистецька Школа Олекси Новаківського була першим професійним навчальним закладом в Галичині і відіграла неоціниму ролю в розвитку українського малярства. В Космачі плянується відкрити музей-садибу учня Олекси Новаківського — Михайла Мороза, який закінчив своє життя на еміграції, в США.

Дмитро Пожоджук,
Космач, Гуцульщина.

В сардаку — знаменитий космацький лижвар Дмитро Кіф'як, біля нього — Олекса Новаківський в космацькій ноші, його учні і космацькі гуцули.

З фотоархіву автора.

На сцені УІА — нові артисти

В суботу, 23-го січня, в Українському Інституті Америки відбувся концерт камерної музики, головними виконавцями на якому були скрипаль Марк Песканов, альтист Тобі Гоффман і віольончелістка Ванда Гловацька.

В першій частині була виконана „Соната на дві скрипки" французького скрипаля і композитора Жан-Марі Леклєра у виконанні Песканова та молодої скрипачки Анастазії Хитрюк (вона в ранніх 80-их роках еміґрувала до Америки і тут закінчила студії скрипки, стала лавреатом кількох конкурсів, а в 1995 році одержала нагороду на конкурсі Паґаніні). Їх виконання відзначалося чистотою жанру і граціозністю форми. Слідуючою точкою була „Серенада для скрипки, альта і віольончелі" мадярського композитора, знаного в західньому світі аристократа Ернста фон Догнані. Він був майстром в камерній музиці, і після Брамса не було йому рівних. Песканов, Гоффман і Гловацька виконали цей твір компактним звуком у високому темпі.

Іншою артисткою, яка вперше виступила у нашій залі, була американська піяністка Ґейл Мартін Ґерні у фортепіяновому Квартеті Дворжака. В 1978 році вона стала фіналісткою в конкурсі ім. Чайковського у Москві.

Виконавці надали творам Дворжака бравури й темпу, і вже з перших тактів музика набрала героїчного характеру. Ґейл Мартін Генрі насолоджується музикою і надає загально знаному квартетові Дворжака нового життя. Вона мала дуже добрих співвиконавців в особах Песканова, Ґловацької та Гоффмана, які у своїх сольових епізодах продемонстрували кращі зразки надхненної творчости композитора.

Хвилююче, живе виконання зродило довгі оплески. Повна заля слухачів вигуками „браво" та довготривалими оплесками гідно винагородила талановитих музикантів.

Богдан Марків

ВІДКРИЙТЕ ЦЮ КНИГУ

Ні, не „забуті", а – незабутні!

Збірник літературних нарисів відомого дослідника життя і творчости „забутих" — репресованих та переслідуваних українських майстрів слова — академіка М. Г. Жулинського „Із забуття — в безсмертя (Сторінки призабутої спадщини)", виданий 1990 р., в переддень завершення т. зв. „перебудови" й здобуття Україною своєї незалежности, став справді епохальною подією у всьому науковому житті республіки, заслужено спричинив відповідний резонанс як в Україні, так і за кордоном, в колах української діяспори.

До видання увійшли ґрунтовні наукові праці про життя і творчість більше двох десятків найталановитіших мистців із України та діяспори, яких комуністичний режим кинув „у забуття". М. Г. Жулинський вперше об'єктивно оцінив їхній внесок у розвиток української культури, і вивів „із забуття" Г. Чупринку, В. Винниченка, М. Хвильового, М, Драй-Хмару, Б. Лепкого, Є. Плужника, В. Поліщука, Г. Михайличенка, П. Савченка, Г. Косинку, В. Стуса, сказав нове вагоме слово про життя і творчість П. Куліша, О. Олеся, І. Сенченка, П. Тичини, В. Симоненка та багатьох ін. Видання є єдиним джерелом, яке виповнює "білі плями" у вітчизняному книговидавництві з цього питання, а тому воно швидко зникло з полиць книгарень. Відразу ж почали надходити прохання повторного видання збірника, тож автор пообіцяв виконати його, доповнивши книгу новими нарисами про письменників. В їх числі В.Барка, І. Багряний, З. Тулуб, У. Самчук, М. Яловий та ін.

Свідченням наукової вагомости зазначеного збірника, його значення в національному духовному житті стало й присудження за нього М. Г. Жулинському одразу двох вельми престижних нагород в галузі літературознавства — Державної премії України ім. Т. Г. Шевченка (1991) та нагороди Фундації Антоновичів (1993).

ЗВІДУСІЛЬ

Відновлюють Александрійську бібліотеку

Одна з найбільших бібліотек і центрів науки давнього світу — Александрія — встає з руїн. По смерті Александра Великого управитель Єгипту Птоломей, збудував цю бібліотеку більш як 2,000 років тому. Тепер будують нову бібліотеку в циркулярній формі, зі скла і граніту, яка буде зображувати сонце, напів утонуте в землі. Будівля має бути закінчена в середині 1999 року. Вона буде мати вісім мільйонів книжок з тематикою арабського, середземноморського і північноафриканського світу.

Дойче Банк фінансував будову Авшвіцу

Одина з найбільших німецьких фінансових установ, Дойче Банк, переговорює з колишніми своїми клієнтами, які пережили „Голокост", і з нащадками тих, які не вижили, щоб полагодити їхні претенсії. Цієї злагоди потрібно для отримання реґуляційної згоди перебрати американський Бенкерс Траст. З цього приводу оприлюднено документи, котрі вказують, що згаданий банк фінансував будову концентраційного табору Авшвіц.

Літак над Марсом

У 2003 році на Марс мають доставити мініятюрний літак, щоб з близької віддалі оглядати плянету. Про це повідомив Денієл Ґолдінґ адміністратор Крайового управління аеронавтики і дослідження космосу (НАСА). Літак важитиме 200 кілограмів. Крім наукової мети, ця акція має увічнити 100-річчя першого лету братів Райтів 17 грудня 1903 року в Північній Кароляйні.

Останній раз — SOS

Від 1 лютого усі морські судна тонажністю понад 300 тонн мають перейти на сателітну систему морського стеження і рятування. Сигнал, який передавався азбукою Морзе, скасовується. Він був впроваджений три місяці після катастрофи „Титаніка" за рішенням 1-ої Міжнародної конвенції з питань безпечного життя на морі у 1912 році. Азбука Самюела Морзе існує від 1832 року.

Підтримують створення палестинської держави

Французьке пресове агентство повідомило, що 146 ізраїльських письменників, мистців і інтелігентів видали спільний заклик, підтримуючи ідею створення палестинської держави на території Західнього берега ріки Йордан і смуги Гази. Відокремлюючись від загальної думки в Ізраїлі стосовно замирення, вони пропонують також, щоб Єрусалим належав обидвом народам, а палестинці могли б зробити своєю столицею східню частину Єрусалиму.

Візьміть мене, лелеченьки, на свої крилята...

Прощальна виставка Миколи Кричевського в Ню-Йорку

Володимир Райкіс і Микола Кричевский. Париж

У березні ц. р. український літак має взяти "на свої крилята" понад сто картин Миколи Васильовича Кричевського і перевезти їх на батьківщину мистця – в Україну.

Український Музей у Ню Йорку влаштовує прощальну зустріч із цими картинами, яка триватиме від 20 лютого до 7 березня на двох поверхах музейного приміщення (203, Друга авеню в Ню Йорку).

Микола Кричевський (нар. в Харкові 1898 – помер і похований у Парижі 1961 р.) повертається в Україну – вперше після 1919 року, тобто через 80 років після розлуки з нею. Повертається, на жаль, тільки картинами, створеними поза батьківщиною, але міцно спорідненими з її культурою.

Микола – старший син Василя Григоровича Кричевського – органічно вплітається в суцвіття родинної династії українських мистців Кричевських, які примножили славу української культури і понесли її в широкий світ. Україна щойно тепер починає відкривати своїх розпорошених дітей – не щілинкою, а навстіж. Так, у ч. 15 журналу "Родовід" опубліковано ґрунтовне дослідження Дмитра Малакова "Кричевські в Києві" (ст. 67 – 79) і там-таки, на ст. 80 – 86, вміщено уривки родинного спогаду Катерини Кричевської-Росандіч "Київські спогади дитинства".

Вплив свого дядька Миколи, з яким вона ніколи не бачилася в Україні, Катерина відчула ще дитиною: "Коли Микола Кричевський почав присилати етюди з Парижа, і я побачила вперше перед війною цю легку акварель і штрихи тушшю, мені то так сподобалося, бо воно цілком було інше, ніж усе, що я бачила на виставках... Я дуже люблю імпресіонізм, і мені вельми імпонувало мистецтво Миколи, бо воно було таке вільне, і так воно пахло по-іншому. Всі імітують одне одного, і я почала імітувати Миколу. І потім, коли я вже приїхала в Прагу, то там, у тій самій школі, яку скінчив Микола, і де вчилася я, примушували так само багато працювати. Але там був трохи інший ухил, там не було штампу".

Продовжуючи напрямок неоімпресіонізму, Микола Кричевський виробляє свій власний стиль, свою манеру і свої уподобання. Як зауважив ще 1937 року мистецький критик А. М. Госсе, він "переміг себе самого, і в його пейзажах повітря раптово стало прозорим, акварельно чітким, і весь пейзаж став неначе пройнятий юнацькою радістю".

Про самобутній талант Миколи Кричевського свідчить і те, що його твори виставляли в найкращих виставкових залах Парижу (Осінній сальон, сальон французьких художників, сальон Наднезалежних, сальон Незалежних, сальон Сучасних портретистів), а також у ґалерії Зака, Молодої Европи тощо. Твори М. Кричевського були на виставках у Брюсселі, в Римі, а по війні також у Ню Йорку, Філадельфії, в Торонто й Вашінґтоні.

Мистецький талант Миколи Кричевського виявлявся в різних техніках і різних жанрах: олії, ґваші, дереворіті, театральних декораціях книжкових ілюстраціях й акварелі. Найбільше виявив себе в акварелях, мотивами яких були здебільшого краєвиди Парижу і Венеції. Характеризуючи його венеціянські акварелі, критик Шабанон у часописі Le Peintre (15. XI. 54 р.) писав: "Треба не тільки вдивлятися в його твори, але треба ще й уміти прочитати їх. Вони розкривають усю красу палаців та церков, усю м'якість повітря... Він досягає цього тільки легким торканням пензля – і врах ці мазки створюють враження чи суворого каменя, чи легкого подиху вітру, чи прозорого світла..."

Подібних характеристик мистецтвознавців і критиків можна цитувати дуже багато, проте жодна характеристика не замінить особистого враження, яке ви можете подарувати собі, завітавши на прощальну виставку М. Кричевського до Українського Музею.

Творча спадщина Миколи Кричевського, після смерти інших близьких родичів, потрапила до племінниці, Катерини Кричевської-Росандіч, яка тепер здійснює передання її в Україну. Його твори збагатять колекції п'ятьох музеїв: Музею історії Києва, Музею українського мистецтва в Києві, Шевченківського музею-заповідника в Каневі, Сумського художнього і Лебединського художнього музеїв. Наприклад, акварелі, які ви бачите тут на репродукціях, поїдуть до Канева ("За містом") і до Лебедина ("На Сені").

Український музей у Ню Йорку подбав і про те, щоб цінна колекція, переїхавши в Україну, не розпорошилася там і не була безслідно втрачена для шанувальників і дослідників мистецтва в діяспорі. Зусиллями тутешнього фотографа і філантропа Богдана Полянського всі 112 творів Миколи Кричевського зфотографовано на прозірки і фоторепродукції, каталогізовано, описано й залишено ці матеріяли в музейних архівах, що є доступні для всіх зацікавлених. А "живцем" велику частину акварель та олійних картин із цієї колекції можна оглянути будь-якого робочого дня в Музеї від 20 лютого до 7 березня. Відкриття виставки відбудеться в неділю, 21 лютого, о 2-й год. по полудні.

За містом.
1932 р. Полотно, олія. 32 x 25 ін.

Надія Світлична,
Український Музей

На Сені. 1958 р. Полотно, олія.

Помер король Йорданії

(Закінчення зі стор. 6)

роби. У п'ятницю, 5 лютого, король повертається на батьківщину, а в неділю, 7 лютого, призначений ним престолонаслідник, найстарший син принц Абдулла повідомив народ Йорданії, що король Гуссейн покинув їх назавжди, залишивши їм у спадку мир, престиж і стабільність.

Хоч 37-річний новий король Йорданії Абдулла II запевнив свій народ і закордонних дипломатів, що ітиме слідами свого батька, та в країні можна відчути непевність — чи зуміє цей досі майже непомітний молодий військовик встояти перед усіма політичними випробуваннями нашого сьогодення. На думку аналітиків, Абдулла II має всі дані стати гідним послідовником ідей свого батька. Він втішається популярністю серед військовиків і знаний за кордоном, куди їздив як представник свого батька. Успадкував від батька особисту привабливість та бездоганну поведінку в спілкуванні з людьми.

На похорон короля Гуссейна до Амману в понеділок, 8 лютого, з'їхалися провідні мужі світу, друзі та недруги: королі, принци, президенти, прем'єр-міністри, дипломати та інші, щоб віддати шану миролюбній людині і правителеві. Росію представляв особисто хворіючий президент Боріс Єльцин, були представлені Польща і Чеська Республіка. Жаль, що Україна не уважала за відповідне віддати шану цьому непересічному володареві та заманіфестувати свою присутність на цьому небуденному зборі.

Американську делеґацію, котра включала трьох колишніх президентів, Буша, Картера і Форда, очолював Президент Клінтон і Перша лейді Гілларі Родгам-Клінтон.

Х.В.- Ференцевич

ВИРОБНИЦТВО І РОБОЧІ МІСЦЯ

Американська Юнія автомобільних робітників мала при кінці червня свою 32-гу конституційну конвенцію в Лас Веґас, Невада. Головним предметом конвенції була дискусія над збереженням робочих місць в автомобільній промисловості, які меншають з кожним ро-

Наприклад, в корпорації Дженерал Моторс число юнійних робітників в ЗСА десять років тому було 370,000, тепер є 218,000. Передбачають, що до 2003 року біля 100,000 їхніх робітників піде на пенсію і не всі з них будуть заступлені новими. Фахівці вважають, що Дженерал Моторс зможе працювати в ЗСА з 150,000 до 175,000 робітників.

Членство в Юнії автомобільних робітників драстично впало протягом останніх 30 років, за даними Інституту трудових зв'язків і Бюра національних справ:

Рік	Членство	Рік	Членство
1965	1,150,000	1995	751,000
1975	1,000,000	1996	742,000
1985	974,000	1997	767,200

У 1993 році біля 78 відсотків всіх проданих авт в ЗСА було складено юнійними робітниками. В 1997 році — лише понад 74 відсотки, тому що нові заводи, побудовані в ЗСА іноземними автомобільними фірмами, не визнають робітничих юній.

Світова економіка переходить великі зміни у двох напрямах. Один — це, що багато виробничих індустрій переміщується зі ЗСА, Західньої Европи і Японії до країн в Південній Америці, Південно-східній Азії і Східній Европі, яких дешеві робітники дають перевагу у витратах виробництва.

У 1950 році ЗСА давали більше, ніж половину світового економічного видобутку. У 1990 році їх частка становила лише біля четвертини. У недалекому майбутньому західні фірми матимуть більше робітників в убогих країнах світу, ніж у багатих, на підставі студій економістів Д. Джулюса і Р. Бравна.

Другою великою зміною є те, що в передових країнах балянс діяльности міняється — з виробництва до економіки — з переважанням обсягу послуг. У ЗСА і Великобританії кількісне відношення робітників у виробництві скоротилося від 1990 року з 40 відсотків до 20 відсотків. Навіть в Німеччині і Японії, які будували багато фабрик після 1945 року, лише 30 відсотків робочого ринку є у виробництві.

Ще перед 1980 роками структура американської промисловости почала мінятися. До 1985 року багато виробів, колись американських, стали виробами різних країн світу. Наприклад, 40 відсотків працівників в Ай-Бі-Ем були неамериканці. До початку 1990 років біля одної п'ятої видобутку американських фірм було вироблено неамериканськими робітниками поза ЗСА.

Багато людей ще вірить більше у виробництво, ніж у будь-яку іншу економічну активність, мимо того, що дві треті видобутку передових індустріяльних країн і 80 відсотків наймання є тепер в промислі послуг. Колись успіх у виробництві був з'єднаний з географічною силою. Виробництво було джерелом сталих і добре платних робочих місць для фізично здорових з малою освітою чоловіків і, до певної міри, воно ще є так сьогодні.

Багато робочих місць, які традиційно зачисляли до виробництва, є дійсно у сфері послуг. Ці робочі місця є краще платні і більш престижеві, ніж фабричні роботи. Сфера послуг росте швидше, ніж усі інші. Розмежування між виробництвом і послуговуванням стає нечітким. До цього спричинилася, у великій мірі, комп'ютеризація.

З початком цього століття 318 американських фірм займалося виробництвом. Уряд встановляв тарифні ставки і тим піддержував високі ціни. Ці фірми росли, головно, через вертикальну інтеґрацію, і з початком 1930 років вони стали національними інституціями і контролювали кожну стадію виробництва — від сировини до кінцевого продукту. Наприклад, лише 4 відсотки авт, закуплених американцями, були імпортовані, а решта була вироблена трьома великими фірмами в Дітройті.

Американські фірми остаточно відкрили свої філії поза межами ЗСА, яких вироби імпортували до ЗСА і краще на них заробляли, ніж на домашніх.

У 1970 роках більшість автомобільних фабрик в ЗСА були в хаосі. Натомість японська фірма „Тойота" започаткувала і удосконалила раціональний підхід до виробництва, який назвали в Америці „худе виробництво". Наміром його є поєднати майстерність і масове виробництво, і вживати менше матеріялу, менше праці, менше устаткування, менше площі і т. п., як також унеможливити всі дефекти продукту. Воно є більш економічне через відсутність інвентару у різних стадіях процесу.

У сьогоднішньому понятті, виробництво не є відокремлене від інших аспектів бизнесу — встановлення угод з його постачальниками та покупцями. Всі відділи користуються з цього самого потоку інформацій, які постачає поширене застосування комп'ютерної системи, а вона інтеґрує всі ділянки бизнесу в одну цілість і уможливлює його збалансованість.

Є важливим, щоб усі робітники мали задовільне поняття про працю цілої фабричної системи, і що остаточною метою виробництва є служити клієнтам та їх задовільняти. Тобто, фірма орґанізує виробництво навкруги покупців. Тому, рішаючи, де розташувати нову фабрику, фірма мусить брати під увагу два важливі фактори — найдешевших робітників і ринки збуту.

Технологія надала нове значення виробництву і обслуговуванні — вона їх з'єднала водно.

Олександер Серафин

Економіка України

(Закінчення зі стор. 5)

дореформами, які ведуться не на користь українського народу, під впливом політичного тиску з боку Москви та фінансового – з боку Заходу, під загрозою опинилась сама українська державність. Потрібні рішучі і радикальні кроки, щоб не дати затягти нас у колоніяльне багно, щоб вибратись на широку дорогу світової економіки, куди Україну сьогодні просто не пускають. Тому розраховувати треба на власні сили, внутрішні ресурси: ніхто, крім самих українців, не зацікавлений в нашому економічному процвітанні.

Одним із перших економічних кроків, які слід зробити владі негайно – це „освітити" тіньову економіку. Себто, послабивши податковий тиск, стимулювати власне виробництво, створити умови для легалізації тіньового капіталу, поліпшити інвестиційний клімат, дієво протегувати вітчизняному виробникові і вітчизняним товарам. Тільки це допоможе вивести з тіні власне виробництво, створити незручності для злочинних кланів, для яких тіньова каламуть – рідне середовище.

Розуміти це важливо (і Президент Кучма, схоже, зрозумів), але недостатньо. Потрібно діяти – рішуче, твердо й послідовно. Але чи вистачить для цього у наших державників політичної волі?

Час покаже...

Віталій Карпенко,
головний редактор „Вечірнього Києва"
(спеціяльно для „Свободи").

П.С. Для більш адресного і предметного спрямування моїх оглядів з України просив би принагідно читачів „Свободи" висловити свої зауваження й побажання щодо них, а також назвати теми, які Вас найбільше цікавлять. Прошу звертатися на адресу „Свободи" або безпосередньо до мене: 252 133 Україна, Київ-133, бульвар Лесі Українки, 24/385, Карпенко Віталій Опанасович. Телефакс: (044) 254-3322; E-mail: Karpenko@vechirniykyiv.com

Ще про український...

(Закінчення зі стор. 11)

ідея прийняти Ан-70 як кістяк для створення літака нового покоління, здатного перевозити і десантувати військові вантажі. Висновок німецьких експертів є такий, що існує ряд проблем щодо конверсії технології, пов'язаних з великими витратами на встановлення виробничих процесів, одержання відповідних матеріялів, випробувань експлуатаційної технологічности тощо. У кращому випадку це була б купівля „інтелектуальної власности", а не готових літаків.

На власному ринку теж є потреба у таких літаках. Для українських військово-повітряних сил вона невелика і, згідно з військовою доктриною, полягає в підтримці тактичних операцій. Військове летунство Росії потребує великих літаків для підтримки стратегічних і тактичних операцій. Інші країни Співдружности Незалежних Держав значного попиту на такі літаки не мають. Треба також зазначити різницю структур авіяційно-космічної промисловости на Заході і в колишньому СССР. На Заході фірма несе відповідальність перед своїми замовниками за розробку, серійне виробництво і експлуатаційну технологічність моделі.

В країнах колишнього СССР конструкторське бюро розробляло літаки, випускало обмежену їх кількість для випробувань, і якщо одержувало урядове замовлення на серію, випуск розміщувався на окремих серійних заводах, які поставляли літаки у військові частини. Створювалася ситуація, коли недоробки і заміна вузлів була предметом тривалих переговорів між КБ, серійним заводом і військовими на тему – „Хто винен?"

Отже, висновок для Авіяційно-технічно-наукового комплексу ім. Антонова напрошується такий: не класти всі яйця в один кошик, а продовжувати розробки пасажирсько-транспортних літаків для коротких, середніх і довгих летів, що принесе більше успіху на власному і міжнародному ринках. А втім, АТНК ім. Антонова, здається, так і робить.

Ігор Яременко,
Каліфорнія

ДУМКА ДІЯСПОРИ

Яку державу будуємо?

Ще в 1995 році до народного депутата М. Косова пенсіонер Микола Козак звернувся із запитанням, яке з'ясовує усю напруженість ситуації в площині українського мовобудівництва. Це запитання зводилося до трьох основних аспектів:

— намагання узаконити на державному рівні двомовність означає не що інше, як дальше утвердження, але вже на правній основі, тотальної русифікації України;

вхід у СНД знаменував би кінець нашої державної незалежности;

скасування Указу президії Верховної Ради про заборону Комуністичної партії України — це спроба регабілітації злочинів, заподіяних цією партією проти українського народу та інших національностей.

Інформуючи про цей лист громадськість, автор ставить справді драматичне питання: „То яку державу ми будуємо в Україні?"

Михайло Косів — літературознавець і мовознавець, Заслужений діяч мистецтв України, видав минулого року збірку публіцистичних статтей та нарисів під доволі вимовним заголовком „Двоязичіє чи безязичіє?" (Львів.1998. „Лотос"). Їх основою, сказати б, „епіцентром" є народ, нація, держава, а провідним ляйтмотивом є українська мова, без якої нема народу, а без народу немає держави. В центрі цієї книги стоїть проблема української мови, здавалося б, одержавленої (стаття 10-та Конституції), а насправді занедбаної, приниженої, ігнорованої і змішаної з русизмами мови, що їй призначено бути „наймичкою" у своїй рідній хаті...

М. Косів виступає не тільки як публіцист та вчений, але й як безкомпромісовий борець з концепцією лицемірних союзів у стилі СНД. Він перестерігає перед можливістю повернення до комунізму „з людським обличчям". Його книга — пересторога тим українцям, що практикують і посилюють оте горезвісне „двоязичіє", яке веде до згуби народу, держави.

Мирослав Семчишин,
м. Чикаго.

ПОПРАВКИ „СВОБОДИ"

У консула є „двійник"?

У „Свободі" за 5 лютого у підписі під фотографією з Генерального консульства України в Ню Йорку ми вказали, що „перший зліва – Юрій Богаєвський". Однак, то виявився співробітник консульства, який на фото вийшов цілком подібний на генконсула, немов його двійник. Редакція вибачається за цю помилку і сподівається, що шановний Ю. Богаєвський не гніватиметься за цей недогляд.

„Маслосоюз" трохи молодший

У „Свободі" від 8 січня,появився допис Лідії Палій „Маслосоюз живе і діє", в якій авторка подає, за пресою в Україні, що в місті Стрий створився комітет для відзначення 90-річчя „Маслосоюзу". Згідно з історією молочарської кооперації, назву „Маслосоюз" було прийнято на річних загальних зборах 18 червня 1925 року в Стрию, там її зареєстровано в уряді, і від того часу „Маслосоюз" почав свою діяльність. Невдовзі ця кооперація змінила осідок на місто Львів.

Так що до відзначення 90-річчя ще далеко.

Василь Камінський,
колишній службовець Централі „Маслосоюзу" у Львові

Голова як комп'ютер

Політичний памфлет

Комп'ютер – це машина, яку можна до вподоби запрограмувати. Коли вложити у нього сміття, буде він сміття й видавати згідно із девізою: „Garbage in – garbage out" (сміття вкладаєш – сміття продукуєш). Людську голову також можна запрограмувати. В Україні вже є понад 70 партійних програм, побудованих на демократичних і національно прикрашених основах. Усі вони продукують матеріял, який неможливо вжити у конструктивній праці для розбудови нашої держави. Різниця між головою і електронним комп'ютером є та, що у правдивому комп'ютері програму можна змінити і достосувати її до потреб, у голові всі програми приліплені до мозку особистими амбіціями, візіями отаманщини або намірами здобути гору золота за невисоку ціну. Постає питання, чи така голова взагалі кому потрібна?. Правдою є, що теперішня модерна голова має багато хиб. Наприклад, до неї причіплені вуха, які повинні вкладати інформацію до мозку (комп'ютера). Але, на жаль, все, що входить у ліве вухо – виходить через голову до другого вуха і звідти назовні. Майже кожне вухо має свій фільтр, який відбирає лише те, що власникові вух подобається.

Інформація сприймається також очима. Очі бувають короткозорі, далекозорі, романтичні, реалістичні. У короткозорих очі є на послугах партії. Далекозорі дивляться в майбутність. Вони бачать все, як свою приватну власність, і тому в суспільстві, вибачте за слово, процвітає злодійство.

Населення каже — червоні навчили нас красти... Червоні очі бувають у хворих людей. Насправді, вони не хворі, а манкурти, які „підрізують гілку, на якій сидять". Є ще очі романтичні. Їх мають ідеалісти, просякнені самолюбством. Реалістичні очі є в абсолютній меншості, і тому не мають політичної сили в суспільстві.

При нагоді треба згадати про інші надбудови голови — уста і ніс. Уста в словнику мають багато синонімів: писок, пащека, паща, хавка, ротова порожнина і т. д. Уста майже ніколи не закриваються, бо їх уживають до риторики, політикування, нарікання, співу, сварок та інших проявів громадського і політичного життя.

У політиці уста є знаряддям боротьби за владу. Суржиком чи чужою мовою, або таки українською, вирішують найскладніші міжнародні питання, або актуальні питання буття сучасного суспільства. Мовний потік збуджують улюбленим напоєм – горілкою. Після її вживання навіть ті, що ненавиділи один одного з якихось „політичних" причин – об'єднуються в один моноліт. Шкода, що ненадовго...

Людський ніс не переставав відчувати запах ковбаси, особливо у передвиборних кампаніях. Звісно, ніс реагує не тільки на ковбасу, а й на усе, що запропонує кандидат на крісло у владі.

Із такої аналізи можна зробити висновок, що українські голови не мають елементів, які б могли об'єктивно контролювати їхню працю. Людський комп'ютер-мозок не лише відповідно не запрограмований, але й ту програму, що має, не може успішно контролювати сигналами, які повинні надходити з очей, вух, уст, носа. Коли ж ці несправні головикомп'ютери ще, в додатку, не можуть знайти спільної мови, тоді постає питання: кому вони взагалі потрібні? А що це за мова, ми всі добре знаємо: це мова про державність України. Це бажання жити у своїй хаті. Отож віддаймо свої голови до направи тим, у яких мозки-комп'ютори ще є здорові і з відновленими головами, запрограмованими любов'ю до України, почнімо працю для добра своєї власної хати.

Ігор Лесик,
Каліфорнія

Листи

Героїчний спомин

Третій Конгрес Світової Ліги українських політичних в'язнів нацистських тюрем і концтаборів в місті Торонто включив до програми процес 59-ти членів ОУН, один з перших політичних процесів проти української молоді Західньої України в 1940 році.

Підсудними в процесі були переважно молоді студенти Львівського університету, яких прокуратура звинувачувала в приналежності до ОУН.

На подібних процесах слідчі і прокурори тріюмфували, що зуміли підсудним „зломати хребет", і підсудні часто оскаржували самі себе. В процесі 59-ти це не вдалося. Молодь, вихована в ОУН, безстрашно заявляла своє політичне кредо, за яке боролася.

Володимира Ковалик , яка на допитах мовчала, на судовій залі заявила: „Я є керівником крайової екзекутиви жіночого відділу. Буду до кінця активно боротися з совєтською владою".

Наталя Винників сказала: „Я, будучи націоналісткою, яка не була б держава, боролася за створення самостійної України, а раз тут совєтська влада, я свідомо боролася проти совєтської влади".

Анна Боднар: „До ОУН я вступила свідомо і знала, що ця організація прагне до створення самостійної України шляхом повалення совєтської влади". Ці висловлювання в праці Люби Комар „Процес 59-ти, Мемуарна Бібліотека НТШ, Львів, 1997".

Вперше праця Люби Комар, однієї з підсудних, була друкована в „Літописі Українського Політичного В'язня", в Мюнхені.

Процес відбувався на закритих сесіях, на які не допускали навіть батьків суджених. 42 обвинувачених засуджено до смертної кари. Згодом помилували 10 дівчат і 11 хлопців. Друга половина чекала на розстріл. Доля хотіла, що тільки сімох розстріляно 14 квітня 1941 року. Четверо померли в Сибіру. Іншим вдалося в часі воєнних сутичок повтікати на волю.

Однак після провалу большевицького фронту на сході прийшло криваве гестапо. Патріоти, які вирвались з тюрми, були заарештовані і запроторені до тих самих в'язниць. Гестапівські вбивці не були кращими. Вони замордували в Берліні Галину Столяр, яка уникнула большевицького розстрілу. В. Бабиному Ярі вони розстріляли Наталку Винників. Обидві працювали в протинімецькому підпіллі ОУН. Дмитро Клячківський, який вирвався з бердичівської в'язниці НКВД і розгорнув на Волині повстанську боротьбу проти нацистів і большевиків, загинув 1 листопада 1945 року. Також, як старшина УПА загинув в боротьбі з большевиками Богдан Куницький.

Цей героїчний спомин передали на конгресі учасники процесу — д-р Теодозій Крупа та Люба Комар-Прокоп, авторка книги „Процес 59-ти". Спомини Дарії Коверко, яка не змогла прибути, прочитала Валя Головата, теж в'язень Равенсбруку.

М. Григор
Вінніпеґ, Канада

СВІЙ ДО СВОГО

Допоможіть у навчанні служителів церкви!

Чортківське Вище дяківсько-катехитичне училище ім. Єпископа Григорія Хомишина (в початковій формі це була дяківсько-реґентська школа) створено в 1992 році з ініціятиви священиків Чортківського деканату та викладачів педагогічного училища.

За шість років навчальний заклад підготував 113 професійних дяків-реґентів, катехитів, які служать у церквах Тернопільської та Івано-Франківської епархій. Більше 30 осіб за Божим покликанням навчаються у вищих духовних закладах.

Наш навчальний заклад здобув визнання серед віруючих не тільки нашого району, области, а й усієї держави завдяки послідовному і наполегливому зміцненню віри Христової, утвердженню сили і духа нашої Церкви. Хор училища став переможцем конкурсу „Миколай і діти". Велику духовно-просвітницьку роботу проводить студентська молодіжна організація „Обнова".

Тепер в училищі навчається 94 студенти денного і 27 студентів заочного відділення. В їх числі -19 сиріт і напівсиріт. Більша частина — вихідці з малозабезпечених і багатодітних сімей. Саме ці студенти є особливо старанні в навчанні, виявляють належну побожність і прихильність в служінні Церкві.

Проте останнім часом в зв'язку з великою економічною скрутою в нашій державі ми переживаємо труднощі в діяльности нашого закладу, адже училище утримується виключно на добровільних пожертвах студентів. Місцева влада виділила приміщення, однак потрібні великі кошти для його капітального ремонту, придбання обладнання для навчальних клясів, музичних інструментів, літератури.

Звертаємося до всіх добродіїв з уклінним проханням проявити до нашого закладу, наших вихованців почуття милосердя і, по можливості, одягом, взуттям або грішми підтримати нас у цей скрутний час.

Наша адреса: **Україна, 283600 м. Чортків, Тернопільської области, вул. Монастирська, №1, тел. 8-03552-2-35-92.**

В. Терещук,
ректор Чортківського Вищого дяківсько-катехитичного училища ім. Епископа Григорія Хомишина.

Наші внучки — сироти!

Біля мене живе моя внучка — сирітка Вікторія. Їй 12 років, ходить до школи, і я щороку маю від школи подяки за її успіхи.Але мені вже 72 роки і на мізерну пенсію я не можу купити Вікторії одяг, взуття та зошити до школи, не те що англійські підручники.

Адреса: **Вікторія Крючковська, м. Зеленодольське, Дніпропетровської области, вулиця Леніна, 20/22**

Нам з дружиною вже по 76 років, а нашій внучці — 7 років. Її мама, наша дочка, померла у 1993 році, а батька позбавили батьківських прав. Внучка пішла до школи, тож турбот побільшало. Може, хтось допоможе нам одягнути і взути дівчинку у ці нелегкі часи? Будемо безмежно вдячні!

Адреса: **Яків Кульша, село Мартусівка, Бориспільського району Київської области.**

Читайте газету „Сіверщина"

Всеукраїнську щотижневу газету „Сіверщина" видають в Чернігові обласні організації Товариства „Просвіта" ім. Т. Шевченка і Народного Руху України. Це одна з найдавніших, найбільш масових газет України. Газета має понад 20,000 передплатників, друкує матеріяли не лише з Чернігівщини, а й з інших реґіонів України та світу.

Чимало передплатників є у нас і за кордоном України. Вартість передплати на одного читача становить 40 долярів США на рік. Бажано, щоб знайшлося кілька передплатників, яким на вказану адресу ми щотижня надсилали б газету поштою. Витрати з пересилання бере на себе редакція з тих коштів, які передплатник заплатив за газету.

Якщо вас зацікавила наша газета, напишіть до нас і ми повідомимо вам рахунок, на який можна переказати кошти за передплату. На вказану вами адресу ми будемо надсилати 1-2 примірники безкоштовно для школи, церковної громади чи бібліотеки.

Петро Антоненко,
редактор газети „Сіверщина",
вул. Воровського, №10,
м. Чернігів, Україна, 250000,

Дякуємо за книги

Вельмишановні добродії!

Дозвольте через газету „Свобода" висловити щиру подяку всім, хто надіслав добродійні датки до Фонду допомоги українським бібліотекам (Ukrainian Library Fund) на конто 51444 „Самопомочі" в Балтиморі, завдяки яким Центральна освітянська бібліотека в Києві при Міністерстві освіти України змогла придбати нові цінні видання для своїх фондів.

У час, коли Українська держава розбудовується, і цей процес відбувається нелегко, підтримка саме освіти, освітянських бібліотек є запорукою Вашого розуміння важливости цих інституцій для розвитку молодої держави.

Центральна освітянська бібліотека, приміщена в Будинку вчителя, здійснює інформаційне забезпечення освітян — сьогоднішніх і майбутніх, від рівня яких залежить виховання молодого покоління і входження України в світовий інформаційний простір.

Ще раз щиро дякую Вам за допомогу від імені працівників бібліотеки та освітян України.

З повагою,

П. І. Рогова,
директор Центральної освітянської бібліотеки,
Київ.

КОЛЯДА НА ПРЕСФОНД „СВОБОДИ", січень 1999

100 дол.	Вагнер Євген	Франклін, Н.Й.
88	Інж. Ваврів-Абінський Роман	Сан Хуан, Пуерто Ріко
63	Печ Василь	Кайро, Н.Й.
50	Куляс Юліян	Рівер Форест, Ілл.
	Нечепор Дмитро	Чикаго, Ілл.
	Заяць Андрій	Сейнт Джон, Інд.
48	Легенька Марія	Вісконсин Делс, Виск.
	Зуковець Василь	Юніон Сити, Н. Дж.
40	Белей Чарлс	Янгставн, Огайо
	Блетенс Ольга	Стерлінг, Ва.
	Грицай Василь	Воррен, Миш.
	Куропась Володимир	Філядельфія, Па.
38	Яворська Іванна	Норт Роялтон, Огайо
	Колодій Рассел	Трой, Н.Й.
	Маєвський Ярослав	Лос Анджелес, Каліф.
	Новосад Мирон	Елгін, Ілл.
	Рожанковський Ярослав	Енгелвуд Клиффс, Н.Дж.
	Тимчук, Андрій	Гейнсвілл, Джа.
35	Доманський Юрій	Джерзі Сити, Н.Дж.
	Гнот Юрій	Томс Рівер, Н.Дж.
	Легкий Ярослав	Амгерстбург, Онт., Канада
	Місіянович Еміль	Велеті, Н.Й.
	Помірко Анна	Чикаго, Ілл.
28	Квас Магдалена	Кергонксон, Н.Й.
	Рубінгер Володимир	Йорба Лінда, Каліф.
26	Олесницький Нестор	Мейплвуд, Н.Дж.
25	Білянич Іван	Челтенгам, Па.
	Болонка Андрій	Бутвин, Па.
	Гулей Марія	Вестон, Онт., Канада
	Тимків Стефан	Міллерсвілл, Мд.
20	Барицький Іван	Вестон, Онт., Канада
	Черевко Іван	Ріджвей, Онт., Канада
	Кричик Олександер	Лорейн, Огайо
	Мацюрак Володимир	Елмвуд Парк, Ілл.
	Пундій Павло	Чикаго, Ілл.
	Самбір Віра	Бока Ротан, Фла.
	Сербин Ольга	Монтреаль, Кве., Канада
	Сімок Андрій	Лас Вегас, Нев.
	Тимочко Ярослав	Джонсон Сити, Н.Й.
	Васьків Михайло	Вінніпеґ, Манітоба, Канада
18	Колодій Юрій	Джерзі Сити, Н.Дж.
	Кровицький Іван	Фармінгтон Гіллс, Миш.
	Ратич Єфрем	Філядельфія, Па.
	Шмідт Роберт	Бірмінгам, Миш.
	Штокало Володимир	Сарасота, Фла.
15	Івасечко Василь	Андовер, Н.Дж.
	Мисишин Маріянна	Спрінгфілд, Масс.
	Рожанковський Ярослав	Ямайка Плейн, Масс.
13	Андрусяк Марія	Воррен, Миш.
	Баран Мирон	Праттсбург, Н.Й.
	Береза Раїса	Мітайрі, Ла.
	Березовський Ярослав	Лонг Айленд, Сити Н.Й.
	Біраковський Богдан	Коледж Пойнт, Н.Й.
	Бобечко Микола	Клівленд, Огайо
	Бойчук Іван	Трентон, Н.Дж.
	Хомин Михайло	Лігайтон, Па.
	Худьо Богдан	Шорт Гіллс, Н.Дж.
	Клебович Володимир	Ню Британ, Конн.
	Денисенко Іван	Воррен, Миш.
	Джуль Павло	Гросс Пойнт Шор, Миш.
	Федів Анна	Шилінгтон Па.
	Герент Володимир	Норт Порт, Фла.
	Глобал Бомарк, Тинг Груп Інк.	Пало Алто, Каліф.
	Гарасимів Стефан	Індіян Орчард, Масс.
	Голинський Осип	Лівінгстон, Н.Дж.
	Іванів Наталія	Чикаго, Ілл.
	Корчак Станіслав	Чикаго, Ілл.
	Кулинич Мирослав	Джексон Гайтс, Н.Й.
	Луців Богдан	Філядельфія, Па.
	Максимович Анна	Віллов Ґров, Па.
	Мандрусяк Н.	Веніс, Фла.
	Миколинський Василь	Монтреаль, Кве., Канада
	Пастушок Василь	Свартмор, Па.
	Перекліта Михайло	Торонто, Онт., Канада
	Плешкевич О.	Парк Рідж, Ілл.
	Політило Юліян	Шорт Гіллс, Н.Дж.
	Пилип Стефан	Спрінгфілд, Н.Дж.
	Пищимуха Василь	Ґлен Спей, Н.Й.
	Раян Ярослава	Йонкерс, Н.Й.
	Саковук Іван	Асторія, Н.Й.
	Савка Василь	Гетфілд, Па.
	Серафин Олександер	Трой, Миш.
	Шульга Андрій	Меттіток, Н.Й.
	Сєрант Іван	Ню Йорк, Н.Й.
	Стрільбицький А.	Форт Вейн, Інд.
	Теслюк Володимир	Гартфорд, Конн.
	Воробець Зеновія	Ньюарк, Н.Дж.
	Ємець Паша	Лос Анджелес, Каліф.
	Заброський Олег	Бервин, Ілл.
	Задерей Андрій	Саут Бенд, Інд.
	Злупко Олекса	Брукгейвен, Па.
12	Білостоцька Ольга	Ст. Піттерсбург, Фла.
	Цетенко Вячеслав	Веніс, Фла.
	Дурбак, Тарас	Ст. Піттербусг, Фла.
	Галатин Павло	Лонг Айленд Сиіті, Н.Й.
	Гуменюк Ігор	Чикаго, Ілл.
	Юськів Василь	Луісвілл, Огайо
	Павук Йосиф	Рочестер, Н.Й.
	Величковська Лідія	Флорам Парк, Н.Дж.
	Загайкевич Олег	Ірвінгтон, Н.Дж.
	Артимів Модест	Філядельфія, Па.
	Байко Петро	Парма, Огайо
	Цепенда К.	Дітройт, Миш.
	Гуглевич-Ворох Хризанта	Ню Йорк, Н.Й.
	Цісик Марія	Горшам, Па.
	Чупринда Василь	Торонто, Онт., Канада
	Дражньовська Анна	Одубон, Н.Дж.
	Дудка Василь	Гамілтон, Онт., Канада
	Дзундза Іван	Філядельфія, Па.
	Фур Іван	Парма, Огайо
	Гавірко Зеновія	Помпано Біч, Фла.
	Глач Роман	Елмгерст, Н.Й.
	Гоголь Михайло	Етобіко, Онт., Канада
	Головінська Мотря	Іст Ґрінвіч, Р. Ай.
	Іваницький Роман	Ворм Мінерал Спрінґ, Фла.
	Яріш Андрій	Рочестер, Н.Й.
	Казанівський Ярослав	Трой, Миш.
	Кейбіда Андрій	Мейплвуд, Н.Дж.
	Кліш Неоніля	Філядельфія, Па.
	Кріль Юліян	Джерзі Сити, Н.Дж.
	Крижанівський Богдан	Миртл Біч, С. Кар.
	Кий Лідія	Валлінгфорд, Па.
	Лисяк Богдан	Темпл Сити, Каліф.
	Литвинець Микола	Рочестер, Н.Й.
	Макар-Луді С.	Бруклин, Н.Й.
	Оріховська Дарія	Бирлінгтон, Н.Дж.
	Орисюк Василь	Ванкувер,Бритиш Колумбія, Канада
	Плечен Павло	Маямі Шорсс, Фла.
	Плись Ірина	Трентон, Н.Дж.
	Подоляк Євгенія	Філядельфія, Па.
	Подпірка Роксоляна	Вайтстон, Н.Й.
	Пришляк Стефанія	Ветерсфілд, Конн.
	Рудакевич Любомира	Чикаго, Ілл.
	Заболотний Параня	Нокс, Інд.
	Сендзік Віра	Трентон, Н.Дж.
	Шебунчак Богдан	Блунфілд, Н.Дж.
	Ставничий Юрій	Кіннелон, Н.Дж.
	Стрілецький М.	Монтрель, Квеб., Канада
	Тот Іван	Гезлет, Н.Дж.
	Турчак Аріян	Сомерсет, Н.Дж.
	Угорчак Теодор	Філядельфія, Па.
	Вайда Анна	Філядельфія, Па.
	Василина Євген	Літтлтавн, Кольо.
	Вірстюк Борис	Клифтон, Н.Дж.
	Задорожний Стефан	Клифтон, Н.Дж.
	Зарицький Володимир	Деррі, Н.Г.
8	Андрушків Софія	Мейплвуд, Н.Дж.
	Артимишин Богдан	Філядельфія, Па.
	Вачинська Марія	Ньюарк, Н. Дж.
	Балабан Ольга	Вортінгтон, Огайо
	Барановський Роман	Кергонксон, Н.Й.
	Базюк Ярослав	Воррен, Миш.
	Березовський Михайло	Ортонвілл, Миш.
	Білан Олександер	Джаксон Гайтс, Н.Й.
	Блага Іванна	Рочестер, Н.Й.
	Бобеляк Дмитро	Ньюарк, Н. Дж.
	Боднар Лариса	Клівленд, Огайо
	Богданів Йосиф	Сілвер Спрінґ, Мд.
	Богданюк Йосиф	Чикаго, Ілл.
	Бойко Ірина	Дженкінтавн, Па.
	Болонний Петро	Воррен, Миш.
	Борден Миколай	Флоссмур, Ілл.
	Бурак Андрій	Бімсвілл, Онтаріо, Канада
	Брикович Теодозія	Філядельфія, Па.
	Бук Юрій	Мідлтавн, Н. Дж.
	Бурачинський Богдан	Ворм Мінерал Спрінґ, Фла.
	Бурдьо Володимир	Дірфілд Біч, Фла.
	Кар Ольга	Ірвінгтон, Н.Дж.
	Хамів Віра	Де Плейнс, Ілл.
	Ханацький Іван	Воррен, Миш.
	Харченко Юхим	Монтагю, Н.Дж.
	Харів Іван	Клеймонт, Де.
	Хомяк Е.	Болтон Ландінг, Н.Й.
	Чубак Володимир	Франклін, Н.Дж.
	Чуй Теодор	Марлборо, Конн.
	Данилюк Анна	Воррен, Миш.
	Делкевич Володимир	Рочестер, Н.Й.
	Демянюк Д.	Манвілл, Н.Дж.
	Денисенко Катерина	Вашінгтон, Д.К.
	Дейчаківський Юрій	Норт Потомак, Мд.
	Дейчаківський Орест	Белтсвілл, Мд.
	Дейчаківський Миколай	Брексвілл, Огайо
	Долгий Сергій	Парма, Огайо
	Дольницький Олександра	Монтреаль, Квеб. Канада
	Долинська Лариса	Вестфілд, Н.Дж.
	Домарецький Стефан	Байон, Н.Дж.
	Дозорська Марія	Тусон, Аріз.
	Дражньовська Анна	Адубон, Н.Дж.
	Дрожньовська Анна	Баффало, Н.Й.
	Думка Анна	Ню Йорк, Н.Й.
	Дидик-Петренко Аня	Аштон, Мд.
	Дзюбик Роман	Норвуд Парк, Ілл.
	Федунець Ольга	Вест Гартфорд, Конн.
	Фотий-Ток А.	Форт Лаудердейл, Фла.
	Галонжка Дмитро	Росландейл, Масс.
	Гонзалез Люба	Линбрук, Н.Й.
	Ґреґор Лідія	Самерсет, Н.Дж.
	Ґуран Наталія	Рочестер, Н.Й.
	Гафткович Надія	Гартфорд, Конн.
	Гайдучок Богдан	Вест Орандж, Н.Дж.
	Ганкевич Ярослав	Чикаго, Ілл.
	Гладка Ірина	Ню Гейвен, Конн.
	Гнатейко Мирон	Кліфтон, Н.Дж.
	Гопалюк Павло	Спрінгфілд, Н.Дж.
	Гординський Роман	Брайтон, Миш.
	Городецький Й.	Кендал Парк, Н.Дж.
	Грабець Роман	Парма, Огайо
	Гречка Ярослав	Філядельфія, Па.
	Гук Михайло	Сан Гозе, Каліф.
	Гумінілович Орест	Йонкерс, Н.Й.
	Ґунзе Ірина	Гантінгтон Ста., Н.Й.
	Ілемський Іван	Делтона, Фла.
	Івасічко Ольга	Чикаго, Ілл.
	Яросевич Мирон	Давнерс Ґров, Ілл.
	Явний Любомир	Ессекс Феллс, Н.Дж.
	Капітула Павло	Йонкерс, Н.Й.
	Кіхтан Стефан	Гюстон, Тек.
	Кінах Микола	Розелл, Ілл.
	Кіндрачук Михайло	Ґлен Спей, Н.Й.
	Клован Теодора	Франклін, Масс.
	Кочанська Анна	Бруклин, Н.Й.
	Кочий Стефанія	Чикаго, Ілл.
	Коцур Ігор	Лапір, Миш.
	Колачко Іван	Твін Лейкс, Виск.
	Колінко Оксана	Філядельфія, Па.
	Кордуба Дам'ян	Ратерфорд, Н.Дж.
	Коропей Ніна	Джонстон, Р.Ай.
	Корсун Беньямін	Джаксон Гайтс, Н.Й.
	Коваль Теодора	Вебстер, Н.Й.
	Козак Богдан	Норт Порт, Фла.
	Кравців Оксана	Аннандейл, Ва.
	Кравченюк Степан	Джерсі Сити, Н.Дж.
	Крижанівська Марія	Рочестер, Н.Й.
	Кульчицька Марія	Вудбрідж, Конн.
	Курчак Микола	Іст Медов, Н.Й.
	Лаба Орися	Мідд Вілледж, Н.Й.
	Левицька Віра	Ню Йорк, Н.Й.
	Логуш Володимир	Камілюс, Н.Й.
	Лосінські Ерна	Сан Сити Вест, Аріз.
	Лотоцький Григорій	Тумстон, Аріз.
	Лоза Уляна	Чіктоваґа, Н.Й.
	Лучанко Анастазія	Рочестер, Н.Й.
	Лиско В.	Александрія, Ва.
	Магмет Стефан	Саут Орандж, Н.Дж.
	Максимків С.	Вілл Ла Салл, Кве., Канада
	Макух Григорій	Памона, Каліф.
	Мандибур О.	Гемпстед, Н.Й.
	Мартинів Галина	Норт Порт, Фла.
	Матіяш Е.	Аліквіппа, Па.
	Мазяр Володимир	Ґлен Спей, Н.Й.
	Мазур Тарас	Джаксон Гайтс, Н.Й.
	Меренюк Богдан	Монтрель, Квеб., Канада
	Мерещак Юрій	Ворм Мінерал Спрінґ, Фла.
	Микита Стефан	Норіставн, Па.
	Несін Олена	Ню Йорк, Н.Й.
	Нічий Олександер і Марія	Расін, Виск.
	Ніньовський Михайло	Воррен, Миш.
	Новосівський Тарас	Девон, Па.
	Никорчук Стефан	Піттсфілд, Масс.
	Обущак Стефанія	Філядельфія, Па.
	Очеретко Й.	Ню Йорк, Н.Й.
	Олійник Іван	Ворм Мінерал Спрінґ, Фла.
	Онишкевич Еліас	Ірвінгтон, Н.Дж.
	Оришкевич Юрій	Парма, Огайо
	Осередчук Ольга	Кренфорд, Н.Дж.
	Панчишин Петро	Бервік, Па.
	Панчак Іван	Брайтон, Масс.
	Панкевич М.	Інвернесс, Фла.
	Пасічинський Ізидор	Ормонд Біч, Фла.
	Павлишин Дмитро	Клівленд, Огайо
	Петручок Максим	Іден, Н.Й.
	Підвербецький А.	Скенектеді, Н.Й.
	Піжицький Петро	Ст. Кетеринс, Онт., Канада
	Плакида Надія	Раритан, Н.Дж.
	Поштар Яромій	Пеканок, Н.Дж.
	Полещук Ліза	Бетлегем, Па.
	Повх Юрій	Шелбурн, Вт.
	Припчан Роман	Дес Плейнс, Ілл.
	Пристай Дмитро	Рочестер, Н.Й.
	Рабій Ірина	Ютика, Н.Й.
	Рак Ігор	Вілмінгтон, Дел.
	Ракуш Микола	Маямі Біч, Фла.
	Ратич Евгенія	Мейплвуд, Н.Дж.
	Рейнарович Марія	Бруклин, Н.Й.
	Риба Микола	Сиракюзи, Н.Й.
	Робінс Олена	Менло Парк, Каліф.
	Романів Микола	Норт Берген, Н.Дж.
	Росола Ярослав	Фінікс, Аріз.
	Рудь Віктор	Ріджвуд, Н.Дж.
	Ришитівський Семко	Ґлендейл, Н.Й.
	Сахарук Ева	Вінгам, Масс.
	Салісняк Юліян	Рочестер, Н.Й.
	Самотулка Дарія	Самервілл, Н.Дж.
	Сапоровченко Микола	Карбондейл, Ілл.
	Савчак Петро	Чикаго, Ілл.
	Шепловський Стефан	Гейзелвуд, Мо.

Продовження КОЛЯДА НА ПРЕСФОНД „СВОБОДИ“, січень 1999

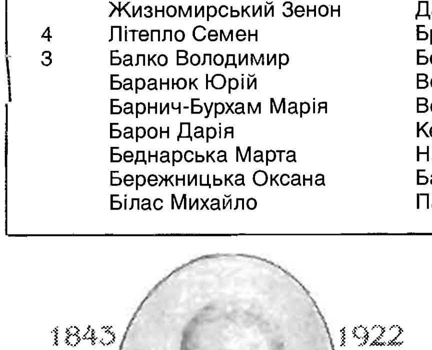
	Семущак Стефанія	Вудсайд, Н.Й.
8 дол.	Шандрук Петро	Філядельфія, Па.
	Сінятович Роман	Філядельфія, Па.
	Скоп Олександер	Ла Меса, Каліф.
	Скоробогатий А.	Елмурст, Н.Й.
	Соболь Теофіль	Кісвілл, Н.Й.
	Сташів Денис	Мідлсекс, Н. Дж.
	Стасишин Стефанія	Вест Гартфорд, Кт.
	Стебельська Лідія	Йонкерс, Н.Й.
	Стецик Стефан	Балтимор, Мд.
	Стецик Дмитро	Клівленд, Огайо
	Стельмах Анна	Балтимор, Мд.
	Степанків Ярослав	Стемфорд, Кт.
	Стерчо Ірина	Нарберт, Па.
	Сторожук Богдан	Голд Рівер, Каліф.
	Струць Роман	Калгарі, Алб., Канада
	Стриський Ельвіра	Вашінгтон, Н.Дж.
	Хемич С. і М.	Ню Йорк, Н. Й.
	Свищук Юрій	Ст. Луіс, Мо.
	Сидор Василь	Рочестер, Н.Й.
	Шумило Дмитро	Ленсдейл ,Па.
	Тенюх Яким	Вайт Плейнс, Н.Й.
	Ткач Л.	Воррен, Миш.
	Ткачук Гертруда	Тусон, Аріз.
	Торський Андрій	Мс. Доналд, Огайо
	Троч Михайло	Парма, Огайо
	Тимяк Сидір-Михайло	Норт Порт, Фла.,
	Тимків Юрій	Філядельфія, Па.
	Вачута Олег	Еленвілл, Н.Й.
	Вацлавський Богдан	Томс Рівер, Н.Дж.
	Вакуленко Віра	Коговз Н.Й.
	Величковська Лідія	Флорам Парк, Н.Дж.
	Войтович Володимир	Балтимор, Мд.
	Войтович Олена	Плано, Ілл.
	Вомпель Анна	Філядельфія, Па.
	Задор Володимир	Лас Вегас, Нев.
	Загайкевич Орест	Кренфорд, Н.Дж.
	Зайло Еміль	Кіссіммі, Фла.
	Зубрицький Йосиф	Джерсі Сіті, Н.Дж.
	Зурак Анастасія	Ню Гайд Парк, Н.Й.
7	Крижанівський Мирон	Ютика, Миш.
	Руб Юрій	Дірборн, Миш.
6	Хома Василь	Бекон, Н.Й.
	Панчишин Степан	Парма, Огайо
	Серафин Йосиф	Джаксон Гайтс, Н.Й.
5	Бискош Михайло	Чикаго, Ілл.
	Чировський Г.	Суккасанна, Н. Дж.
	Хома Іван	Бруклин, Н.Й.
	Чурпіта Григорій	Парсиппані, Н.Дж.
	Гайвас Аскольд	Овшенсайд, Каліф.
	Канівець Юрій	Савсінгтон, Конн.
	Когут Галина	Норт Голливуд, Каліф.
	Корінець М.	Лос Анджелес, Каліф.
	Король Галина	Ворм Мінерал Спрінг, Фла.
	Костюк Володимир	Вудсайд, Н.Й.
	Кравчук Джеральд	Парма, Огайо
	Квітка Антон	Вінтер Парк, Фла.
	Ладанай Стефан	Глен Спей, Н.Й.
	Ласевич Дмитро	Бруклин, Н.Й.
	Лещишин Петро	Рочестер, Н.Й.
	Леськів Ярослав	Френчтавн, Н.Дж.
	Левицький Володимир	Мейплвуд, Н.Дж.
	Лозницька Евгенія	Вест Гейвен, Конн.
	Наганда Марія	Філядельфія, Па.
	Осадца Степан	Вілліямсвіл, Н.Й.
	Павлюк Ігор	Непервілл, Ілл.
	Прокопів Володимир	Відспорт, Н.Й.
	Радловський Богдан	Елмвуд Парк, Ілл.
	Рибіцький Лонгіна	Кліфтон, Н.Дж.
	Серкез Стефан	Вінтергевен, Фла.
	Степаненко Галина	Сан Гозе, Каліф.
	Твердохліб Ірина	Рочестер, Н.Й.
	Волчук Володимир	Кергонксон, Н.Й.
	Віліямс Ярослава	Ст. Люіс, Мо.
	Вибачинський Юрій	Анагейм, Каліф.
	Юречко Михайло.	Лоріс Стейшен, Па.
	Жизномирський Зенон	Дайтон, Огайо
4	Літепло Семен	Бруклин, Н.Й.
3	Балко Володимир	Белейр, Фла.
	Баранюк Юрій	Воррен, Миш.
	Барнич-Бурхам Марія	Воррен, Миш.
	Барон Дарія	Кергонксон, Н.Й.
	Беднарська Марта	Нюарк, Н.Дж.
	Бережницька Оксана	Баффало, Н.Й.
	Білас Михайло	Парк Рідж, Ілл.

Білик Володимир	Джерзі Сіті, Н.Дж.
Блонська Габріел	Чикаго, Ілл.
Борачок Ярослава	Баффало, Н.Й.
Бучма Джеймс	Квінс Віллідж, Н.Й.
Чайковська Наталія	Морріс Плейнс, Н.Дж.
Хміляк Василь	Клівленд, Огайо
Хуміловський В.	Скенектеді, Н.Й.
Цьолко Іван	Джерзі Сіті, Н.Дж.
Цибрівськай Мирослава	Чикаго, Ілл.
Цимбалістий Микола	Каіро, Н.Й.
Чучук Ярослав	Трентон, Н.Дж.
Данчук Павлина	Джерзі Сіті, Н.Дж.
Діфранко Софія	Ню Гейвен, Конн.
Добош Михайло	Маямі Біч, Конн.
Дробний Григорій	Дірборн Гайтс, Миш.
Дубик Ольга	Трентон, Н. Дж.
Дубина Лідія	Челтенгам, Па.
Дурбак Христина	Маунтенсайд, Н.Дж.
Дигдало Володимир	Трой, Миш.
Дикий Антон	Блейрставн, Н.Дж.
Дитиняк Володимир	Картерет, Н.Дж.
Дзіка Олена	Вудгевен, Н.Й.
Дзюба Петро	Рочестер, Н.Й.
Фіцик Василь	Апопка, Фла.
Галановський Мирон	Апопка, Фла.
Голяш Стефан	Палатайн, Ілл.
Горчинський Анастасій	Чикаго, Ілл.
Гордон Валентина	Норт Порт, Фла.
Гордон Марія	Гартфорд, Конн.
Глучий Василь	Вудгевен, Н.Й.
Губчак Йосиф	Лейк Цюріх, Ілл.
Горкало Миколай	Бентон Гарбор, Миш.
Горбулик Миколай	Портленд, Оре.
Городиський Орест	Чикаго, Ілл.
Гошовський Володимир	Йонкерс, Н.Й.
о. Гринишин П.	Вілмінгтон, Дел.
Гуменюк Юрій	Ровей, Н,Дж.
Ігнат Петро	Кліфтон, Н.Дж.
Іванів Леся	Бруклин, Н.Й.
Яросевич Віктор	Мірамар, Фла.
Яровенко Вадим	Елизабеттавн, Па.
Кальба Олег	Воррен, Миш.
Калинович Анна	Джерзі Сіті, Н.Дж.
Каркоць Михайло	Міннеаполіс, Мінн.
Ховайло Юлія	Волдвик, Н.Дж.
Кічоровський Теодозія	Форест Гіллс, Н.Й.
Кіцила Петро	Чикаго, Ілл.
Клос Марія	Даямонд Поінт, Н.Й.
Клименко Григорій	Клифтон, Н.Дж.
Кобаса Олександер	Вільямставн, Н.Дж.
Коцибала Святослав	Кротон он Гадсон, Н.Й.
Кокольський Роман	Монтклер, Н. Дж.
Колодруб Михайло	Істон, Па.
Конопада Ярослав	Воррен, Миш.
Копелзів Василь	Колумбус, Огайо
Копичук Роман	Сейнт Августін, Фла.
Корецька Анастазія	Фестус, Мд.
Корлатович Степан	Клівленд, Огайо
Королишин Петро	Норт Порт, Фла.
Костечко Любомира	Йонкерс, Н.Й.
Костюк Евгенія	Рочестер, Н.Й.
Коваленко Віра	Вайнленд, Н.Дж.
Ковалюк Богдан	Перт Амбой, Н.Дж.
Козак Ярослав	Гантінгтон Веллей, Па.
Козюпа Миколай	Іст Гановер, Н.Дж.
Крамаренко Стефанія	Річмонд, Мд.
Кравчук Микола	Джексон, Н.Дж.
Крук Мирослава	Воррен, Миш.
Кучкуда Соня	Веніс, Фла.
Кульчицький Андрій	Саутгейт, Миш.
Купчинський Ярема	Іст Брансвик, Н.Дж.
Курилас Оленка	Ветон, Мд.
Кузьо Теодор	Гренбі, Конн.
Керисюк Марія	Самерсет, Н.Дж.
Кисілевський Юрій	Клифтон, Н. Дж.
Лащук Люба	Юніон, Н.Дж.
Лехнюк О.	Чикаго, Ілл.
Лесюк Марія	Лорейн, Огайо
Леськів Наталія	Лейквуд, Огайо
Логан Юрій	Літтл Фолс, Н.Дж.
Лопачак Анна	Вест Сенека, Н.Й.
Лищик Микола	Перт Амбой, Н.Дж.
Макейчик Василь	Стратфорд, Конн.
Маланчук Стефан	Лорейн, Огайо
Марущак Ілько	Дірборн Гайтс, Миш.

	Матіїв Олександер	Рочестер, Н.Й.
	Мазяк Роман	Блумфілд Гіллс, Миш.
	Мельникович Юрій	Оро Велей, Аріз.
	Мігайчук Ярослав	Парма, Огайо
	Мізь Любомир	Овк Форест, Ілл.
	Мудрий Василь	Вудсайд, Н.Й.
	Мирон Андрій	Асторія, Н.Й.
	Нагачівець Михайло	Торонто, Онт., Канада
	Новосад Олександер	Дейтона Біч, Фла.
	Оберишин Ярослав	Джамейка, Н.Й.
	Одежинська Лідія	Філядельфія, Па.
	Орловський Стефан	Ню Полц, Н.Й.
	Ортинський Михайло	Тонаванда, Н.Й.
	Пап Михайло	Клівленд, Огайо
	Пастушок В.	Маркус Гук, Па.
	Павленко Павло	Евергрін Парк, Ілл.
	Перейма Ореста	Баффало, Н.Й.
	Полатайко Осип	Бетел Парк, Па.
	Полевик С.	Форт Дадж, Іа.
	Попель Юрій	Монмавнт Джанкшин, Н.Дж.
	Попів Андрій	Кларк Самміт, Па.
	Попович Катерина	Парма, Огайо
	Поритко Дам'ян	Гантер, Н.Й.
	Пращик Григорій	Вест Естон, Па.
	Прокопович Іриней	Калабасас, Каліф.
	Рачкевич Михайло	Чикаго, Ілл.
	Рейнер Емілія	Кергонксон, Н.Й.
	Роман Антон	Карнеліян Бей, Каліф.
	Рослицький Олег	Гантінгтон, Конн.
	Сахно Йосиф	Лукаут Мавнтен, Джа.
	Салдит Оксана	Амгерст, Н.Й.
	Шевченко Ж.	Атвотер, Каліф.
	Шарун Йосиф	Чикаго, Ілл.
	Скірка Микола	Йонкерс, Н.Й.
	Склепкович В.	Ратерфорд, Н.Дж.
	Слободинський Олег	Рочестер, Н.Й.
	Солук Джоанна	Лос Анджелес, Каліф.
	Стебельський Василь	Рідінг, Па.
	Стецьків Евген	Сарасота, Фла.
	Столярський Володимир	Омага, Неб.
	Стрільбицький А.	Форт Вейн, Інд.
	Стрижаковська Ольга	Трентон, Н.Дж.
	Сушко Ольга	Балтимор, Мд.
	Святківський Григорій	Словн, Н.Й.
	Сидоряк Ярослав	Гілсборо, Каліф.
	Танський Михайло	Тусон, Аріз.
	Теплий Станислав	Ню Тріполі, Па.
	Тлумач Іван	Ефрата, Па.
	Тренза Михайло	Карл Плейс, Н.Й.
	Тритяк О.	Матаван, Н.Дж.
	Турянський Е.	Воррен, Н. Дж.
	Тимчишин Т.	Ст. Піттерсбург, Фла.
	Українські курси	Індіяна, Па.
	Вербицький Андрій	Джамайка Плейн, Масс.
	Васів Василь	Кліфтон, Н.Дж.
	Васильків Йосиф	Кліфтон, Н.Дж.
	Василина Євген	Літтлтавн, Кольо.
	Волошин Стефанія	Акрон, Огайо
	Волошин Михайло	Парма, Огайо
	Винник Роман	Гайд Парк, Н.Й.
	Захарко Михайло	Менвілл, Н.Дж.
	Зазуля Т.	Ріго Парк, Н.Й.
	Займан Лев	Елленвіл, Н.Й.
2	Зюр Олекса	Філядельфія, Па.
	Матичак Володимир	Мокена, Ілл.
	Паньків Павло	Вейнсвілл, П. Кар.
	Телюк Наталія	Стемфорд, Конн.
	Томащук Даніел	Кензас Сіті, Мо.
	Залуга Петро	Вестленд, Миш.
1	Мірчук Ігор	Віллов Гров, Па.
	Мокринська Анна	Ірвінгтон, Н. Дж.
	Москалюк Петро	Мокена, Ілл.
	Садовей Іван	Елкгарт, Інд.
	Шайда Іван	Сейнт Пол, Мінн.
	Стельмах Лев	Міссіссага, Онт., Канада
	Разом за місяць	**4,903.00 дол.**

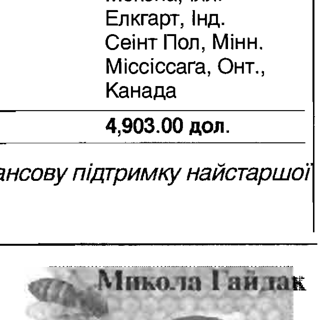
Щиро дякуємо за фінансову підтримку найстаршої української газети.

Бджоли і українська пошта

Минули в Україні часи, коли на знаках поштової оплати відтворювали передовсім політичних діячів та вояків. Пошта України згадала про бджіл та бджолярів. Минулого року з цієї теми випущені ілюстровані поштові конверти. На одному з них художник В. Євтушенко відтворив портрет греко-католицького священика о. Миколи Михалевича (1843 —1922), засновника новітнього пасічництва в західній Україні, автора підручника "Пасіка", який перевидавався 5 разів. На конверті художника Т. Заславської бачимо портрет вченого, міжнародного діяча в галузі бджільництва Миколи Гайдака (1989 —1971), який залишив по собі понад 150 наукових праць з біології та бджільництва. Микола Гайдак був професором ентомологічного відділу Міннесотського університету. Заслуга пошти ще й у тому, що ці імена в Україні невідомі, їх замовчували упорядники енциклопедій.

Третій конверт (художник О. Калмиков) присвячений XII Міжнародному конґресові з бджільництва "Апіславія" у Києві.

Три місяці...

(Закінчення зі стор. 12)

Ігор: — Я працював в Sherwyn Park Nursing Home. Перше враження — тяжке: середній вік — 89, майже всі інваліди, ментально неспроможні. Але з часом моє наставлення змінилося. Я відвідував хворих і розмовляв з ними, між ними були розумні люди, які могли багато розповісти. Коли ми прощалися, я відчув, наскільки наблизився до них. В Україні уже також є подібні доми, але їх менше.

— Крім праці, ви слухали якісь лекції?

Наталя: — Так, щотижня — два повні дні лекцій про канадську політичну систему, історію, економіку в Queen's University. Вісім лекцій в Academy of Learning в Броквіллі про психологію багато нам відкрили: як визначити свої зацікавлення і здібності, як шукати праці, писати резюме, пройти співбесіду. Це для нас нова галузь. Далі слухали, як відкрити свій бізнес, зробити рекляму, знайти партнера і т. п.

С. Новоселецька: — Academy of Learning вчить провадити малим бізнесом. Ми одержали від неї багато матеріялів, які зможемо використати. Будемо підтримувати з нею зв'язок.

Ігор: — В міському ратуші слухали лекції про економіку і історію Броквіллу і були присутні на засіданні міської ради. В Оттаві були на засіданні парляменту, де виступав прем'єр-міністер.

— А що ви вчили канадців?

Ігор: — Шість тижнів по вівтірках влаштовували українські кляси для наших партнерів і громадян Броквіллу. Приходили головно наші господарі, співробітники, кількох старших людей українського походження. Кожний з нас викладав інших предмет: Я і Антон — українську мову, Наталя з Павлом — економіку і політику України, Оксана з Лесею — культуру і традиції, вчили пісні, коляди, розповідали про писанки, готовили страви, Владислава — про історію українських міст, Андрій — про українську літературу.

Леся: — Постійно було багато запитань. Мало хто знав, де Україна. Для них це все було Росією, але тепер знають, що Україна — це щось інше. Кожний канадець-партнер вміє привітатись гарною українською мовою і співає з нами українські пісні.

— Чи виникли якісь проблеми непорозуміння?

Оксана: — Ні, ми приїхали в гості, поводилися чемно, і до нас ставились дуже прихильно, доброзичливо.

С. Новоселецька: — Мені дуже приємно було, що при всіх зустрічах люди дивились на Україну набагато позитивніше, як на Росію.

Ігор: — Багато людей в Україні соромляться, що вони українці, що вони громадяни такої бідної країни, і хочуть еміґрувати. В Канаді я більш відчув себе українцем, і хочу вернутись, щоб прислужитися своєму народові.

Пожертви на розбудову Острозського філіялу НАУКМА можна складати на окремий Фонд при Освітній Фундації Петра Яцика. Чеки прошу виписувати на **PJEF-Ostrih Academy Fund** та висилати на адресу: **Petro Jacyk Educational Foundation, 1260 Eglinton Ave. E, Mississauga, ON L4W IK8.** Жертводавці отримають посвідку для відтягнення суми пожертви від податку.

СПОРТ
Редагує Омелян Твардовський

До справи літніх спортивних ігор в Україні

Недавно до Управи УСЦАК надійшло Положення Державного Комітету з фізичної культури і спорту, в якому надрукована вичерпна програма Всеукраїнських літніх спортивних ігор. В ньому поміщений вже давніше виданий Президентом України Указ, в якому Л. Кучма виявив своє прихильне ставлення до цих ігор, взявши їх під свою опіку.

Далі – постанова Кабінету Міністрів України, в якій, між іншим, написано: „Міністерству закордонних справ, Державному комітетові з фізичної культури і спорту, Державному комітетові у справах національностей та міграції вжити заходів для залучення до участи у Всеукраїнських літніх спортивних іграх спортсменів — представників української діяспори, сприяти створенню відповідних умов для оформлення необхідних в'їзних та виїзних документів під час проведення ігор".

Подаються також докладні дані про ці ігри із 45-ти видів спорту, програма, термін і місця переведення змагань і фінальних ігор.

Ігри мають проводитися протягом майже цілого року. Урочисте відкриття їх фінальної частини відбудеться 27 червня 1999 року, закриття — 11 вересня 1999 року в Києві.

Познайомившись із поданою в згаданому положенні програмою ігор, Екзекутива Управи УСЦАК зайняла своє становище, яке вислала до президента Державного комітету фізичної культури і спорту та НОК України Івана Федоренка:

1, „УСЦАК і усі українські спортові осередки в діяспорі (Канаді і Америці) вповні схвалюють Указ Президента України про проведення у 1999 році Всеукраїнських літніх спортових ігор.

2. УСЦАК із задоволенням сприйняв Постанову Кабінету Міністрів України про Всеукраїнські ігри і особливо запрошення до участи в них українців з закордону.

3. Одначе, проаналізувавши положення про ці ігри, Управа УСЦАК, на жаль, не бачить можливостей участи спортсменів зі своїх теренів. Солідно і дбайливо опрацьована програма ігор достосована виключно до участи спортсменів України.

У нас, на терені діяння УСЦАК, існує скромна кількість активних ділянок спорту, – копаний м'яч (футбол), чоловіча й жіноча відбиванка (волейбол), теніс, плавання і шахи, що їх вправляє українське юнацтво, студенти і старші – усі на аматорській (любительській) базі. Їхати на довший час в Україну для участи у відбіркових етапах змагань і, можливо, на завершення (фінальні ігри), практично неможливо.

4. В загальних повідомленнях про ігри є згадка про відбуття за програмою ігор Олімпійського тижня. Чи можна одержати більше інформацій про його програму, дату і місце?"

За Управу УСЦАК цей лист, висланий „факсом" 25 січня ц. р., підписав голова Мирон Стебельський.

Після одержання інформації з України в справах Всеукраїнських літніх ігор, подамо їх до відома зацікавленим українським спортовим осередкам і симпатикам українського спорту.

Пресова референтура УСЦАК

Криза в проводі МОК

Настав критичний час в керівних органах Міжнародного Олімпійського Комітету і діяльності його президента Гуана Антонія Самаранча. Виявлений скандал з підкупом щодо міста Солт-Лейк-Сіти в стейті Юта для зимової Олімпіяди в 2002 році, спричинив відставку шести корумпованих чиновників МОК. Справи двох інших, серед них президента НОК Росії Віталія Смірнова, подано на дослідження. Світова преса вдарила на сполох, посипалися звинувачення на адресу МОК і його президента Самаранча про те, що випадок корупції, пов'язаний з Солт-Лейк-Сіти – не перший, що такий недобрий стан існує у верхівці МОК вже довгі роки.

Бельгійська газета „Стандарт", наприклад, пише: „Кожній нормально мислячій людині зрозуміло, що президент МОК Самаранч знав про це"... Швайцарська газета „Трібюн Женев" закликає: „Пане Самаранч! Відійдіть у відставку!" Норвезька газета „Верднес Ґанг" в редакційній статті, між іншими, написала: „МОК виявив себе! Це загниваюча організація, і Самаранч не може приховати цього факту". Англійська газета „Дейлі Телеґраф" пропонує урядові Швайцарії, де міститься МОК, закрити організацію після обстеження її діяльности. „Ю Ес Ей Тудей" в своїй редакційній статті з 26 січня ц. р. теж закликає Самаранча піти у відставку.

Українським симпатикам спорту Самаранч запам'ятався як великий прихильник колишньої червоної російської імперії, де він в білокам'яній столиці свого часу був амбасадором Еспанії. Не дивина, що між іншими звинуваченнями є теж натяки „на знайомство Самаранча з російською мафією".

Ведмежу послугу Самаранч зробив українським спортовцям, коли після розпаду російської імперії, за вказівками російських спортивних чиновників, включно зі Смирновим, не допустив їх до самостійного виступу на Олімпіядах: зимовій в Альбертвіл у Франції, де Віктор Петренко здобув золоту медалю, і пізніше в літній у Барсельоні, де українські спортовці здобули 20 індивідуальних і 20 дружинових медалів. Хитро-мудро цей здобуток був віднесений на рахунок так званої „об'єднаної команди", яку не обізнана громадськість ототожнювала з Росією. „Об'єднана команда" була твором російських спортивних шовіністів, які мріяли й далі тримати український спорт на своєму припоні і, як ми вже згадали вище, в цьому їм сприяв Самаранч. На яких підставах Самаранч тісно співпрацював з росіянами, покищо не знаємо. Можливо, і ці його вчинки вийдуть на денне світло в недалекому майбутньому, а покищо не будемо глибоко переживати, якщо Самаранч врешті відійде з провідної арени МОК.

Денис Силантьєв близько мети

Денис Силантьєв (зліва) і Дмитро Краєвський на чемпіонаті світу (січень ц. р.).

Повернувся з Гонконґу до Києва відомий в спортивному світі український плавець Денис Силантьєв, який 9 і 10 січня ц. р. був учасником чергового етапу чемпіонату світу. В жіночій групі в черговому етапі змагань була теж відома у спортивному світі Яна Ключкова.

Денис і Яна були визнані найкращими плавцями змагань. Денис здобув дві золоті і одну срібну медалі на 200 і 100-метрівках метеликом, з осягом, відповідно, 1.56,19 і 52,07 – золоті медалі, а на 50 м. з вислідом 24,18 – срібну медалю. Яна Ключкова теж здобула дві золоті і одну срібну медалі на доріжках 400 і 200 м., змінним стилем, з вислідами: 4.39,92 і 2.12,69. На 100-метрівці з осягом 1.04,50 вона вийшла другою і була нагороджена срібною медалею.

Ще перед цим етапом Денис був учасником змагань етапу в Пекіні, Китай, де теж здобув дві золоті медалі. Щоб стати чемпіоном світу, треба перемогти на 6-ти з усіх 12-ти етапів змагань на трьох континентах в Америці, Европі і Азії. Це складні і коштовні переїзди. Нагадаємо, що переїзд Дениса до Америки фінансував УСЦАК. Тому і радіють члени і симпатики УСЦАК теперішнім успіхам Дениса. Він очолює табелю змагань і має реальні можливості втретє прославити Україну, здобуваючи титул чемпіона. На його рахунок вже є 74 точки, подальші місця займають Джефф Гюджіл (Австралія)-57, Лан Ліконь (Китай)-27, Чжань Цень (Китай)-20. Яна покищо в першій п'ятці з 37 точками займає 4-те місце. Веде Сузан Ролф (Англія)-50 точок, Нінь Бо (Китай) і Маріяна Лімперт (Канада) мають – по 40 точок.

ПОВІДОМЛЕННЯ В СПРАВІ НАДАННЯ СТИПЕНДІЙ НА 1999/2000 р.

Згідно з рішенням Головного Уряду УНСоюзу в листопаді 1998 року, програма стипендій УНС буде значно упрощена з мінімальними вимогами документації.

1-ше ЧЕРВНЯ 1999 призначено як новий реченець для зложення стипендійного прохання та вимаганих документів. Нові аплікації висилатимуться при кінці місяця лютого ц.р. Щоб отримати аплікацію прошу вислати виповнений купон:

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION
SCHOLARSHIP COMMITTEE
2200 Rt. 10, P.O. Box 280, Parsippany, N.J. 07054

Please send me a scholarship application for the 1999/2000 school year

Name: ____________________

Address: ____________________

City: ____________ State ________ Zip Code ________

I am a member of UNA Branch ________

В КІНЦІ НОМЕРА

НА ДЕНЬ ВАЛЕНТИНА

Оксана Булах

Вічне

Те, що люблять руки мої, – зотліє.
Все довкола життєвий вогонь спопеляє,
Перетворює у забуття.
Все, що любить серце моє, – уціліє.
Бо кохання живе,і не треба йому вороття.

* * *

Оксана Лиховид

У полині сутінків

Промайнеш,
промайнеш,
промайнеш, -
а мене ж, а мене ж не покличеш,
обминеш,
обминеш,
обминеш,
не згадаєш, не глянеш у вічі...
А мені,
а мені,
а мені
буде снитися скронь твоїх іній,
що не тане в гіркім полині -
у червневому вечорі синім...

ХОЧЕТЕ ВІРТЕ, А ХОЧЕТЕ — ПЕРЕВІРТЕ

Емілія Бурмагіна:

Як я розумію, що таке хвороба

Продовження. Початок в числі 6.

II. Як ми лікуємо рак?

Рак різних органів лікується по-різному, але є й спільне в лікуванні. Я і мої сини застосовуємо однакові для всіх проявів раку наговори, обряди, дієту, піст, молебні. Усі різновиди раку ми зцілюємо без отрут, тільки при раку лімфовузлів вживаємо сулему плюс трави, але з молитвою. Рак крови лікується спиртовими сумішами, тому що вони повинні швидко всмоктуватися в кров. Усе це розписується кожному хворому особисто й докладно, в залежності від того, куди в нього пішли метастази.

Я мрію, щоб люди повірили — я не є шарлатанка, я можу допомогти, але треба відразу їхати до мене, не вдаючись до хемічних та інших засобів, які вбивають імунну систему. Медики, роблячи досліди з людиною, руйнують її здатність до самозахисту, а потім розводять руки: готуйтеся, мовляв, до найгіршого. Тільки після цього таких, ще живих, "покійників" привозять до мене з останньою надією. У Києві я сама до хворих не ходжу, цим зайняті мої сини, які мають благословіння Церкви і теж зцілюють, а також мої молоді учні, дії яких я тільки контролюю. Вдома лікуються також переляки, страх.

Ракову пухлину й усе тіло треба рано вранці, у четвер, викатати з молитвою яйцем, яке того ж дня слід віднести на цвинтар і, дотримуючись поминального обряду, з молитвою, закопати яйце в могилу, вголос просячи небіжчика допомогти у лікуванні, забрати на той світ з хворого рак. Якщо хворий має поширене ім'я, слід розшукати поховання з таким же іменем. Якщо ім'я рідкісне, краще обрати покинуту могилу дорослої людини. Душа покійного чує голосну розмову з нею, але не треба, щоб ваше звертання ще хтось чув. Таку покинуту могилу треба гарно прибрати, квіти принести, шматок хліба на спомин, посипати пшона. Душа забутого небіжчика радітиме, що її хтось відвідав з проханням, і таке прохання виконає . Звірятка хліб з'їдять, пташки зерно склюють і звістку по світу рознесуть, на душі в покійного полегшає. Взагалі краще проводити цей обряд на старому, покинутому цвинтарі, де душі померлих самітні, скучили за людьми. Так мене вчили старі знахарі.

Коли я жила на російській Півночі , там був цвинтар в'язнів з колишніх таборів, — велике поле з горбочками. Навіть хрестів там не ставили, тільки стовпчики з номерами. Це — найсамотніші, змучені душі. На кожного важкохворого на рак вибирається окрема могилка. Закопуєш яйце після викатування хвороби неглибоко, щоб швидше під сонцем протухло, просиш визволити хворого від його недуги, обіцяєш душі покійного, що після одужання хворий її відвідуватиме, дякуватиме, а покійникові тільки й треба пам'яти і уваги.

Я так докладно про це розповідаю, бо часто родичі хворого лякаються, не хочуть йти на цвинтар. А що ж в цьому поганого? Християнська церква вчить людей шанувати душі померлих, доглядати навіть чужі, покинуті могили. Применшувати страждання хворого, "віддавати" його біль покійникові теж краще по четвергах.

Звісно, рак може переходити й на лікаря, тому слід захищати себе, носити достатню (2-2 шари марлі) пов'язку на устах. Якось ми приймали хворих до свого житла на лікування. Коли після прориву пухлини перев'язували хворих, то не мали пов'язок, тільки захист. Дихати при перев'язці небезпечно — "нахапалися" самі. Я лікувала у себе саркому двічі, син Микола — 7 разів, син Ілля — 3 рази, син Олексій — один раз.

Рак буває від сильного чаклунства, тому при блюванні з хворого виходять найдивніші предмети, якими чаклун "нагодував" людину. Щоб переконати хворого, у нас прийнято починати з викатування яйцем, щоб хворий пересвідчився, якого наговору йому зроблено, як він має напружити усі сили, щоб подолати біду. Іноді в склянці з водою від білка яйця піднімаються нитки, куполи, навіть води не видно — усе стає білим. Буває, що на жовте виходять темні візерунки, пухлини. У діягностиці на яйці можна багато побачити. Я це все показую хворому, щоб він знав, з чим має боротися, молився, постився. Інакше декого і не переконати у причині його хвороби. Так буває й при інших хворобах.

У мене були на прийомі два старшого віку паталогоанатоми, які усе життя розтинали трупи в міській трупарні. Вони сказали, що рак дуже поширився в Україні, і підтвердили мою думку, що йдеться про зростання числа чаклунів та відьом, бо легко придбати книги з "чорної магії" і набратися з них різних відомостей. Людина помирає, і паталогоанатом пише, що у неї був рак, хоча насправді людина померла від чаклунства.

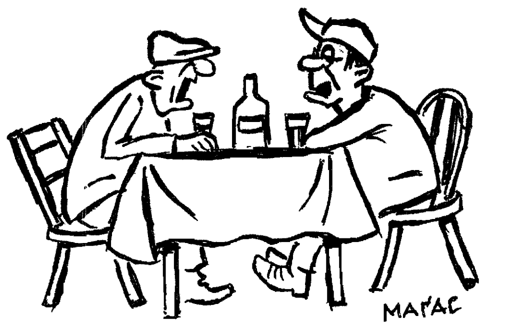
Головне в моїй практиці — це дати хворому і його родині захист від чарів, бо після певного полегшення чаклун може знову зашкодити людині. Не вірте екстрасенсам, вчіться самим працювати над собою. Є відповідні молитви, лікування святими образами, викатування хвороби яйцем, спілкування з бузиною, під корінням якої є вихід до нечистої сили.

Якось у мене усе літо жила група хворих на рак людей і вони ходили до бузини "віддавати" хворість, розмовляли з деревами. Біль минав. А фельдшер нашого села усе дивувалася, як це я, маючи стільки хворих, не викликаю "швидку допомогу", не купую ліки. А вони ж бо деревами лікувалися. Ще було б добре мати контрастні джерела — холодне і гаряче. Холодне у нас є, а другого немає. Навчаю хворих терпінню, смиренності перед Богом, каяттю у своїх гріхах.

Емілія Бурмагіна

Тел. у Києві — (044) 565-8065

ВЕСЕЛИМ ОЛІВЦЕМ ВСЕВОЛОДА МАҐАСА

– Я чув, Петре, що горілку корисно пити, бо вона вбиває мікробів.
– А я чув, що чим більше п'єш, тим більше тої нечисті, що шкодить нашому здоров'ю, гине.
– Ну то будьмо здорові, Іване!

У Мюнхені помер Іван Кошелівець

З Мюнхену надійшла сумна вістка, що там 5 лютого 1999 року помер широко відомий літературознавець і редактор, член НТШ, УВАН і член редакційної колегії „Енциклопедії українознавства" Іван Кошелівець. Народжений 10 листопада 1907 року на Чернігівщині, після Другої світової війни перебував від 1947 року в Мюнхені, де його і поховано 11 лютого.

В українському культурному житті був широковідомий як літературознавець і головний редактор місячника „Українська літературна газета" в роках 1955-60, а від 1961 року став головним редактором „Сучасности", тричі займаючи цей пост аж до 1984 року.

З-під його пера появилися монографії „Сучасна література в УССР", „Микола Скрипник" і „Олександер Довженко", як також ряд перекладів із чужомовних літератур. Його найбільше відомий твір – це спомини „В дорозі до себе", який появився у 1985 році.

І. Кошелівець залишив у смутку дружину, відому поетесу та письменницю Емму Андієвську.

ОСЕРЕДОК НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ім.ШЕВЧЕНКА в ЧИКАҐО
та РЕДАКЦІЯ ЕНЦИКЛОПЕДІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ДІЯСПОРИ
з сумом повідомляють, що 5 лютого 1999 р. упокоївся в Бозі

бл. п.

проф. МИРОСЛАВ СЕМЧИШИН

нар. 26 серпня 1910 р.
дійсний член НТШ і кол. голова Осередку НТШ в Чикаго
та співробітник ЕУД.

ПОХОРОН відбувся 8 лютого з українського православного собору св. Володимира на цвинтар в Ельмвуд (українська секція).

Дружині Христі в Чикаґо та в Україні синові Мирославові з дружиною, як також дітям, внукам та правнукам висловлюємо глибоке співчуття.

В невимовному тяжкому горі сповіщаємо приятелів і знайомих, що в понеділок 8 лютого 1999 р., скінчивши життєрадісних 52 роки, з волі Божої по тяжкій хворобі, відійшла у життя вічне наша найдорожча і незабутня ДРУЖИНА, МАМА, ДОНЬКА, НЕВІСТКА, ТІТКА, ШВАҐРОВА, ПЛЕМІННИЦЯ і ДВОЮРІДНА СЕСТРА

бл. п.

ЯРОСЛАВА СИДОРАК
з дому КУЗЬМИЧ

ПАНАХИДИ відбулися в середу 10 лютого та в четвер 11 лютого о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Andrett Funeral Home, 353 Second Ave. (betw. 20 & 21 St.) NYC.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в п'ятницю 12 лютого о год. 9:30 ранку в катедрі св. Тройці при 359 Брум вул.

В год. 12-ій Панахида відбулася в Церкві-Пам'ятнику в С. Бавнд Бруку, Н. Дж. а тіло спочине на українському православному цвинтарі св. Андрія Первозванного.

У безмежному горі:

чоловік – МАРКО
доні – ЛАРИСА і ДАРІЯ
мама – ВАЛЕНТИНА КУЗЬМИЧ
теща – ЗЕНОВІЯ СИДОРАК
братова – КСЕНЯ з синами ЮРІЄМ і ДАНИЛОМ
тітка – ТЕТЯНА ДЗІВАК
швагер – ЯРОСЛАВ СИДОРАК з дружиною ОКСАНОЮ і синами АНДРІЄМ і РОМАНОМ
двоюрідні – БОГДАН і КАТЕРИНА з родинами в Україні.

Замість квітів можна зложити пожертви на Crown Jewel Endowment Fund of UIA 2 E. 79th St. NYC або на Стипендійний Фонд для студентів в Україні при Об'єднанні Українських Православних Сестрицтв у США.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ІЛЬКО ФИЧОК член УНС Відд. 155 в Перт Амбой, Н.Дж. Помер 21 квітня 1998 р. на 86-му році життя. Нар. в 1911р. в Україні. Членом УНС став в 1951 р. Залишив у глибокому смутку синів Гавк і Стенлі, чотирьох внуків і трьох правнуків. Похорон відбувся 23 квітня 1998 р. на українському цвинтарі в Перт Амбой, Н. Дж.

Вічна йому пам'ять!

І. Завійський, секр.

МАР'ЯН ЦАМАНСЬКИЙ член УНС Відд. 350. Помер 25 квітня 1998 р. на 67-му році життя. Нар. в 1930 р. в Німеччині. Членом УНС став в 1973 р. Залишив у глибокому смутку дружину Ганю, сім дітей і десять внуків. Похорон відбувся 1 травня 1998 р. на цвинтарі св. Івана в Норвок, Кт.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

ЮРІЙ ГОЛЮКА член УНС Відд. 130 в Ню Йорку. Помер 8 жовтня 1997 р. на 62-му році життя. Нар. в 1935 р. у Львові, Україна. Членом УНС став в 1948 р. Залишив у глибокому смутку дружину Лесю, синів Алекса, Артура, брата Леська, внуків Марка, Михайла, Алексіс, Стефцю і Христю. Похорон відбувся 11 жовтня 1997 р. на українському православному цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

АНДРІЙ ОНУФРАК член УНС у Вілліямспорт. Помер 19 березня 1998 р. на 74-му році життя. Нар. в 1923 р. у Бервік. Залишив у глибокому смутку дружину, сина, двох сестер і двох внуків. Похорон відбувся 22 березня 1998 р. на Indiantown Gap National Cemetery, Annville.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

ПАТРИША ВОЛОЩУК член УНС. Померла 19 листопада 1997 р. на 88-му році життя. Нар в 1910 р. в Україні. Членом УНС стала в 1960 р. Залишила у глибокому смутку дочку Марію, сина Ричарда, п'ять внуків та двох правнуків.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

АННА ЗАННИ член УНС Відд. 112 Т-ва св. Марії в Пармі, Ог. Померла 17 березня 1998 р. на 74-му році життя. Нар. в 1923 р. в Клівленді, Ог. Членом УНС стала в 1960 р. Залишила у глибокому смутку Чарлз-Петра. Похорон відбувся 23 березня 1998 р. в Тускан, Ар.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

ОЛЬГА ФЕДОРОВИЧ член УНС Відд. 45 у Філядельфії, Па. Померла 14 травня 1998 р. на 82-му році життя. Нар. в 1915 р. в Україні. Членом УНС стала в 1980 р. Залишила у глибокому смутку дочок Надю, Любу, Гелен і Марію. Похорон відбувся 19 травня 1998 р. на цвинтарі св. Петра у Філядельфії, Па.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

АННА КАМІНСЬКА член УНС Відд. 266 Т-ва ім. Івана Франка в Амстердамі, Н.Й. Померла 25 квітня 1998 р. на 86-му році життя. Нар. в 1912 р. в селі Липівка, Україна. Членом УНС стала в 1952 р. Залишила у глибокому смутку двох синів Василя і Ярослава, сестру Параску. Похорон відбувся 28 квітня 1998 р. на цвинтарі св. Миколая в Амстердамі, Н.Й.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

АНДРІЙ ЯВОРІВ член УНС. Помер 23 березня 1998 р. на 86-му році життя. Нар. в 1911 р. в селі Стрілків на Стрийщині, Україна. Членом УНС став в 1949 р. Залишив у глибокому смутку дружину Параню, дочок Соню, Надію, Любу, Христину, Віру, сина Стефана, зятів і внуків. Похорон відбувся 26 березня 1998 р. на цвинтарі Святого Духа в Гемптонбургу, Н.Й.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

ПЕТРО ГАРАСЮК член УНС Відд. 56 Т-ва св. Івана Хрестителя в St. Clarksville, Ohio. Помер 6 березня 1998 р. на 78-му році життя. Нар. в 1919 р. Членом УНС став в 1972 р. Залишив у глибокому смутку сина Стефана. Похорон відбувся 9 березня 1998 р. на цвинтарі Маунт Калварі.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

СТЕЛЛА ІГРІҐ член УНС. Померла 11 квітня 1998 р. на 77-му році життя. Нар. в 1920 р. в Піттсбургу, Па. Членом УНС стала в 1939 р. Залишила у глибокому смутку дочку Жанет, сина Фреда і брата в Україні. Похорон відбувся 15 квітня 1998 р. на цвинтарі Королева Неба в Пітерс Тавншіп, Па.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

ЯРОСЛАВ МАКАРУШКА член УНС. Помер 13 березня 1998 р. на 89-му році життя. Нар. в 1908 р. в селі Сівка Войнилівська, Україна. Членом УНС став в 1968 р. Залишив у глибокому смутку дружину Марію, синів Хризанта, Андрія, дочку Олену, внуків. Похорон відбувся 16 березня 1998 р. на цвинтарі Святого Духа в Гемптонбургу, Н.Й.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

МАТІЛДА СТЕФАНСКИ член УНС Відд. 102 Т-ва свв. Петра і Павла в Клівленді, Ог. Померла 9 березня 1998 р. на 89-му році життя. Нар. в 1908 р. в Польщі. Членом УНС стала в 1943 р. Залишила у глибокому смутку дочку Ненсі, двох внуків і правнучку. Похорон відбувся на цвинтарі св. Хреста в Брук Парк, Ог.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

МИРОСЛАВ ГАРМАТЮК член УНС Відд. 465 Т-ва ім. Івана Франка в Ляшіні. Помер 1 березня 1998 р. на 78-му році життя. Нар. в 1920 р. в селі Синячівка, Збараж, Україна. Членом УНС став в 1935 р. Залишив у глибокому смутку дружину Наталю, дочку Галину, сина Ореста і сестру Галину в Україні, та багатьох приятелів.

Вічна йому пам'ять!

Т. Мороз, секр.

АНАСТАСІЯ ГЕЛМОЛД член УНС. Померла 15 травня 1998 р. на 76-му році життя. Нар. в 1921 р. в Ню Йорку. Членом УНС стала в 1938 р. Залишила у глибокому смутку сина Річарда. Похорон відбувся на цвинтарі св . Івана в Мідл Вілліджі, Квінс, Н.Й.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

МИРОСЛАВ РАКОВСЬКИЙ член УНС Відд. 472 в Чикаго. Помер 1 лютого 1998 р. на 91-му році життя. Нар. в 1907 р. в Коломиї, Україна. Членом УНС став в 1949 р. Залишив у глибокому смутку сина Юрія з дружиною Лесею, внуків Левка і Софійку та ближчу і дальшу родину в США і в Україні. Похорон відбувся 7 лютого 1998 р. на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна йому пам'ять!

Стефанія Кочій, секр.

ЯРЕМА ДЯЧИШИН член УНС. Помер 4 березня 1998 р. на 57-му році життя. Нар. в Чикаго, Ілл. Залишив у глибокому смутку дружину Джаніс, трьох синів Стефана, Андрія, Христофора і сестру. Похорон відбувся на Arlington Національному цвинтарі у Вашінгтоні.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

АННА ЛАНІК член УНС Відд. 239 Т-ва св. Юрія у Філядельфії, Па. Померла 16 травня 1998р. на 95-му році життя. Нар. в 1903 р. в Україні. Членом УНС стала в 1960 р. Залишила у глибокому смутку дочку Марію, трьох внуків Карол, Джаніс і Івана, трьох правнуків. Похорон відбувся 20 травня 1998 р. на цвинтарі св. Йосифа в Томс Рівер, Н. Дж.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

АНДЖЕЛІНА ГРОЗІНСКІ член УНС Відд. 383 Т-ва свв. Петра і Павла в Бриджпорт, Па. Померла 12 травня 1998 р. на 77-му році життя. Нар. в 1920 р. в Італії. Членом УНС стала в 1945 р. Залишила у глибокому смутку сина Карла. Похорон відбувся 15 травня 1998 р.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

ОСИП ЛОБОДОЦЬКИЙ член УНС Відд. 292 Т-ва св. Івана Хрестителя у Воррен Миш. Помер 16 травня 1998 р. на 92-му році життя. Нар. в 1906 р. в Україні. Членом УНС став в 1949 р. Залишив у глибокому смутку дочок Христину і Наталію з чоловіками, дев'ять внуків і п'ять правнуків. Похорон відбувся 19 травня 1998 р. в Southfield, Mi.

Вічна йому пам'ять!

Ірена Прийма, секр.

ДМИТРО ВОЙТ член УНС Відд. 163 Т-ва „Єдність" у Філядельфії, Па. Помер 15 травня 1998 р. на 74-му році життя. Нар. в 1923 р. в селі Тершів, повіт Самбір, Україна. Членом УНС став в 1951 р. Залишив у глибокому смутку дружину Гордану, сина Ярослава з родиною, сестру Марію, брата Михайла з родиною в Україні і дальшу родину. Похорон відбувся 20 травня 1998 р. на цвинтарі Lawnview Rockledge в Пенсильвенії.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

ДАНІЕЛ МАКСИМЮК член УНС Відд. 424 у Філядельфії, Па. Помер 10 травня 1998 р. на 67-му році життя. Нар. в 1930 р. Членом УНС став в 1964 р. Залишив у глибокому смутку дружину Марію, синів Алекса, Михайла, Миколая і дочок Ребекку і Христину. Похорон відбувся на цвинтарі св. Марії в Елкінс Парк, Па.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

СТЕФАН ГОЛОД член УНС Відд. 147 Т-ва св. Михаїла в Аллентавні, Па. Помер 29 січня 1998 р. на 85-му році життя. Нар. в 1912 р. в Стрию, Україна. Членом УНС став в 1951 р. і вдруге в 1971 р. Залишив у смутку дружину Ілейн, сина Богдана в Україні, дочок Сандру і Лідію, невістку, брата, сестер і двох внуків. Похорон відбувся 2 лютого 1998 р. на цвинтарі св. Івана в Northampton, Pa.

Вічна йому пам'ять!

Дженіс Мілінічик, секр.

ОЛЕНА ГЕЙНЕР член УНС Відд. 78 Т-ва св. Миколая в Дженкенвілл, Па. Померла 19 лютого 1998 р. на 76-му році життя. Нар. в 1921 р. в Дженкінтавні. Членом УНС стала в 1978 р. Залишила у глибокому смутку чоловіка Михайла, сина Роберта, дочку Елизабет. Похорон відбувся 24 лютого 1998 р. на цвинтарі св. Миколая в Дженкенвілл, Па.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

АЛЬБЕРТ БАБЯК член УНС Відд. 57 Т-ва свв. Петра і Павла в Коговз, Н.Й. Помер 30 січня 1998 р. на 79-му році життя. Нар. в 1918 р. в Коговз. Членом УНС став в 1937 р. Залишив у глибокому смутку дружину Гелен, сина, дочку і внуків. Похорон відбувся 2 лютого 1998 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла у Вотерфорді, Н.Й.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

МОРРІС МАТВІШИН член УНС Відд. 444 Т-ва ім. М. Лисенка в Саскатуні, Канада. Помер 31 грудня 1997 р. на 76-му році життя. Нар. в 1921 р. Членом УНС став в 1975 р. Залишив у глибокому смутку сестру Анну. Похорон відбувся 5 січня 1998 р. на цвинтарі Memorial Gardens в Prince Allbert, Sask.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

МИХАЙЛО КОВАЛЬ член УНС Відд. 180 Т-ва ім. Івана Франка в Акрон, Ог. Помер 31 січня 1998 р. на 74-му році життя. Нар. в 1923 р. в Бережанах, Україна. Членом УНС став в 1966 р. Залишив у глибокому смутку дружину Павлину, синів Михайла і Йосифа, дочку Олену з чоловіком Віллямом і внука Еріка. Похорон відбувся 3 лютого 1998 р. на цвинтарі св. Христа в Акрон, Ог.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

ТЕОДОР ГРИЦАК член УНС Відд. 452 в Чикаго, Ілл. Помер 25 листопада 1997 р. на 71-му році життя. Нар. в 1926р. Залишив у смутку дружину Катерину і трьох дочок: Теодору, Лізу і Тіну. Похорон відбувся 27 листопада 1997 р. на цвинтарі св. Миколая в Гаммонд.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

ГРИГОРІЙ ГОЛЕЦ член УНС Відд. 137 Т-ва ім. Богдана Хмельницького у Західньому Істоні, Па. Помер 8 лютого 1998 р. на 75-му році життя. Нар. в 1922 р. в селі Ятвяги, Мостиська, Україна. Членом УНС став в 1950 р. Залишив у смутку дружину Дарію, синів Петра і Григорія, пасерба Володимира, 7 внуків, двох пасербиць. Похорон відбувся 14 лютого 1998 р. на цвинтарі св. Михаїла у Вайтголл, Па

Вічна йому пам'ять!

Стефан Колодчин, секр.

МИКОЛА КАВКА член УНС Відд. 174 Т-ва „Ватра" в Дітройті. Помер 31 грудня 1997 р. на 83-му році життя. Нар. в 1914 р. в Україні. Членом УНС став в 1979 р. Залишив у смутку дочку Оксану, внуків і жалібну громаду. Похорон відбувся 2 січня 1998 р. на цвинтарі Вудтавн у Дітройті.

Вічна йому пам'ять!

Віра Крутий, секр.

ВАСИЛЬ ЯРЕМИШИН член УНС Відд. 266 Т-ва ім. Івана Франка в Амстердам, Н.Й. Помер 29 січня 1998р. на 87-му році життя. Нар. в 1911 р. в с. Гримайлів, Україна. Членом УНС став в 1968 р. Похорон відбувся на цвинтарі св. Михаїла в Амстердам, Н.Й.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

СТЕФАН В. КНАПП член УНС Відд. 385 Т-ва „Запорозька Січ", Міннеаполіс, Мінн. Помер 8 грудня 1997 р. на 88-му році життя. Нар. в 1909 р. в Сімпсон, Па. Членом УНС став в 1969 р. Залишив у смутку брата Михайла, сестер: Елизавету, Ольгу, Джоан, Долорес. Похорон відбувся 12 грудня 1997 р. на цвинтарі Holy Sepulcure, в Southfield, Mi.

Вічна йому пам'ять!

Мирон Крамарчук, секр.

МІЛДРЕД БАНЯ (Ні Козак) член УНС Відд. 125 в Чикаго, Ілл. Померла 12 грудня 1997 р. на 77-му році життя. Нар. в 1920 р. в Ока Парк, Ілл. Членом УНС стала в 1964 р. Залишила у смутку чотирьох дітей і 9 внуків. Похорон відбувся 27 грудня 1997 р, на цвинтарі св. Миколая в Чикаго, Іля,

Вічна їй пам'ять!

Секретар

МАРІЯ БАЛЗАНУ член УНС Відд. 217 Т-ва св. Йосифа в Рочестері, Н.Й. Померла 2 лютого 1998 р. на 78-му році життя. Нар. в 1919 р. в Рочестері, Н.Й. Членом УНС стала в 1933 р. Залишила у глибокому смутку чоловіка Петра.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

о. КАНОН РОМАН КИСІЛЕВСЬКИЙ член УНС у Вінніпегу. Помер 28 вересня 1997 р. на 81-му році життя. Нар. в 1915 р. в Станиславові, Україна. Залишив у смутку дружину мгр Володимиру Кисілевську, дочок: Тетяну Гаваляшко, Вірляну Головко, внуків: Наталку і Адріяна. Похорон відбувся 3 жовтня 1997 р. на цвинтарі Всіх Святих у Вінніпезі, Канада.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

АННА РАТИЧ член УНС Відд. 353 Т-ва „Запорозька Січ" в Ню Брансвику, Н. Дж. Померла 17 лютого 1998 р. на 84-му році життя. Нар. в 1913 р. в Україні. Членом УНС стала в 1950 р. Залишила у смутку чоловіка Любомира, дочку Дарію, сина Василя, внука, двох пасербів та ближчу і дальшу родину в США і Україні. Похорон відбувся 20 лютого 1998 р. на цвинтарі св. Петра в Ню Брансвику.

Вічна їй пам'ять!

Осип Рінник, секр.

ІВАН РІТРОСЬКИЙ член УНС Відд. 88 Союзівка, Кергонксон. Помер 7 лютого 1998 р. на 90-му році життя. Нар. в 1907 р. у Whitehall, Па. Членом УНС став в 1926 р. Залишив у смутку дружину Анну, синів д-р Івана і Мирона, внуків Івана мол., д-ра Стівена, Мирона, Михайла, Маделину, Сюзанну, брата Стефана і Гелену, п'ять правнуків і декілька племінників, племінниць. Похорон відбувся 11 лютого 1998 р. на Cedar Park цвинтарі в Гадсон, Н.Й.

Вічна йому пам'ять!

Стефанія Гаврилюк, секр.

В ПЕРШУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашого найдорожчого ЧОЛОВІКА і ТАТА

бл. п.

ПЕТРА П. ГАНКЕВИЧА

будуть відслужені

СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

в таких церквах:

21 лютого св. Михаїла (Yonkers, N.Y.), год. 10-та рано;
22 лютого св. Духа (Hamilton, Ont., Canada);
св. Покрови (Willimantic, CT);
свв. Петра і Павла (Ludlow, MA);
в каплиці на цвинтарі св. Духа (Hamptonburg, NY);
у соборі св. Юра (Львів, Україна);
у семінарії св. Йосафата (Куритиба, Бразилія);
у семінарії св. Василія Великого (Stamford, CT).

В цей день просимо згадати св. п. Петра у своїх молитвах.
Вічная йому пам'ять!

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ

бл. п.

д-ра медицини

ОРЕСТА ЯХТОРОВИЧА

будуть відправлені

СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

13 лютого 1999 р. о год. 9-ій ранку
в соборі свв. Володимира і Ольги в Чикаго, Ілл.
Також в інших місцевостях:

церква Пресвятої Трійці – Статен Айленд, Н.Й.;
українська католицька парафія –Пайн Рівер, МБ., Канада;
собор св. Софії – Рим;
Владика Мирослав Марусин – Ватикан;
церква св. о. Миколая – Золочів, Україна;
церква Воскресення Господнього – Винники, Україна;
церква свв. Петра і Павла – Новий Сад, Югославія;
церква свв. Петра і Павла – Місіонес, Аргентина;
монастир Сестер Василіянок – Буенос Айрес, Аргентина;
монастир Сестер Василіянок – Куритиба-Парана, Бразилія;
церква св. Покрови – Аделяйд, Австралія.

Просимо молитвами бути з нами.
Дружина Романа Яхторович з родиною.

П О Д Я К А

З волі Всевишнього відійшла у вічність у вівторок, 29 грудня 1998 р.
на 87-му році життя наша найдорожча СЕСТРА, ТЕТА

бл. п.

АЛЕКСАНДРА АНТОНОВИЧ-САДОВСЬКА

Почуваємося до милого обов'язку зложити нашу сердечну подяку нашим рідним, приятелям та знайомим за вислови співчуття, за участь у похоронах та датки на фонд „Діти Чорнобиля" і других.

Ми вдячні Преосвященному Владиці Робертові за відвідини нашої сестри в шпиталі, о. крилошанинові Андрієві Гановському за його щиру опіку духовну в часі її хвороби та за зворушуючу проповідь в катедрі, о. митратові Михайлові Ревтюкові за відправу похоронів, оо. парохові в Акроні Михайлові Крупці та крил. Петрові Власо, парохові св. Андрія за участь у святій Літургії. Рівнож дякуємо о. дияконові Дж. Смолило

Дякуємо катедральному хорові та А. Келлєр, дириґентці за відспівання Панахиди, подяка наша і Я. Завадівському за відспівання похоронних відправ.

Щире спасибі д-рові В. Боднареві та мґр. М. Гук за прощальні слова у похоронному заведенні.

Щиросердечна подяка братанкові Зяньові та сестрінці Дані, які приїхали з Канади, щоб попращати тету на вічний спочинок.

Замість квітів на могилу покійної Лесі зложили пожертви на:

Фонд „Діти Чорнобиля"	835.00 дол.
Служби Божі	100.00 –"–
вітражі в катедрі	195.00 –"–
на школу	20.00 –"–
на церкву	10.00 –"–
Сусп. Опіка СУА	5.00 –"–
Разом	1,165.00 дол.

Ще раз сердечне Всім спасибі!

РОДИНА

Замість квітів на могилу моєї улюбленої товаришки бл. п. **ХРИСТИНИ ВОЄВІДКИ** пересилаю 150 дол. на Фонд Сиріт в Україні.
Родині мої глибокі співчуття.

ОЛЬГА МОРОЗ

ДИРЕКЦІЯ ПЛАСТОВОЇ ФУНДАЦІЇ В НЮ ЙОРКУ
ділиться сумною вісткою з членами та українською громадою,
що в понеділок 8 лютого 1999 р. відійшла у вічність наша дорога членка

бл. п.

ЯРОСЛАВА СИДОРАК

Мужеві, донькам і мамі висловлюємо щирі співчуття.

Вічна їй пам'ять!

З сумом у серці повідомляємо родину і знайомих, що 5 лютого 1999 р.
на 86-му році життя відійшов у вічність наш найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО і ДІДУСЬ

бл. п.

ПЕТРО УШАК

нар. 20 квітня 1913 р. у селі Лисовичі на Львівщині.

ПАНАХИДА відбулася 9 лютого 1999 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Петра Яреми, 129 Схід 7-ма вул. в Ню Йорку.

СЛУЖБА БОЖА була відправлена 10 лютого 1999 р. о год. 9:30 ранку у церкві св. Юра, а поховання на цвинтарі св. Духа в Гемптонбургу, Н.Й.

У смутку залишились:
люблячa дружина – СТЕФАНІЯ
сини – ЗЕНОН з жінкою ДАРІЄЮ та дітьми МЕЛАНІЄЮ, НАТАЛЕЮ, МИХАЙЛОМ і ОЛЕСЕМ
– БОГДАН.

Вічная пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 7 лютого 1999 р. відійшов у вічність на 45-му році життя наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, СИН і БРАТ

бл. п.

ЮРІЙ ТРОЙНАР

Колишній член Спілки Української Молоді в Америці.

ПАРАСТАС відбувся 10 лютого 1999 р. у Wanaker Funeral Home о год. 8-ій веч.

ПОХОРОН відбувся 11 лютого 1999 р. з церкви свв. Петра і Павла в Spring Valley, N.Y.

У глибокому смутку залишаємося:
дружина – СУЗАНА
доня – МОРА
родичі – ВАСИЛЬ і НЕЛЯ ПАВЛІВ
сестри – д-р ЛЕСЯ БАТОРФАЛВІ з чоловіком РОМАНОМ і дітьми ТАТІЯНОЮ і БОГДАНОМ
– МАРІЙКА КОШАК з дітьми АЛЕКСОЮ і МИКОЛОЮ
– ХРИСТЯ КОБИЛЕЦЬКА з чоловіком СТЕФАНОМ і синами АНДРІЙКОМ, ДАНИЛКОМ і СТЕФКОМ
та ближча і дальша родина тут і в Україні.

У справі пожертв просимо звертатись до родини.

Вічна йому пам'ять!

Ділюся болючою і пресумною вісткою з приятелями, колегами і знайомими, що мій найдорожчий і многостраждальний БРАТ

бл. п.

ЮРІЙ МИХАЙЛО МАКУХ

відійшов у вічність 21 січня 1999 р. в місті Батл Крік, Мишиген.

Колишній член Пласту „American Legion" і „Veterans of Foreign Wars", нар. в селі Гутище Явірницьке на Надсянню, 28 вересня 1932 р.

Жорстока, злорадна і невмолима недуга підкосила нашого многонадійного „Юрчика Кучерявого – хлопця смілого і цікавого".

ВІЙСЬКОВИЙ ПОХОРОН – із прощальними сальвами з рушниць – відбувся на Fort Custer National Cemetery, Battle Creek, Michigan, 25 січня 1999 р.

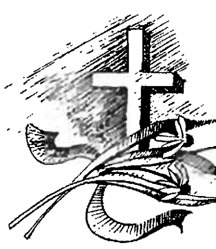
Вічна йому пам'ять!

В глибокому смутку:

брат	– ЛЮБОМИР АНДРІЙ, Тусон, Арізона
приятелі і опікуни	– ГАРОЛД і ЛЮЇЗА фон НОКЕР, Батл Крік, Миш.
кузинка	– ЯРОСЛАВА АЛИСЬКЕВИЧ, Тернопіль, Україна
кузин	– ЄВГЕН МАКУХ, Тернопіль, Україна
цьоця	– ЕМІЛІЯ ПОПЛІХА, Вроцлав, Польща

Замість квітів на свіжу могилу проситься давати пожертви на Фонд Дітей Чорнобиля або на Катедру Українських Студій, Гарвардський Університет

РЕКТОР і СЕНАТ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТСЕТУ повідомляють членів професорської колегії, випускників, студентів і все громадянство, що з волі Всевишнього, 5 лютого 1999 р. упокоївся в Мюнхені на 92-му році життя емеритований професор української літератури

бл. п.

проф. д-р

ІВАН КОШЕЛІВЕЦЬ

нар. 10 листопада 1907 р. на Чернігівщині, Україна.

Покійний був визначним українським літературознавцем, письменником, перекладачем, публіцистом, засновником і довголітнім редактором журналу *Сучасність*, автором низки праць з теорії літератури, ессеїв, нарисів, репортажів, силюеток. Згуртувавши навколо журналу *Сучасність* кращі творчі сили української еміграції. Покійний створив тривкий інтелектуальний пам'ятник нашого буття на чужині.

Його праця для *Енциклопедії Українознавства*, як літературний редактор та автор безлічі гасел, була значним внеском для здійснення цього важливого наукового проєкту.

Покійний був дійсним членом НТШ, УВАН та Спілки Письменників України.

Опечаленій важким горем дружині Еммі Андієвській складаємо вислови найсердечнішого співчуття.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися при участі українського православного і греко-католицького духовенства в четвер, 11 лютого 1999 р. о год. 10:30 ранку на новій частині Мюнхенського кладовища Waldfriedhof–Lorettoplatz.

На бажання дружини покійного, проситься складати пожертви замість квітів на Стипендійний Фонд УВУ ім. Кошелівця, в Европі безпосередньо до УВУ, в заокеанських країнах до Фундації УВУ в США.

Нехай гостинна земля чужини буде йому пухом, а пам'ять про нього вічною!

РЕКТОР і СЕНАТ
УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Зі смутком повідомляємо громадянство, що 5 лютого 1999 р. в Мюнхені, на 92-му році закінчився земний шлях

бл. п.

ІВАНА МАКСИМОВИЧА КОШЕЛІВЦЯ

свідка та учасника літературних процесів 20–30-их років в Україні, талановитого літературного критика, журналіста, перекладача з німецької та французької мов, автора спогадів і монографій про Олександра Довженка та Миколу Скрипника, першого довголітнього редактора „Української літературної газети" в Мюнхені та журналу „Сучасність", одного з творців літературних угруповань на еміграції та дійсного члена УВАН у США.

Вельмишановній дружині-супутниці, Еммі Андієвській, висловлюємо глибоке співчуття.

УПРАВА УВАН

РЕДАКЦІЯ „ENCYCLOPEDIA of UKRAINE" ділиться сумною вісткою зі всіма членами редколегії та з громадянством, що 5 лютого 1999 р. упокоївся в Мюнхені

бл. п.

проф. д-р

ІВАН КОШЕЛІВЕЦЬ

нар. 10 листопада 1907 р. на Чернігівщині.

Покійний був довголітнім співпрацівником та редактором гасел з літератури.

Опечаленій дружині Емі Андієвській редакція Encyclopedia of Ukraine складає вислови найсердечнішого співчуття.

Вічна йому пам'ять!

Академік ДАНИЛО ГУСАР СТРУК
головний редактор

Ділимося сумною вісткою з рідними, приятелями та знайомими, що 28 грудня 1998 р. на 81-му році життя відійшла від нас у вічність наша найдорожча ДРУЖИНА, МАМА, БАБУНЯ та ПРАБАБУНЯ

бл. п.

ОЛЕНА МАРІЯ ДАВИДОВИЧ

з дому ТЕОДОРОВИЧ-ВЕЛИЧКОВСЬКА

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу 2 січня 1999 р. в соборі Пресвятої Родини у Вашінгтоні, Д. К. і похоронено на цвинтарі Cedar Hill Ukrainian Memorial Inc.

Залишила у глибокому смутку:

мужа	– НЕСТОРА
доньку	– ХРИСТИНУ ҐАМОТА з мужем ЮРІЄМ
внуків	– ЮРІЯ з дружиною ОКСАНОЮ
	– ДАНИЇЛА з дружиною ХРИСТИНОЮ
	– ОЛЕСЯ з дружиною АННОЮ
правнука	– ОЛЕСЯ

Просимо про молитви за душу покійної.

БРАТСТВО КОЛ. ВОЯКІВ 1-ої УКРАЇНСЬКОЇ ДИВІЗІЇ УНА, СТАНИЦЯ НЮ ЙОРК
повідомляє членство та все громадянство, що 14 січня 1999 р.
відійшов у вічність

бл. п.

СТЕПАН ШУГАН

довголітній та заслужений член Управи Братства.

Родині покійного висловлюємо наші найщиріші співчуття.

УПРАВА БРАТСТВА 1-ої УД УНА

Ділюся сумною вісткою з приятелями і знайомими, що 22 січня відійшла у вічність на 99-му році життя, моя швагерка

бл. п.

КЛЕМЕНТИНА ЖИТИНСЬКА

ПОХОРОНЕНА біля її мужа на українському православному цвинтарі св. Адрія Первозванного в С. Бавнд Бруку Н. Дж.

ОЛЕКСА ЖИТИНСЬКИЙ

З глибоким жалем повідомляємо, що 21 січня 1999 р. відійшла від нас у вічність незабутня для всіх нас

бл. п.

НАДІЯ ДНІСТРЯН-КАШЧУК

Нар. 1916 р. в селі Жукотин в Україні, де лишила в смутку:
трьох сестер, двох братів з родинами.

Вічна їй пам'ять!

Залишилися з жалем
швагер ЛЕОНІД ШТИХНО з синами НЕСТОРОМ та ЕВГЕНОМ з родинами.

УПРАВА НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА в ЗАХІДНІЙ ЕВРОПІ
ділиться сумною вісткою зі всіма членами Товариства та з громадянством, що 5 лютого 1999 р. упокоївся в Мюнхені

бл. п.

проф. д-р

ІВАН КОШЕЛІВЕЦЬ

нар. 10 листопада 1907 р. на Чернігівщині.

Покійний був довголітнім членом Наукового Товариства ім. Шевченка в Европі, як і близьким співпрацівником в праці над *Енциклопедією Українознавства.*

Опечаленій дружині Еммі Андієвській Управа Товариства складає вислови найсердечнішого співчуття.

Вічна йому пам'ять!

ДАНИЛО Г. СТРУК, голова
ІРИНА ПОПОВИЧ, секретар

Ділимося сумною вісткою, що 22 січня 1999 р., на 99-му році життя, прийнявши св. Тайни, відійшла у вічність

бл. п.

КЛЕМЕНТИНА ЖИТИНСЬКА
з дому БЕРКИТА

нар. в с.Реневі, Зборівського р-ну в Україні.

ПАНАХИДА і СЛУЖБА БОЖА були відправлені в Церкві-Пам'ятнику св. Апостола Андрія Первозванного на православному цвинтарі в С. Бавнд Бруку, Н. Дж. о год. 12-ій по пол. 27 січня 1999 р. і там похоронена.

Вічна їй пам'ять!

З глибоким жалем повідомляємо, що 5 лютого 1999 р., після довгої і тяжкої недуги, на 77-му році життя, відійшов у вічність

бл. п.

ВОЛОДИМИР ФЕДУНИШИН

родом зі Сколього, Львівської области, Західня Україна.

ПАНАХИДА була відправлена в понеділок, 8 лютого 1999 р.

ПОХОРОН відбувся у вівторок, 9 лютого 1999 р. зі собору свв. Володимира і Ольги в Чикаго, Ілл., а відтак на цвинтар св. Миколая.

Залишені у смутку:
дочки — ОКСАНА і ЗОРЯНА
брат — ПЕТРО з родиною
швагер — РОМАН ЗАЯЦЬ з родиною
і родина в Україні.

Ділимося сумною вісткою з родиною і побратимами УПА, що в понеділок, 8 лютого 1999 р., після довгої недуги упокоївся в Бозі наш найдорожчий СИН, МУЖ, БРАТ, БАТЬКО і ДІДО

св. п.

МИХАЙЛО ГРИЦКОВЯН
Псевдо Олесь
„Наймолодший упівець"

Горем опечалені:
мати – МАРІЯ
дружина – МАРІЯ
дочка – БОГДАННА ПРИСТАШ з чоловіком БОГДАНОМ і дітьми ТАНЕЮ і ВАСИЛЬКОМ
син – БОГДАН з дружиною ІВАНКОЮ і дітьми ТЕТЯНОЮ, МИХАСИКОМ і АЛЕКСОМ
дочка – НАДЯ з чоловіком ІВАНОМ і дочкою ЛЯРИСОЮ
син – ІГОР з дітьми СТЕФАНОМ, ТОМІ і ДЖОНОМ
сестри – ЛЮБА ДЗІМАН з чоловіком МИХАЙЛОМ, ВОЛОДИМИРА ВАСІЧКО з чоловіком ВОЛОДИМИРОМ і НАДЯ ВАСИЛЬКІВСЬКА

ПАНАХИДА відбулася в середу, 10 лютого 1999 р. о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Насевич, 109 East Tabor Road, у Філядельфії, а

ПОХОРОН в четвер, 11 лютого о год. 10-ій ранку з української католицької церкви Царя Христа, 1629 West Cayuga St., Філядельфія, а опісля на український православний цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна йому пам'ять!

УПРАВА КАРПАТСЬКОГО ЛЕЩЕТАРСЬКОГО КЛЮБУ
повідомляє членство та все громадянство, що 21 січня 1999 р.
відійшла у вічність

бл. п.
ХРИСТИНА ВОЄВІДКА
з ТЕРЛЕЦЬКИХ

проживши 80 літ.
Довголітня та визначна членкиня нашого клюбу.

ПОХОВАНА 25 січня 1999 р. на кладовищі св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна їй пам'ять!

УПРАВА КЛК

Ділимося сумною вісткою з членством Союзу Українок Америки та громадянством, що 29 січня 1999 р. у Філядельфії, Па. відійшла у вічність

бл. п.
інж. ЛІДІЯ БУРАЧИНСЬКА-РУДИК

Почесна Голова Союзу Українок Америки та
Почесна Голова Світової Федерації Українських Жіночих Організацій.

Редактор офіціозу СУА журналу „Наше Життя" попередньо редактор журналу „Нова Хата" у Львові, автор численних статтей, монографій і книжки „Український Народний Одяг".

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 6 лютого 1999 р. у церкві св. Архистратига Михаїла та на цвинтарі Святої Марії у Факс Чейс, Па.

Опечаленій родині висловлюємо щирі співчуття.

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

На бажання родини, при Стипендійній Акції СУА створено тривалий фонд ім. Лідії Бурачинської-Рудик для стипендій студентам/ткам народного мистецтва в Україні.

Пожертви „замість квітів" просимо висилати до:
UNWLA Inc. Scholarship Fund, P.O. Box 24, Matawan, New Jersey, 07747.

ЕКЗЕКУТИВА СФУЖО
з жалем повідомляє, що 29 січня 1999 р. померла у Філядельфії, Па.

бл. п.
ЛІДІЯ БУРАЧИНСЬКА

почесна голова СФУЖО, визначна діячка Українського Жіночого Руху, редактор жіночої преси в Галичині та в США, авторка ряду монографій і праць, присвячених жіночим постатям, та розвідок на тему народного мистецтва.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в суботу 6 лютого 1999 р. в церкві св. Михаїла (Jankintown), о год. 11-ій перед полуднем, а похорон – на цвинтарі св. Марії.

Екзекутива СФУЖО висловлює свої найщиріші співчуття родині св. п. Лідії Бурачинської, Союзові Українок Америки та всім, які шанували та цінили цю виняткову Людину.

Вічна їй пам'ять!

ЕКЗЕКУТИВА СФУЖО

МИКОЛА КІКТА

с.о. Павла і Теодозії з р. Войтович
нар. 19 грудня 1908 р. с. Поляни суровичні,
повіт Сянік на Лемківщині,
магістер права у Ягайлонському університеті в Кракові.
Помер 31 січня 1999 р. в Коломиї, область Івано-Франківська
і похований 2 лютого на тамошньому цвинтарі,
біля могили дружини Ірини, з р. Подолець.

Брати: д-р ТЕОДОР і СТЕПАН з родинами.

Ділимося сумною вісткою, що 20 січня 1999 р. відійшов у вічність
наш найдорожчий МУЖ, ТАТО і ДІДУСЬ

бл. п.
МИКОЛА МАКСИМЮК

нар. 25 жовтня 1926 р. в селі Турка Коломия, Івано-Франківська обл., Україна.

Залишив у глибокому смутку:
дружину – СОФІЮ
сина – ПЕТРА з родиною
дочок – ЛЕСЮ АДОМАТ з родиною
– ЛІЛЮ МАРСЛЕНД з родиною
брата – ВАСИЛЯ з родиною
сестру – ТЕОДОЗІЮ з родиною в Україні
ближчу і дальшу родину в Україні.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 23 січня 1999 р., а відтак на цвинтарі св. Івана Хрестителя в Стратсфорд, Конн.

Всім тим, що жертвували свої молитви і Служби Божі включно 500 дол. на будову храму в Зарваниці та інші цілі, які покійний піддержував, родина складає щиру подяку.

Опечаленій родині, дружині, синові, дочкам, братові, сестрі
складаємо наші щирі співчуття.

Ділимося сумною вісткою, що 4 січня 1999 р. відійшов у вічність на 88-му році життя, найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДО І ПРАДІДО

бл. п.
ЯКІВ ЯВОРСЬКИЙ

ПАРАСТАС відбувся 10 січня 1999 р. в похоронному заведенні Музики.
ПОХОРОН відбувся 11 січня 1999 р. з українського католицького собору свв. Володимира і Ольги на цвинтар св. Миколая в Чикаго, Ілл.

Ми невимовно вдячні нашій родині, приятелям та знайомим за численну участь в похоронних відправах, за вислови співчуття, за квіти та за пожертви і за поминальні Служби Божі.
Дякуємо за теплі слова і за Панахиди, які відправили о. митрат Іван А. Кротець, о. Мирон Панчук і о. Ярослав Мендюк.
Також дякуємо д-рові Юліянові Кулясові за його прощальні і теплі слова.

Нехай американська земля буде йому легкою!

Вічна йому пам'ять!

В глибокому смутку залишаємося:
дружина — КАРОЛИНА
діти — МИХАЙЛО з дружиною АННОЮ
— МАРУСЯ з чоловіком ПЕТРОМ РАМСОВИЧОМ
— ІВАНКА з чоловіком ОЛЕГОМ КАРАВАНОМ
— БОГДАН з дружиною РУТОЮ
внуки — ТАРАС з дружиною д-р ТЕРЕСОЮ КУРІЦЕЮ
— ЛЯРИСА з чоловіком БІЛ ФЕЛТЕН
— ДАНЯ з чоловіком СТЕФАНОМ ПИЛИПЧАКОМ
— ХРИСТЯ з чоловіком ЧЕД КОНЕКЕМП
— ДАНЯ з чоловіком МАЙК МІТЕЛСТАТ
— ТАНЯ з чоловіком РОМАНОМ КУРОПАСЕМ
— ГРИЦЬ КАРАВАН
— ЯРЕМА ЯВОРСЬКИЙ
правнуки — СКАТІ
— ДАНІЕЛ
— МАРКІЯН
— ЯРЕМА
— ЛУКАСИК
ближча і дальша родина тут і в Україні.

• ПРАЦЯ •

Стале заняття для самітньої господарної середнього віку жінки при самітньому емериті без родини. Побажане мінімальне знання англійської мови. По інформації тел. на число
(602) 837-4639

Жінка з України Ірена Батьо 49 літ пошукує працю доглядати старшу людину, або дітей. Просимо тел. на число:
(732) 541-9395

Пошукуємо жінку, 35-55 років для опіки двох хлопчиків (4 роки і 18 місяців), і легкої домашньої праці. Можливо з харчуванням і проживанням. Знаходимось недалеко від міста Вашінгтон у Вірджинії.
Тел.: (202) 268-6292 або (703) 875-6592

Пошукуємо жінку до опіки дитини шкільного віку і до домашньої роботи. Праця включно з проживанням.
Тел.: (973) 283-0054

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 14 ЛЮТОГО 1999 р.

Джансон Ситі, Н.Й. Управа 21 Відділу Запорозька Січ повідомляє всіх членів, що загальні річні збори відбудуться о год. 2-ій по пол. в Українському Меморіяльному Осередку св. Івана Хрестителя при St. Johns Parkway of Virginia Ave., Johnson City, N.Y. У програмі: звіти за 1998 р. та вибір нової Управи на 1999 рік. За Управу, голова – Роман Левкович, секретар – Іван Бараник.

НЕДІЛЯ, 14 ЛЮТОГО 1999 р.

Бостон, Масс. Річні загальні збори 238 Відділу УНС відбудуться після Служби Божої і Парастасу за померших членів цього Відділу о год. 12:30 по пол. у залі Української Православної Церкви св. Андрія Первозванного у Джамейка Плейн. Ласкаво запрошуємо усіх членів взяти участь та вибрати нову управу. Лариса Діяк – голова, Юлія Лозинська – фінансова секретарка.

НЕДІЛЯ, 28 ЛЮТОГО 1999 р.

Омага, Небраска. Річні загальні збори Т-ва „Згода" 354 Відділу відбудуться о год. 11-ій рано в залі української католицької церкви при 2301 Савт 16 вул. Просимо всіх членів взяти участь. Мирон Вийтик – секретар.